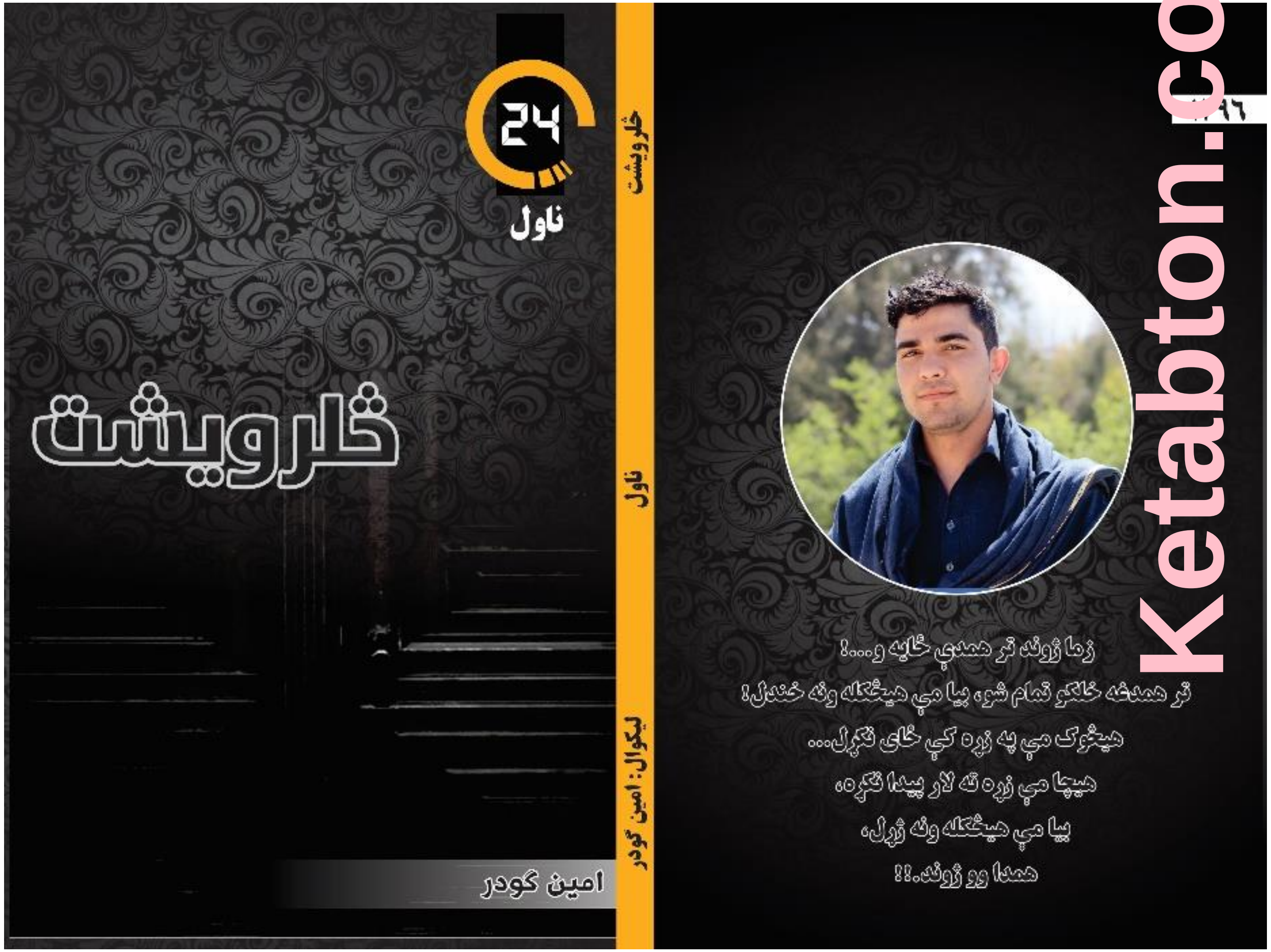

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانگړنې

- **کتاب نوم:** ځلرویشت
- **لیکوال:** امین ګودر ۰۷۹۱۶۴۹۴۲۴
- **فېسبوک پاڼه/**Amin Goodar
- **ډیزاین او پښتی :** عبید موسم
- **کمپوز:** امین ګودر

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پیل -

ساړه و، ولې مې دېوال ته لګولي وه، ولاړ وم، په ناستو کسانو مې ځغلنده نظر واچولو.

په کوټه کې ځلور کسان په غولي سره ناست وو، ټول ښه ستړي معلومیدل په خپلو ځایونو کې آرامه پراته ول، خاموشي وه.

د کړکۍ د پلې ټکا خاته، تېزې هوا له دیواله سره وهله، د اسمان غړمبهار او د تېز باد لګیدلو ځخه داسې ښکاریده چې د توفان امکان شته.

څو قدمه مې مخکې واخیســتل د کړکۍ پله مې د لاس په دوو ګوتو ونیوه، له کړکۍ دباندې مې وکتل، د تېز باد شنهار مې د سر ویښته شاته وشړل، په مخ مې سوړ باد ولګیده او یو څو واړه د باران څاڅکې.

غلي مې ځان سره وویل:—

اوفف خدایه ! داســې ښــکاري چې ښــه باران به وشي، ځنګل به بیا له خټو او چیکړو ډک شي، توبه توبا...

په کوټه کې ناســتو ملګرو، په ما کې ســترګې خښــې کړې وې، نن یې په کوم عجیب نظر راته کتل، تر ډېره یې زما له څېرې خپلې ســـترګې نه اړولې، ډېر شــکونه او ډېر ســوچونه ماغزو ته راغلل خو بیا به مې له خپل ځان سره په: نه نه طور ټول سوچونه مات کړل.

بیا مې یو نظر ځانته وکتل، جامې مې هم خیرنې نه وې.

شکمن شوم، آخر ددا سې لیدو د ځواب موندلو لپاره نیږدې ورغلم، خام دیوال ته مې ولې ولګول، یو بل ته مو وکتل، خاموشي مې ماته کړه، ومې ویل:—

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيرت خو دی کنه؟ څنګه راته داسې ګورئ؟

فرهاد، اصــغر، زوبير او فريد ته وکتل، زوبير ورته په سر اشــاره وکړه، فرهاد شــونډې وخوځېدې: مدثره ! نن ډېره ښــه موقع ده، شــکيل هم بهر تللی او ته هم اوزګار يې، نو مونږ داســې ويل چې ســتاســو د ژوند ټوله کيســه راته وکړه، غواړو مونږ هم پوی شو څنګه تر دې ځايه رار سيدلي يئ؟

مو سکی شوم، له ګوتو مې ټکا وو‌يسته، لږ فکر مې وکړ، له بهر څخه د تېزې هوا شـــهـنهار دننه کوټې ته راته، پلتۍ مې ووهلې، د کوم ســـوال او يا ځواب پرته مې کيسه څه داسې پيل کړه:-

ډېر وخت مخکې زما د ژوند لومړی پړاو په يوه کوچنۍ کورنۍ کې پيل شـــو، د ماشومتوب خواږه وختونه مې هلته شروع شول.

هغه وختونه زه د جنتونو په نوم يادوم، ډېره مينه او ډېر خوندونه پکې وو.

زه ډېر شـوخ وم، ټول کور به مې تاوه وه، له هر شي سره به مې سر و، د چرګو پر کوړخۍ (کوډله) کې به زه ناست وم، ټول ځان به مې په دوړو لړلی و، مور به مې پخلی کاوه او زه به په يوه شيبه کې تر غوا رسيدلی وم، غوا به هم مينه راباندې ماتوله، پخپله پلنه ژبه به يې زما مخ او ويښته ستل.

مور مې يوه ورځ د ګاونډې ښـځې ته ويل: مدثر زوی! مې په ماشـومتوب کې ډېر شـــوخ و، په کوچني يوه خاپوړه بدن کې به يې ټول کور د خاپوړو له امله لاړې لاړې جوړ کړی و، چې کله به مې لږ هم له نظره ورک شـــو بيا به يې خاورې خوړلې وې.

د مور ياد مې لا هم تازه دی، مور رينبـــتيا هم چې بې حده زياته ګرانه وي، ما به چې يوه دقيقه ونه ليدله ســـاه به مې پســـې وتله، هر وخت به يې غېږه کې پروت وم او ډېر سکون به يې رابښه.

وخت همدا سې پسې مخکې تله، تر زده کړو ورسيدم، لومړی ټولګی، ورپسې دوهم آن تر يوولسم ټولګي مې زده کړې ورسولې او پکې دوهم نمره راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې راته ډېر خوشحاله و چې زوی به مې لخیره یو څه جوړ شي، هر وخت به یې نازولم، د خولې ډوډۍ به یې هم را ته نیموله او زه به یې سبق ته هڅولم.

په هغه وخت کې ما د ژوند نولس پسرلي تېر کړي و خو بیا به مې هم عادتونه لکه د کوچني ما شوم دا سې و، له خور سره په کوچني څیز جنګ، خور مې چې نوریه نومیده له ما مشره وه، تل به مې ورسره په کوم شي جنګ و او هر ځل به ټول تاوان ماته رسیده، ځکه هغه راباندې لویه وه او ما ورسره زور رسیده نه، ما به هم تر خپله وسه زور ووهه خو خور مې هم دومره ظالمه وه چې هیڅ ترس به یې راباندې نه کاوه.

کله به چې ورسره زما وسه ونه رسیده، مور ته به په ژړا ورغلم، مور به مې چې دا حالت ولیده ډېره به غوسه شوه او نوریه به یې ښه ووهله، حتی چې غلطي به هم زما وه خو بیا به هم نوریې وهل وخوړل.

مینه وه، د یو بل تر څنګ یې لا هم ساتلي و، تل مو خلکو ته ښه رسیدلي، نه بد.

غریبي وه خو بیا هم زړونه مو د پاچاهانو و، کله به مو هم چې څوک په کومه ستونزه کې لیدل، ټېر به مو ورته ډېبولو او مرستې ته به یې له بل هر چا مخکې ولاړ وو.

دا خبره مې راته پلار زده کړې وه :-

(بچیه! هر وخت دې که څوک په کوم مشکل کې ولیدل، خامخا ورسره مرسته کوه، ددې کار سره مو د یو بل ترمنځ مینه زیاتیږي او خدای (ج) هم درنه راضي کیږي.)

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یووا‌سم تولګی به مو یوه هفته ویلی وي، د دو شنبې ورځ وه، د ریا ضی ا ستاد (منیر) سره د دوو هلکانو دننه راننوت، اول نمره چیغه کړه: ولاړ ســـئ؟ ټول شاګردان له خپلو مېزونو پورته شو او پخپلو ځایونو ولاړ سئ ودریدو، منیر استاد موسکی شو او ټولو ته یې د کېناستو وویل.

په پک تندي تار تار ویښــته یې وګرول، لاســونه یې سر ور وســتل، خړې غتې شــونډې یې وخوځېدې: تاســو پخېر سره تر یوولســم ټولګي راورســیدی، ان شــاءالله راتلونکي پړاونو کې به هم همداســې بریالي واوســئ، خو په یوولسـم ټولګي کې به درسره دا دوه نوي شاګردان هم خپل درسونه مخکې بیایي.

په څنګ کې ورسره ولاړو دوو هلکانو ته یې ګو ته ونیوه، خبره یې پســـې وغزوله:- له ټولګي سره بلد کړئ او تېر درسونه چې ورڅخه تېر شوي هغو کې هم ورسره مرسته وکړئ.

ټولو د هو په طور سرونه وخوځول، په ټولګي کې د کېناســتو ځای نه و، یوازې زه وم چې کوم څوک به راسره نه کېناســتل، لامل یې همدا و چې زما خیرنې او پرې پرې جامې وې او تر لیرې به رانه بد بوی تله.

ټولو به له ما ځانونه په آمان غوښتل، هغه د پښتو متل دی وایي:-

غریبي بده بلا ده.

ا ستاد منیر دا دوه هلکان زما په خوا کې کېنول، د یوه نوم زوبېر او د بل ا صغر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر ميانه ونه درلوده، له رنګه غنم رنګ او ډېر خوږ ښــکاريده، وړه خوله، تور اوږده ويښته، وړه پلنه پزه، تورې سترګې او تازه ښکلي بريتونه يې راشنه شوي و، همدا شـــان اصــغر لږ غټ او ميانه ونه، دی هم غنم رنګ درلود، تور او ګلګوتي ويښـــته يې په هوار تندي پراته و، جګه او اوږده پزه يې درلوده، له څېرې ډېر بيدار ښکاريده، څنګه چې زما سره کېناست زما سره يې په موسکا خوله خبرې وکړې.

په لومړيو کې دوی ډېر شرميدل، د ټولګي له شــاګردانو سره بيخي نا اشــنا و، حتی له خپل ځای يې بلې خوا ســـترګې نه اړولې، په رنګ کې توپير، وچې شونډې او په تندي به يې د خولو غوټې ښکاريدې.

دوی ته مونږ بيخي نا اشـــنا ښـــکاريدو، هيچا سره يې خبرې نکولې تل به خاموشه وه.

کله کله به مې چې ورځخه کومه پوښـــتنه وکړه په هو او نا کې به يې ځواب راکاوه، داسې به مې انګيرله لکه ژبې مو سره بدلې وي.

وختونه تيريدل، د ښــوونځي درســونه ښــه په چټکۍ سره روان و، څومره چې وخت مخکې تله، همدومره به په زوبېر او اصغر کې بدلون راتله.

ددوی هغه معصومې او غلي ويريدلي څېرې اوس ډېرې شوخې شوي وې، په ټولګي کې به يې داسې شور ما شور جوړ کړی و لکه د مني په ماښام کې چې چڼچڼې د ځنګله په ونو کې چنيږي.

څو ځله استاد دوی ته سـزا ورکړه خو هماغه ډول و او هماغه يې لرګی، سـزا ورکولو به څه ګټه ونه کړه، هر څه به چې په مزاج برابر ورغلل هماغه به يې کول.

ددوی کردار او ددوی سلوک سره زما هم آشنايي پيدا شوه، هغه غلی مدثر چې هيڅکله به يې په ټولګي کې کوم شاګرد نه تنګاوه او نه به يې په لوړ اواز خبره کوله خو نن ورځ هغه د نورو په لاره روان شو، له درس سره يې هغه بې شمېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه هم کمه شوه، آن تر دې چې مطالعه کول یې هم پرېښودل، دا ځکه چې ما له زوبېر او اصـــغر سره دومره جوړه شـــوي وه چې ټول د هغوی رنګ مې اخیستی و.

په ټولګي کې او کلي کې مې هم داســـې ملګرې نه و، زما یوازیني دا دوه ملګرې وو چې نه به یې زما له پرې پرې جامو شـکایت کاوه او نه به یې زما له غریبی او خیرن والی تېښته کوله.

له ښـــوونځي تر کلي به چې راتلم نو اکثره وخت به یوازې ســـتومانه راروان وم خو نن ګورم زما هم ملګري شـته، زما هم خیال ساتي، دوی ته زما خوښـي او ماته ددوی خوښـــي مهم ده، نن چې په لاره ځم دواړه رانه لکه له پاچا څخه لښکر تاو وي، داسې مې ساتنه کوي.

په ډېر کم وخت کې مو دومره مینه سره پیدا شوه چې د یو بل لیرې والی به مو نشـــو زغملی، د کلي نیم میل لیرې یو ښـــکلی جګ غر و، د غره له لمنې یوه ښـــایســـته چینه را بهیده او هغې چینې ته ټولو کلیوالو د پټیو د پنه(خړوبول) کولو لپاره ویالې جوړې کړې وې، د ویالې پر سر ځای ځای توتان ولاړ و، او همدا شان کوچني کوچني ډنډونه جوړ و چې خلکو به د ګرمۍ په موسم کې له سړې سیورې او له یخو اوبو خوند اخیسته.

کله کله به ورته یوه، دوه ډلې انجونې هم د اوبو وړلو لپاره راتللې.

ټولو خلکو به دغه ځای د چینو په نوم یادوه، د ګرمۍ موسم، له غنمو ډک تک شـنه پټي، ښـایسـته ماحول، بیا مونږ درې واړه(اصـغر، زوبېر) به هم د همدې ویالې په غاړه د توت لاندې سړې سیورې ته ناست وو.

پښې به مو اوبو ته ښکته کړې وې، یو بل سره به په خبرو او ټوکو ټکالو بوخت وو.

ټوله ورځ به مو د توت سیورې ته تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلور مياشــتنۍ امتحانونه هم راروان ول، بلې خوا سر په سر څو ورځې له ښوونځي پاتې شو، کله به مې چې د ښوونځي ته د تلو خبره کوله، اصغر به دا خبره ډېرۍ وخت کوله:-

ياره مدثره! پرېږده سړيه! نه شـل کيږي، ډاکټر به شـې، انجينر به شـې، آن قاضي به درنه جوړ شي، خو څه به وشي؟ درېيمه ورځ په دې سر ګولۍ وخورې او ټوله خواري او زحمتونه به دې په اوبو لاهو شي.

خبرو به يې پای نه و موندلی چې زه او زوبير به ورته له خندا شنه پراته وو، هغه به تل خندولو، ا صغر د سيګرټ څکلو عادت هم درلود، په ورځ کې به يې شل ســيګرټ څکول، هغه به ورته(ســينګرټ) ويل او دا خبره به يې هم بار بار کوله:-

چې تاسو راسره وی، زما هم سينګرټو څکولو ته زړه کيږي او چې ومو نه ګورم ټوله ورځ کې د يوه څکول هم خوند نه راکوي.

هغه به تل غوښتل چې مونږ دواړه هم سيګرټ ورسره وڅکوو خو مونږ به زياتره وخت انکار کولو، ليکن له دومره انکار سره سره به يې بيا هم يو دوه کشــه راباندې وکړل.

مونږ هم ورسره نا بلده وو، بس کش به مو وکړ او بهر به مو ســپين لوګی راوباسه.

ا صغر به چيغه کړه: نا نا دا سې يې مه څکوئ، سينې ته يې دننه کړئ، بيا ډېر خوند کوي.

په زور به يې راباندې څو ځله وڅکول او ويل به يې سينې ته يې کش کړه، په لومړي ځل مې چې خولې ته يوړ، زړه به مې راډک شو، ساه به مې بنده شوه او زړه به مې خولې ته راغی، ټوخي به پسې واخيستم، بلا ټوخي به يوې خواته رنګ کړم، بيا به ورو له ځمکې راپورته شوم، سينه باندې مې لاس ايښی و او ښه ډېر به مې وټوخل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر او زوبېر راته په خندا ول، لړه شيبه وروسته به چې په خپل حال شوم، نو زړه به مې آرامه شو، په قار(قهر) به مې آصغر ته وويل:-

وه حرمونيه ! دا څه خدای وهلی وې چې په ما دې ســيګرټ وڅکول؟ که دې اوس پرې وژلی وای؟

زوبېر او اصغر دواړو په يو اواز دا خبره په تعجب سره تکرار کړه:-

وژلی به يې وای؟

ما وويل:-

خود! ولې دروېژغان(دروغجن) درته ښکارم؟

خبره مې تکميل شـــوي نه وه چې دواړه له خندا په ډکو خولو زما خواته نيږدې شول، اصغر زما په اوږه لاس راکېښود او وبه يې ويل:-

نه وه هلکه! ســينګرټ ولې څه د توپ ګولۍ ده چې وژلی به وای؟ دا خو يې صرف ســتا زړه تربت کړ، لخيره ورو ورو به ورسره بلد شــې، بيا به دا ټوخۍ او زړه تربتول نه وي.

په قار مې د هغه لاس له خپلې اوږې وشـاړه، په خوله مې لاس کېښـود، ومې ټوخل، په ډک غږ مې وويل:-

ياره ! ستا د لاسه وګوره زه دې حال ته ورسيدم، زړه مې بل رقم احساس کوي.

هغه غلی شو، سر يې ښکته ځوړند شو، زوبېر د پټي په غاړه ولاړ و، يوازې يې مونږ دواړو ته کتل.

اصغر به راته غلي وکتل، په سترګو کې يې د بخښنې نښې نښانې ښکارېدې، د هغه خپګان راته ښه ونه ايسيده.

ورغلم له غاړې مې يې لاسونه تاو کړل، له خندا سره په ګډ اواز مې وويل:-

يار! ما خو ټوکې کولې، په ما هيڅ ندي شـوي، هسـې غوښـتل مې وګورم سـتا بدرنګه اوږده پزه په خفګان کې څومره لاندې ځوړنده کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو مو خندل، اصــغر زما لاســونه له ځانه لیرې کړل، مخ یې بل لورې ته واړوه، پســې زیاته مې کړه:- ښــه نو ســړیه! دومره نازونه دې مکوه، خراب به دې کړي.

اصغر موسک شو، سیګرټ یې ولګاوه، هغه خولې ته وړه چې ما ترې ژر ونیو، په شــونډو مې کیښــود، څو کشــونه مې ترې وکړل، د اصــغر په تندي ګونځې ورکې شــوې، شــونډې یې وغوړیدې، ما وویل:- بس اوس سي شــو؟ زه هم درسره سینګرټي شوم.

درې واړه په خندا شوو.

ټوله ورځ مو هملته تېره کړه، د مازدیګر لمر نور په ډوبیدو و.

زوبیر مو خپل کور ته روخصــت کړ او زه، اصــغر د کلي په لور روان شــو، زمونږ کورونه په کلي کې و او د زوبېر دوی کور بیا له کلي لیرې د پټیو په منځ کې جوړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زه او اصـغر په خبرو خبرو کې د شـنو فصـلونو له منځه راتېر شـو، کله به چې کورونو ته نیږدې شوو، د کلي په منځ کې یو کوهي وه چې له هغې به ډلې ډلې انجونو اوبه وړلې.

د کوهي تر څنګ لاره تېره شــوې وه، پدې لاره به ډېرو کمو خلکو تګ راتګ کاوه.

موږ دواړه لاس په لاس په خبرو روان وو، څه ګورو د انجونو یوه ډ له، په څنګونو کې منګي ورسره، په زړه وړونکې خنداګانو د کوهي خواته ورسیدې.

قدمونه مو ورو کړل، ا صغر ژر رانیږدې شو، په دواړو لاسونو یې زما اوږه کلکه ونیوه، د لاس ګوتې یې ښـــی اړخ ته ونیوې، په جدي اواز یې وویل:- مدثره! هله وګوره انجونې!

ما ځان داســې وښــوده چې هیڅ مې پام ندی، ومې ویل:- د څه شي انجونې ها؟

اصغر سترګې راواړولې، تندي یې ګونځې پیدا کړې، وویل:- ته او خدای هغه انجونې نه ګورې؟

مخ مې د کوهي واړوه، ورمېږ مې وګاروه، ورو مې وویل:- ښه هغوی یادوې.

یوه شیبه یې راباندې ځغلنده نظر واچوه، لږې خاموشی وروسته ما بیا وویل:- ښه نو اوس څه وکړم ؟ انجونې خو مې ولیدې؟ ورشم پسې که څنګه؟

په خندا شو، وویل:-

خبره خو دې بده ونه کړه، زړه مې غواړي ســمه یوه پکې ځانته خوښــه کړم او ورسره ژوند برابر کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم په همغه انداز وویل:-

او زما زړه کیږي چې ښې لغتې درکړم او ښه ژوند دې برابر کړم.

اصغر راته برگ برگ وکتل، ما بیا وویل:-

راځه چې ځو، د پردیو ناموس ته بد کتل د شرم خبره ده.

اصغر مې مخې ته ودریده، زما لاسونه یې ونیول، په خواره خوله یې وویل:-

یاره! بس صرف نن غواړم چې ددوی له لیدلو خوند واخلم، هیله کوم راځه یوه شیبه ددې بلبلو سېل کوو، بیا به پخپله مخه ځوو.

ما ورسره خبره نه منله خو د هغه ډېر ټینگار دېته مجبور کړم چې یوه شـــیبه ددوی ننداره وکړو.

د کوهي مخامخ د لارې په ختمیدو سره یو جیگ دیوال و او د دیوال په ختمیدو کې د دیوال کونج و، دواړه ورغلو هملته ورته کېناســـتو، اصـــغر مې لاسونه په اوږو کېښودل.

له حیرانتیا یې خوله وازه نیولې وه، په خیالي انداز یې وویل:-

یاره ! داسې ځای خو مې لومړی ځل دی چې ولیده.

ما مخ ورتاو کړ او ومې ویل:-

هو بالکل او پدې لاره ستا لومړی ځل دی چې راغلی یې!

ســـترگې یې وځړیدې، ماته یې وکتل، وروځې یې سره ور وســـتې، بیا یې د کوهي په لور وکتل، ورو یې وویل:-

بس چپ چپ ! دا وخت هېر نکړې، له دې وروسته به هره ورځ په همدې لاره راځو.

- هو هو! ولې نه! چې دوهمه ورځ مې ستا سره یو ځای جنازه ووځي.

اصغر سترگې رډې راووتې، تندی یې تریو کړ، په قار یې وویل:—

یاره ! دا د مرگ خبرې به نکوې گوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولې انجونې له کوهي تاوې وې، چا جامې وينځلې، چا منګي ډکول او ځينې نورو راوړي غوړ لوښي وينځل.

ښه شيبه تېره شوه، منګي يې ډک کړل، ځينې په خبرو بوختې شوې او ځينو نورو پخپلو کې په لوبو سر شو.

موږ دواړو د هغوی له لوبو خوند اخيسته، پدې ټولو انجونو کې يوه ډېره شوخه ښکاريده، ميانه ونه يې وه، له ورايه لږه له وجود څخه غټه ښکاريده او سپين کميس يې په تن و، له رنګه به سپين يا غنم رنګه وه ځکه له ليرې سمه نه ښکاريده.

په لوړ اواز خندا يې زما زړه ته ټکان ورکاوه.

کله به چې هغې وخندل ما او اصغر به يو بل ته وکتل، په سترګو کې به سره پوی شو او بيا به د هغوی په تماشه شو، تر ډېره يې د خندا آواز زما په غوږو کې انګازې کولې، که څه هم د اصغر سره مې ويلي و چې يوه شيبه به پاتې کيږو خو دلته زما زړه دومره لګيدلی وو چې هيڅ مې نه غوښتل لاړ شم.

ښه شيبه مو د انجونو ننداره وکړه، چې يو ناڅاپي ټولې روانې شوې، ما يوازې هغوی ته کتل، اصغر مې له اوږو لاسونه ليرې کړل، د لاس ګوتې يې مخکې ونيوې، په جدي غږ يې وويل:-

مدثره ! دوی ته ګوره؟ هغوی خو روانې شوې؟ لکه چې خپلو کورونو ته ځي؟

له خپله ځای راپاڅيدم، په ټوکو مې ورته وويل:-

هممم ! ستا خو به زړه نه کيږي چې ورسره لاړ شې؟

تندی يې تريو کړ، غاښونه يې سره وچيچل او له لاسه يې کلک ونيولم، مخکې يې ځان پسې کش کړم، خدای خبر هيڅ په ځان پوی نشوم، هغه چې هرې خوا ببولم ورپسې روان وم، انجونې زمونږ څخه تقريباً شل متره ليرې روانې وې او مونږ داسې ځانونه ښودل چې هغوی ته مو هيڅ پام ندی، شاته پسې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصــغر راته مخکې او ما ورپســې شــاته غلي غلي قدمونه اخیســتل، هیڅ نه پوهېدم چې آخر ولې ددوی ځارنه کوو؟ ولې ورپسې شاته روان یو؟
هیڅ مو نه ویل، تر چپلکو لاندې د تیږو ښویدو غږونه اوریدل کیدل، د انجونو خنداګانو او خبرو ته مو غوږ ایښی و، چې پدې وخت کې ناڅاپي هغه د سپین کمیس څښتنې راپام شو، په بیړه یې منګی بلې نجلۍ ته ورکړ او سیده زمونږ په لور په قار راروانه شوه، پخپل ځای ولاړ پاتې شوو، د دواړو په څېره کې مو وېره ښــکاره شــوه، اصــغر مخ ماته راواړوه، لړزیدونکې چاودې شــونډې یې وخوځیدې:-
ای پیره ! هغه نجلۍ وګوره! زمونږ په لور راروانه شوه!
نجلۍ په چابکو قدمونه اخیســتل، ما د هغې قهرجنې څېرې ته کتل، ټیکری یې نیم په څمکه خویده او نیم د سپینې غاړې له تاون څخه تاوه وه.
د سترګو په پړک کې راورسیده، څو متره لیرې غریو نیولي ستونې ستغ ودریده، تندی یې تریو نیولی و، ساه یې په بیړه اخیسته، په کبر او غرور یې په لوړ اواز وویل:-
ای ! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟
دا خبره یې راته ډېره په زړه پورې وه، یوې شـیبې لپاره خو مې داسـې فکر وکړ لکه د پولیسـو افسـرې چې راباندې امر کړی وي، د هغې مکرجن انداز خبرې مې په غوږونو کې انګازې کولې:-
ای! تاسو ته وایم؟ دواړه دلته راشئ؟
اصغر په منډه تاو شو لکه ویریدلي نانځکه زما شاته یې ځان غلی کړ.
ورو یې په وېرېدلي اواز چاودې شونډې وخوځیدې:-
دا نجلۍ کې ضرور څه مشــکل شــته، ته وګوره له نارینو سره څنګه په مکر خبرې کوي.
نجلۍ دا ځل په قار وویل:—

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته وایم دلته راشئ!

اصغر ته مې غاښونه وچیچل، په تشو مې سوک ورکړ، اه اواز یې وکړ.

ورو مې وویل:-

دا ټول ستا د لاسه.

نجلۍ ته مې وکتل، تندی یې تریو و، ورو ورو قدمونه مو ور واخیســـتل، مخې ته یې په وېرې سره ودریدو، له غوسې ډکې شنې سترګې یې زما په سترګو کې خښــې کړې، داســې مې انګېرله چې اوس به را با ندې راټوپ کړي او په شخوندونو به مې وخوري، د لاس ګوته یې زما په لور ونیوه، خړې شونډې یې وخوځېدې:-

تاسو دواړو دلته څه کول؟

د یوې شـــیبې لپاره غلی وم، لږ فکر مې وکړ، خبرې ته مې خوله جوړوله، سر یې وخوراوه، بیا یې وویل:-

هممم! نو تاسو څارلو؟

ددې لپاره چې خبره نوره غټه نشي، ا صغر چابک قدمونه واخیستل، زما مخې ته یې ودرید، او هغې ته یې په خواره خوله وویل:-

هغه... هغه.. مو.. مونږ....

له اصغر خبره خویه شوه، ماته یې له عذره په ډکو سترګو اشاره وکړه چې اوس ورته څه ووایم؟

اصــغر ملامت نه و، که یې حقیقت ویلی وی نو ګیر کیدلو، همدې لپاره یې خبره ونه کړه.

شونډې مې ورته په غاښونو وچیچلې، اصغر یوې خواته شو، توکل په الله ویلو سره ورمخکې شوم، په بنده بنده ژبه مې وویل:-

هغه مونږ له دې لارې تېریدو، نوو تاســو مو ولیدئ، ددې لپاره تاســو مخکې تیرې شئ مونږ خپل قدمونه ورو کړل او شاته درپسې را روان شوو..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ دا ځل لا نور هم په قار وویل:-

چپ شه دروغجنه ! ماته پته ده، تاسو دواړو مونږ ځارلو.

ما د نه په طور لاس وخوراوه، هغې پسې زیاته کړه:-

بس تاســو لږ صــبر وکړئ چې اوس مې پلار خبر کړم چې له دواړو مو ځرمنې وباسي.

ما په بیړه وویل:-

نه نه داسې هیڅ هم نشته، هسې دې پلار مه خبروه.

نجلۍ غلي شوه، له ډېره قاره یې ساه ژر ژر اخیسته.

زما غوسـناکې انجونې ډېرې خوښـیدې، د هغوی زور او سـپکې سـپورې لکه د یوه نارینه.

ا صغر یې مخې ته ودرید، په سوال زاریو یې ورته پیل وکړ، زه غلی وم، یوازې مې د هغې د لاس ګوتې ته کتل چې کله به یې ا صغر ته ونیوه، خړې شونډې به یې خوځیدې، بیا به یې ماته ګوته ونیوه، تندي به یې ګونځې پیدا کړې، شنې سترګې به یې له غوسې وخوټیدې، په ټیکري به یې سپین ټتر پټ کړ.

دا د خیالونو دنیا مې د اصـغر په زوروړې چټکې سره درې وړې شـوه، له اوږې یې وڅنډلم، له غوسې ډکه څېره یې نیولې وه.

وویل:-

دا ته چېرې په فکرونو کې ډوب یې؟ هه! احمقه ! لومړی دې غضـب نه ځان خلاص که بیا ټول عمر فکرونه کوه.

نجلۍ همداسې په قار وه، مخ یې شاته کوږ کړ، ولاړو انجونو ته یې وکتل، څه اشارې یې وکړې، بیا یې مخ راواړوه، ورو یې وویل:-

ګورئ هلکانو ! دا ځل مو معاف کوم، خو دا خبره یاد ســـاتئ! که مې له نن وروسته بیا له نظره تېر شوئ، پخدای که به مو دا ټول کلی هم خلاص کړي.

اصغر ددې لپاره چې د نجلۍ خوله نوره بنده شي، ورته یې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېغمه اوسـه ! له نن ورځې وروسـته مو والله که په دوربین کې هم وګورې، زه خو وایم چې بیخي دا کلی پرېږدم او بل ځای ته کډه کوم.

نجلۍ لاس خولې ته ونیو، ورو یې وخندل، زه غلی ولاړ وم، یوازې مې د هغې خوځیدونکي خوله او لاسونه لیدل چې یوې او بلې خوا یې اچول.

نجلۍ مخ واړوه او د انجونو په لور روانه شوه.

اصغر له لاسه کلک ونیولم او مخکې یې کش کړم، لږه شیبه مزل وروسته یې ماته یې وکتل چې موسکی خوله په فکرونو کې ډوب یم.

یو ناڅاپي مې ژامه یوې خواته کږه شـوه، چټکه مې وخوړه، سـترګې مې رډې راووتې، یوې او بلې خوا مې وکتل، غوښـتل مې د څپېړې پور ور وګرځوم، څه ګورم هغه اصغر دی، په ګیله لرونکي او مړاوي اواز یې وویل:-

دا ته څه بلا وهلی یې؟ یار زما خو دې کار وکړ کنه.

یو او بل خوا مې وکتل، هیڅوک نه ښکاریدل، ورو مې وویل:-

یاره ! سم خوند یې ونه کړ؟

اصغر پر تندي پرتې خولې په لمن پاکې کړې.

بیا مې په ټوکو وویل:-

خوښه دې نده چې بیا ورپسې ورشو؟

اصغر سر وخوځوه، شونډې یې د غاښونو لاندې کړې، وویل:-

ښه نو ! ته تر اوسه هلته وې؟

ورته موسک شوم، هغه پسې زیاته کړه:-

غرق شې ! ته د انجونو په فکرونو کې یې، دا شکر وباسه چې سلامت ترې را خلاص شوې، ګني هغې خو به بالکل بدنام کړي وای.

د سر ویښته مې وګرول، په غوسه مې وویل:-

پلار به یې هم دومره نر نه وي نوو..

اصغر په بیړه وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار خو يې بالکل نر دی خو پدې لور کې يې هم شکمن يم.

يوه شيبه مو يو بل ته وکتل، دواړو مو وخندل، له لاسه مې ونيوه، ومې ويل:-

راځه ياره! دا خبرې نور پرېږده، کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لړه شـــيبه غلی شـــوم، د تېز باران څاڅکي تر کړکۍ دننه راتلل، فرهاد په بيړه ورغی کړکۍ يې بند کړ.
د زوبېر او اصغر په شونډو موسکا غوړېدلې وه، فريد او فرهاد زما څخه سترگې نه اړولې، غوښتل يې ټوله کيسه ورته وکړم، ما بيا پسې زياته کړه:-

وختونه تېريدل، زمونږ هم په ســـيگرټو گوزاره ونشـــوه، ورو ورو له چرســـو سره عادت شوو، لکه څنگه چې د سيگرټو پيل له اصغر شوی و، همداسې د چرسو پيل هم د هغه وشـو، په لومړيو کې به مو يو يو کش ترې کاوه خو وخت پسـې همداسې تيريده، ورځې بدليدې، همدا شان په مونږ کې هم بدلون راتله.
د اوړي مياشت وه او څلور نيم مياشتينی ازموينو ته لنډ وخت پاتې و.
خو ما پرېکړه کړې وه چې هيڅکله به کلنيو امتحانونو ته ونه رســـېږم، يو ځل مې له مکتب او کتابه بد راغلل، بيا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.
زه به ډېر وخت له خپلو ملگرو سره وم، د هغوی سره وخت تيرول راته هر څه گرځيدلي و، نه مې ښوونځي ته زړه کيده او نه هم کور ته تگ خوند راکوه، بيا مې امتحان ورکړ او نتيجه يې دا وه چې په څلور نيم مياشـــتينی امتحانونو کې له دوهمې نمرې څخه پنځلسم نمرې ته تللی وم.
پلار مې راته ډېر غوسه و، خو وروسته يې بيا په خوږه ژبه راته نصيحت شروع وکړ چې د مني په کلنيو امتحانونو کې بېرته خپلې دوهمې نمرې ته راشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور به مې هم راته نصـــیحت کاوه، زیاتره وخت یې د خپل خاوند طرفداري کوله، زما راتلونکي ژوند ته به هیله منه وه او ټول ارمانونه یې په ما پورې تړلي ښکاریدل.

خفه وم چې څنګه دومره شـــاته لاړم خو نه پوهیږم ما یو ځل له درســـه زړه تور شوی و چې په هیڅ صورت سره د کتاب راخیستو ته مې زړه نه کیده.

د غرمې مهال له ښوونځي څخه راروان وم، ددې پر ځای چې کور ته لاړ شم د زوبیر دوی په طرف ورغلم، دواړه د توت لاندې ناست ول.

زما په لیدو له خپلو ځایونو پورته شول، د ا صغر سترګې لکه ټولې له وینو ډکې وې، سرې سرې تاویدې.

مات مات قدمونه یې واخیستل، زما غېږې ته یې ځان راواچوه.

ټول په نشه ښکاریده، سیګرټ په لاس کې ورسره و، ماته یې ونیوه:-

واخله زړګیه ! چې ذره هم پکې پاتې نشي له ټول سینګرټي دود پورته که.

کتابونه مې یوې خواته وشړل، سـیګرټ مې ترې واخیسـت، ټول مې وڅکاوه، تر ناوخته له دوی سره ناست وم.

مازدیګر وخت په ګډو وډو قدمونو کور ته روان وم، صرف دومره پوهیدم چې پدې لاره روان یم، نور ټول ځایونه راته داســـې ښـــکاریدل لکه له ما چې تاویږي.

ونې به راته کوچنۍ ښکاریدې، پټي به راته تور ښکاریدل، خپلو قدمونو ته مې فکر و چې ډېر په تکلیف سره به مې اخیستل.

د کور په دروازه ننوتم، ځان مې د دروازې په پلې تکیه کړ، د غوجلې دروازې سره د غوا رشقه (یو ډول واښه) ښکاریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې همدا شیبه له پټيو راغلی و، په انګړ کې پیاله په لاس په کټ ناست و، څنګه یې چې زه پدې حال ولیدم، پیاله یې له لاســـه وغورځوله، په ګړندیو قدمونو یې رامنډه کړه.

له اوږو یې کلک ونیولم، ما ســـترګې ټغې(رډې) راوتې وې، پلار، ورور، خور او مور مې راته په چیغو شول، په غیږه کې یې کوټې ته یوړم، اوبه یې راباندې واچولې.

پلار مې ورور په منډه د کلي ډاکټر ته ولیږه، ډاکټر د کلي په کوز سر کې دواخانه جوړه کړې وه، مور مې راته د خوږو اوبو شربت جوړ کړ، یو دوه غوړپه مې پر پټو سـترګو ورڅخه وکړل، په څو دقیقو کې مې وضـعیت نور هم پسـې خراب شو، ترڅو ډاکټر رارسیده زما حالت ډېر خراب شوی و.

ډاکټر سمدستي پوی شو چې په هلک څه شوي، زما ورور ته یې د تروشو پیو (شړومبو) راوړلو وویل، پلار مې راته څو غوړپه راکړل، ما نور د څښلو توان نه درلوده.

ډاکټر ټینګار کاوه چې دا ټول جام باید وڅښې، دا ستا د نشې په له منځه وړلو کې مرسته کوي.

د پیو له څښلو وروسته مې وضعیت لږ څه ښه شوی و، ډاکټر زما پلار ته ډېر غوسه شوی و.

هغه ورته ویل:-

ولې مو زوی ته د خوږو اوبو شربت ورکاوه، خوږ شی نشه لا پسې زیاتوي، دا ښه شو چې په وخت راغلم ګني د زوی ژوند مو له خطر سره مخ کیدای شو.

پلار مې د نشې له نوم اوریدو سره وارخطا شوی و.

له ډاکټر څخه یې وپوښتل:-

ډاکټر صاحب ! زما زوی نشه کړي؟

ډاکټر ځواب ورکړ:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! ستا زوی چرس څکولي او دا ځل ممکن ورسره ډېر بلد شـوی ندی ځکه يې دې حالت ته رسولی دی.

پلار مې يوې خواته ډېر خفه او بلې خوا ډېر غوسـه شـوی و، هيڅ يې باور نه کيده چې ګوندې مدثر دې داسې کار کړئ هم وي.

پلار مې ټولو ته حال ويلی و، مور مې د سـينه بندۍ مرض هم درلوده، د پلار له خولې زما په اړه له خبريدو ډېره خفه شوې وه.

ساه يې لنډه لنډه اخيسـته، خور مې په ژړا ژړا د هغې خواته ناسـته ورته زارۍ کولې:-

ادې ! ته تشويش مکوه، مدثر داسې کار نشي کولای، دا هم راته ډاکټر شو، اغه بله ورځ يې په پټيو کې غوا پولې نن ورځ راته زما په ورور د چرسـو څکولو تور لګوي، دروغ وايي.

له ټولې شپې تېريدو وروسته سهار ناوخت مې سترګې خلاصې کړې، څه ګورم په کټ پروت يم، شاوخوا مې راته مور او خور ناستې دي.

د دواړو سـترګې له اوښـکو ډکې دي، مور مې په سر لاس راتېر کړ، ما د پورته کيدو هڅه وکړه، خور مې له اوږو ونيوم، بالښت يې اوږو ته رامخکې کړ، د مور سترګې مې همداسې له اوښکې ډنډ وې.

زه پوی شوم چې ټول خبر شوي، په مينه مې وويل:-

ادې ! ته ولې ژاړې؟ وګوره زه رک روغ يم، بلکل ښه شوی يم.

د مور له سترګو مې لکه باران داسې اوښکې وريدې، په مينه راپاڅېده، زما په سر يې لاس راتېر کړ او په تندي يې ښکل کړم.

خور مې راته ډوډۍ تياره کړې وه، ډېر وږی شـوی وم، ما هم پرې سـمدسـتي بسم الله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ په نیمایي کې مې ورور او پلار دواړه کوټې ته راننوتل، څنګه مې چې پلار راته وکتل، په مرۍ کې مې شخوند وچ پاتې شو، لړزه راباندې راغله، سر مې وځړید، زما د وضعیت پوښتنه یې وکړه او له کوټې ووت.

ورور مې راته دوا هم راوړې وه.

دوه ورځې په کټ پروت وم، زما هم په کور کې بیخي زړه تنګ شوی و.

غوښــتل مې چې دباندې لاړ شــم، خو خور مې راته د کټ سرته ناســته وه، او هیڅ چېرې یې اجازه نه راکوله، بهانه به یې دا وه چې ډاکټر ویل تر څه وخته دې له کټ څخه نه پاڅېږې.

ما به چې خپله غلطي ولیده او د پلار له غوســـې ډکې څېرې ته نو له ډېرې وېرې به لړزه راباندې راغله.

هغه ډېر قارجن سړی و، هر څه یې زغملی شول خو ورسره غلطي کول او دروغ ویل پرې بیخي بد لګیدل، سوچ کوپر ورته ښکاریده.

دا ځل ما غلطي کړې وه، مال خدای نخواســـته که یو ځل یې د وهلو شروع راباندې وکړه هیڅوک به مې ورڅخه خلاص نه کړي.

ما سپېښین وخت و، لمونځ کولو ورو سته په کټ نا ست وم، له خور سره په خبرو لګیا وم، پلار مې ســـاه نیولی په کوټه راننوت، بیلچه هم ورسره وه، زما په زړه څړیکه تېره شوه، په غوسه یې وویل:-

تاسې مور او لور که ترې ماړه شوي نه وی، نو ترې سترې شوي خو به وئ، دا زوی مو لړ راپرېږدئ، پټې پښه (اوبه) کوو.

زه په بیړه د څه ویلو پرته له کټ څخه پاڅیدم، مور مې ورمخکې شـــوه او ورته یې وویل:-

سړیه ! مذثر همدا اوس اوس لږ ښه شوی دی او ته یې بیا پښه کولو ته بیایې؟ د هغه حالت به نور هم خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې چې خبرې ته خوله جوړوله، ما ترې په بیړه وار مخکې کړ او ومې وویل:-
ادې ! زه رک روغ یم، کولای شم پښه وکړم.
ما هم دا هر څه د پلار د غوسې کمیدو لپاره کول.
ورور مې په ویاله پسې تللی و، زه او پلار مې پټې کې لګیا و، د شپې تر ناوخته مو اوبه ولګوله، د پلار غوسـې ته په کتلو مې ښـه ځان سـتړی کړ، ما ویل ګوندې لږ رحم خو یې راباندې راشي.
خو نه مې د پلار غوسه سړه شوه او نه زما وارخطایي کمه شوه.
ناوخته کور ته راغلو، ډېر سـتړی وم، بیلچه مې د غوجلې په دروازه پسـې ودروله، زه سـیده خپلې کوټې ته لاړم، خور مې راباندې ډېر کوشـش وکړو چې ډوډۍ وخورم خو څه د پلار وېره او څه زړه تنګون له امله مې ډوډۍ ته زړه نه کیده.
په کټ وغزیدم، له ډېرو فکرونو سره ویده شوی وم.
د سـهار په خړه کې مې سـترګې خلاصـې شـوې، شـاو خوا مې وکتل، د ورور خریده اوریدل کیده.
له کوټې راووتم، د پلار په کوټه کې څراغ بل و، کیدای شي پلار مې وو.
لاړم، اودس مې وکړ او په ارام سره مې لمونځ ادا کړ.
زړه نه زړه د پلار کوټې ته لاړم، پلار مې تکیه کړې وه، د سـهار چایو په څکلو بوخت و، له وچې ډوډۍ یې یو بڅرکی ورپرې کړ، د چایو پیاله یې خولې ته یوړه.
زه پښـه نیولی د دروازې په لیخک کې ولاړ وم، زړه مې نشـو کولای د پلار مخکې کېنم، پلار مې راته پام شو، له سرو رګونو ډکې سترګې یې ماته ونیوې، د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې او زما زړه نور هم په ټوپونو شو.
د ورتلو اشاره یې وکړه، په بیړه ورغلم، مخامخ په دسترخوان ورته کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پیالې یې شر پورته کړ، په سپینو بریتو یې د چایو ځګ ښکاره شو، وې ټوخل، پر بریتو یې دسمال کش کړ، په ډکه خوله یې وویل:-

مدثره ! خبر شوم چې په نشو تماشو دې پیل کړی!

ما هیڅ نه ویل، یوازې مې خیرن دسترخوان ته کتل، له ډېرې وېرې مې لاسونه په لړزه ول، زړه مې ټوپونه وهل، هغه راته په تریو تندي کتل.

ګوله یې همداسې په خوله کې ژوله، پوهیدم که دروغ ووایم نو نور به هم راته په غوسه شي نو همدې لپاره مې هیڅ ونه ویل غلی وم.

پلار مې راته همداسې کتل، بریتونه یې وځړیدل او ګوله یې تېر کړه، چیغه یې کړه:-

ووایه! ولې دې داسې کول ها؟

چټکه مې وخوړه، رنګ مې سور اوختی و، ټولو ماته کتل، خور مې په ولاړه له ډېره تشویشه لاسونه سره مروړل، ورو مې لړزیدونکې شونډې وخوځیدې:-

بابا ! په هغه ورځ باندې له ملګرو سره وم، دوی سیګرټ څکول نو ما هم ترې څو کشونه وکړل.

پلار مې چیغه کړه:-

غلی شه سپیه ! تېره ورځ مې ستا هغه دوو چرسیانو ملګرو هم وپوښتل، تا له چرسو مخکې په سیګرټو هم زړه یخ کړی احمقه.

وجود مې په لړزان پیل وکړ، سر مې ښکته وځړید، لکه یخ وهلی مارغه داسې رپیدم، آخر مې هم دروغ وویل او ګیر شوم.

پلار مې یوې خواته کوږ شو، د چایو ډکه پیاله په لاس ورغله، کړنج شو، په تندي کې مې نری درد تېر شو، د زنګونونو خوا کې مې نیمه ماته پیا له وغورځیده او د ګرم چایو ځګونو مې ویښته لانده کړل.

ورپسې نری لیکه د وروځو له منځه په پزه راروانه وه، پر لمنه مې د وینو څاڅکي وغورځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ککرۍ مې ګرمه شوه او لیکه لیکه لوګی ترې پورته شو.
مور او خور مې چیغه کړه، پلار مې غوښــتل د بلې پیالې ګوزار هم را باندې وکړي خو مور مې راباندې راپرېوته او هغه ته یې پرېنښودم.
پلار مې همداســې ځان کشــاوه، هغه مې ورور له متو کلک نیولی و، مور مې ورته چیغه کړه چې له کوټې یې دباندې وباسي.
زما له تندي وینو لارې جوړې کړې وې، په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې.
ورور مې پلار کشــاوه خو زه ژر له خپله ځای راپاڅیدم، په منډه روان شــوم، له کوټې ایبلې پښې راووتم، له شا نه مې مور او خور راپسې منډې کړې.
جامې په وینو سرې له انګړه تېر شـــوم چې څنګه له دروازې پنا کیدم مور مې چیغه کړه:-
مدثره !
د دروازې لېخک کې ودریدم، په مخ مې وینې روانې وې، له اوښــکو ډکې سترګې مې مور ته ور واړولې.
مور راته په ژړا وویل:-
زویه ! ســتا له تندي وینې روانې دي، زخم دې ژور دی هســې نه خدای مکړه تپ درپسې لیونی شي.
هیڅ مې نه ویل، له وینو سره اوښــکې ګډې شــوې، د ګرېوان لاره یې خپله کړه.
ځغلنده نظر مې په مور، خور چې په انګړ کې ولاړې وې او ورور، پلار باندې واچوه چې په برانډه کې له اوږو نیولی و.
یو ناځاپي له دروازې پنا شــوم، ورور مې راپســې منډه کړه، خو زه لکه پیری بیا ورک شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر همدا شیبه له کور څخه بهر تللی و، سیده لاړم د زوبېر دوی کور خواته، زوبېر د کور دروازې مخکې ناســـت و، زه چې څنگه په هغې حالت ولیدم، په منډه راغی.

په وارخطایۍ یې وپوښتل:-

وه هلکه ! دا دربانډې څه شوي.

ساه مې لنډه لنډه اخیسته، ځمکې ته مې کتل، ټول سر مې درد کاوه، ما هیڅ نه ویل، له تندي مې همداسې وینې روانې وې، خو زوبېر پوی شوی و.

له بلې خبرې کولو مخکې یې له لاسه ونیوم، په تونده لهجه یې وویل:-

وه احمقه ! ژر راځه چې ډاکټر ته ورځو، چې سر دربانډې پټۍ کړي.

ما هیڅ نه ویل، دواړه په چابکو قدمونو روان و، په لږه شـــیبه کې د کلي ډاکټر ته ناست وم او پټۍ یې راباندې لگولې.

زوبېر ډاکټر څخه وپوښتل:-

ټپ خو یې ډېر ژور ندی کنه؟

ډاکټر له بیاتۍ کړچ پورته کړ، پټۍ یې پرې کړه، سـترگې یې زما په تندي کې نیولې وې، ورو یې شونډې وخوځیدې:-

نه دومره ټپ ندی خو له ډېر کلک ځیز سره لگیدلی، د ټپ خواو شـا ټوله شـنه شوي.

تر ډېره د ډاکټر سره و، لږه دوا یې هم راکړه، وروســـته د زوبېر دوی کور خواته لاړو، هغه ویل حجرې ته ورسره لاړ شم خو ما غوښتل د ونې سرې سیورې ته کېنو.

زوبېر ورو وویل:-

اوس ښه یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هو په طور مې سر وخوځاوه، بيا مې ترې سـيګرټ وغوښـت، زوبېر زړه نا زړه شو، لاس مې همدا سې په هوا کې پاتې وه، په زوره مې وويل:- درته وايم يو سيګرټ راکه.

زوبېر پوی شو چې که انکار وکړم مدثره به خپه شي، اور يې ورته کړ.

سـيګرټ به مې نيم ځکولی وي زوبېر غوښـتل په ټوله کيسـه پوی شي، ما هم ورته ټوله کيسه تېره وکړه.

پدې شيبه کې اصغر هم ښکاره شو، چې په ګړنديو ګامونو راروان دی.

دواړه ورته خپل ځای نه پورته شـو، زمونږ خواته په رارسـيدو يې سـاه لنډه لنډه کيده، تندي يې ګونځي لرلې، له کېناستو مخکې يې په سترګي غږ وويل:-

مدثره ! ته ماته وښايه ټپ خو به دې ډېر ژور نه وي؟

هغه مې تندي ته کتل ما لاس واچوه، ومې ويل:-

ښه دی ياره! دومره غټ ټپ ندی.

اصغر سترګو کې خوښي راټوله شوه، غلی په پرويړه کېناست، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

ځه شکر چې ښه دی.

لږه شيبه ټول غلي و، مخکې مو شنه فصل ته کتل، اصغر چوپتيا ماته کړه، په ټوکو يې وويل:-

مطلب يوې پيالې ګوزار وژړولې؟

اصغر او زوبېر دواړه په خندا شول، ما هيڅ ونه ويل، نری موسکا مې په شونډو پرته وه، زوبير له خندا سره په ګډ اواز وويل:-

يار! ما خو ويل ته ترټولو سـخت زړی او سـخت ترين انسـان يې چې هيڅ به دې اوښکې په سترګو کې رانشي خو اوس ګوره!

په قار مې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس کئ! دا مردارې خولې مو دربندې کړئ، ژر راته یو سیگرټ ډک کړئ چې دا ماغزه مې لږ ارام کړي.
اصـــغر په بیړه خپل جیب ته لاس کړ، بیا ورپســـې بل جیب ته، زوبېر ته یې وکتل، د نا په طور یې سر وخوځوه، زوبېر هم جیبونه وپلټل، خو د چرسـو درک نه وه.
اصغر وویل:-
مدثره ! چرس خو ختم شـــوي دي، او په جیب کې د لســـو روپو نه علاوه نور هیڅ نشته.
سر مې وخوځوه، ومې ویل:-
همم! مطلب چې پیسې هم نشته؟
دواړو د هو په دود سرونه وخوځوه، نرۍ خندا مې وکړه، ومې ویل:-
ډېر بیکاره نصـــیب مې دی، کله چې دې د کار وخت وي، درنه منډې وهي او چې دې پکار نه وي هر وخت درسره وي.
درې واړه هملته ناست و، ډېره شیبه ووته، د هیڅ شي درک نه و، زوبېر په پټې کې رغړیده، په لوړ اواز یې وویل:-
وه احمقانو! یوه چاره جوړه کړئ، دا چرس راپیدا کئ، خبر دی ســـوال درته کوم، که وې نه ځکوو نو گوزاره گرانه ده.
توت ته مې ډډه کړې وه، د سر ټپ با ندې مې گوتې ووهلې، په زوره مې وویل:-
له کوره وتلی یم، گني درته مې له کومې ســـوړې را پیدا کولې او دا غضـــب مو پرې اخیسته.
اصغر غلی ناست و، کوچنۍ خلۍ یې غاښونو کې وهه،
زوبېر په مړاوي غږ وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ دا څو ورځې لږ سپېره شوي یو، هیڅ پیسې لاسته نه راځي، مخکې خو به مو لږه غلا کوله اوس هغه هم نشو کولای.

په حیرانتیا مې وپوښتل:-

غلا؟

- خود! دا اصغر څه دی، دا ټول چلونه راته هغه ښودل او راته مخکې به هم دی و.

نری موسکا مې وکړه، بیا مې وپوښتل:-

له چا چا مو غلا کړې؟

په سوچ کې شو بیا یې وویل:-

یاره ! دا کوچنۍ کوچنۍ غلاوې مو کړې دي، لکه دوکان نه غلا کول، له خپل کور نه څه پټول، د چا جیب وهل.

بیا لا خندا شین شوم، لږه شیبه مې هغوی ته وکتل، په موسکی خوله مې وویل:-

دا خو ډېر تکړه خلک یئ، باور وکړئ، ما هیڅکله داسې فکر په تاسو نه و کړئ، حتی دا دومره وخت مې درسره تېر شو ما کله هم شک ندی کړی.

اصغر همداسې په فکرونو کې ډوب و، ښه شیبه د زوبېر سره په خبرو لګیا وم.

یو ناڅاپي اصغر ټوپ کړ، په لوړ اواز یې وویل:-

هې ملګرو ! د چرسو راوړلو یوه زبردسته لاره مې پیدا کړه.

دواړه ورنېږدې شو، په یو اواز مو وویل:-

کومه لاره؟

- غلا...!!

ومې خندل، بېرته مې پخپل ځای ځان سم کړ، ورو مې وویل:-

همدا اوس مو هم په همدې خبرې کولې.

- نو دا خو ډېره ښه خبره شوه، راځئ چې غلا وکړو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما شونډې وځړيدې، په مړاوي غږ مې وويل:-

ما کله هم غلا نده کړې، زما له وسه نه کيږي.

اصغر په خندا شو، شونډې يې وخوځېدې:-

ولې به نه کيږي؟ غلا خو ډېره آسانه ده، ما ډېر ځلې کړې.

يوه شـــيبه غلى وم، زوبېر هم څه نه ويل، سر مې وگراوه، هغه ته مې وکتل، ورو مې وويل:-

څه سي شو! اوس دا ووايه غلا به له چانه کوو؟

له خپل ځاى نه پاڅيده، لمنې ته يې څنډ ورکړ، خړې دوړې ترې پورته شوې.

دوه قدمه يې مخکې واخيستل او وې ويل:-

تاسو همدلته کېنئ، زه ورځم چې همغه پخوانى فارموله پرې استعمال کړم.

ما او زوبېر يوه شـيبه يو بل ته وکتل، اصـغر مو چې ليده هغه په چابکو قدمونو روان و، پسې غږ مې کړ:-

وه هلکه ! خبره واوره! وايم مه څه؟ هسې نه په کومه کې به ښکېل شې.

لاس يې پورته کړ او پخپله مخه روان و.

اصغر د کلي يوه دوکان ته ورسيده، په وېرې سره يې مخکې قدمونه اخيستل، ســاه يې تازه کړه، په مخ يې گوتې ووهلې، ځان يې بيخي عادي وښــوده، دوکان ته ننوت، څه گوري ټول دوکان له خلکو ډک دى، ټول له يو بل سره په خبرو کولو بوخت ول، دوکاندار هم ډېر مصرــوف و، کله به له يوې خوا د څه غوښتلو غږ شو او کله به له بلې خوا:-

ورورہ! هله ماته يو کيلو لوبيا راکه!

-وروره! هله ماته دوه کيلو پياز راکه!

-وروره! ماته يو کوتى بيسکټ راکه!

په همدې خبرو کې اصغر هم پرې ور غږ کړ:-

وروره! ماته يو درجن مالتې راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار وار په وار هر یوه ته خپل خپل شیان رواخیستل، اصغر بیا وویل:-

ای وروره! لږه زر کوه؟ ډېر په بیړه یم، یو درجن مالتې راکه او زما باقي پیسې هم.

دوکاندار یو درجن مالتې رواخیستې، اصغر ته یې ورکړې، بیا یې ورته په ځیر وکتل، وی پوښتل:-

وروره! تا ماته څومره پیسې راکړې وې؟

اصغر یو بل خوا وکتل، شونډې یې وخوځېدې:-

پنځه سوه روپی مې درکړې وې.

دوکاندار د څه ویلو پرته له صندوق څخه پیسې رواخیستې او اصغر ته یې ورکړې او په چابکو قدمونو له دوکان څخه راوته.

ډېر خوښ ښکاریده، یوه شیبه یې ځان سره خپله بریا ولمانځله.

له هغه ځایه یو بل دوکان ته لاړ او یو څو د چرسو پوړۍ یې رواخیستې.

زه او زوبېر په انتظار ستړي شوي و، ډېر وارخطا و، په ځای لکه الوتکې داسې تاویدو.

عجیب عجیب فکرونه به راتلل، زوبېر قدم وهل بس کړل، په لوړ اواز یې وویل:-

دې کم عقل ستا خبره نه اوریده، ته به گورې هغه به یې گېر کړی وي.

یوه شیبه مې ورته وکتل، سر مې ورته وخوځوه، ومې ویل:-

زوبیره! یو به ستا دا منفي خبرې هیڅ ورکې نشي.

زوبیر په مړاوي غږ وویل:- نو څه وکړم یار؟ هغه په داسې کار پسې تللی چې ډېره خطره پکې ده.

موسک شوم، ورو مې وویل:-

نه ته بېغمه شــه! هغه تکړه دی، زه پرې باور لرم خو ته به دې دا خوله بنده کړې، الله مکړه ستا دا سپېرې خبرې یې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر شونډې وځړیدې، یوه شیبه مو نور هم انتظار وکړ.
څه گورو د لویدیځ خړو گردونو کې یو ځوک ښــکاري چې په منډه راروان دی، ما او زوبېر یو بل ته وکتل، هغه په گړندیو گامونو راروان و، څه گورو هغه اصغر و، د هغه په لیدو ســم وارخطا شــو، مونږ دا فکر وکړو چې هغه گیر شــوی او څوک له شاه ورپسې دي.
ما او زوبېر منډې ته ځانونو چمتو کړل خو وروســته مو چې هغه خوشـحال ولید نو پوی شــو کار یې کړی دی، په لاس کې ورسره د چرســو پوړۍ او یوه توره کڅوړه ښکارېده، مونږ دواړه ورته له خپله ځایه جگ شوو.
مخکې ورغلو، په خندا خندا را روان و، کلکه غېږه مو ترې چاپېره کړه، له خندا سره په ډک اواز یې وویل:-
اوس ووایه منئ مې کنه؟
ما په اوږه ټپ ورکړ، ومې ویل:-
شاباس! بالکل دې منو.
زوبېر وویل:-
که مو دا ځان ښــودنې پای ته رســیدلې وې نو ژر دا ســیگرټ ډک کړئ چې رگونه مې خارښ کوي.
اصــغر د ســیگرټ په ډکولو کې ډېر تکړه و، ډېر ژر به یې ســیگرټ ډک کړ، هملته د توت لاندې ورته کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټوله ورځ له اصغر دوی سره وم، او د شپې لپاره د زوبېر حجره کې پاتې شوم.
په کور کې راته ټول پرېشانه شوي و، زه يې په ټول کلي کې لټولی وم، زمونږ له تربورونو او خپلوانو يې هم زما په اړه پوښـــتنې کړې وې خو هيڅوک نه پوهيدل زه چېرې تللی وم.
اصـــغر ته مې هم ويلي و که يې زما په اړه درڅخه وپوښـــتل چې چېرې دی؟ ورته ونه وايې چې زوبېر سره تللی دی، نه غواړم راباندې خبر شي.
دوی دواړو به هم زما خبره منله.
توره تياره وه، د زوبېر سره په حجره کې ناسـت وم، د لالټين تته ژېړه رڼا مو په مخ پرته وه.
دواړو مو له زنګونونو کمپلې تاو کړې وې، د چايو په ښـــلو لګيا و، کوټه کې خاموشي خپره وه، له بهر څخه د کوم سپي غپه اوريدل کيده.
زوبېر د چايو پياله ورپورته کړه، غوړپ يې ترې وکړ، ورو يې وويل:-
ياره مدثره ! دلته مې بيخي زړه تنګ شـــوی، زړه مې غواړي کوم چېرې ليرې لاړ وی، دغه ځای بيخي بې خونده دی.
ما په بيړه وويل:-
وايم دين دې نر دی، ما هم اوس په همدې خبره سوچونه کول.
- مطلب ستا هم همدا پرېکړه ده چې غواړې له کلي لاړ شې راسره؟
- هو کنه ! ما دا پرېکړه دا څو ورځې مخکې کړې خو داســې کوم ملګری مې نشو پيدا کولای چې راسره يې مخه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر لږه شـېبه غلی شـو، ما ته یې په ځیر ځیر کتل، ورو یې شـونډې وخوځېدې:-

او کور دې؟

یوه شیبه خاموشي خپره شوه، په پیاله کې مې سترګې خښې کړې وې، ومې ویل:-

نه نور هلته نشم تللی، زړه مې نه غواړي لاړ شم.

زوبېر شـونډو کې موسـکی شـو، د خرېیلي برېت غاړه یې وګروله، غلي یې وویل:-

ګرانه! سـتا سره زما ډېر وخت وشـو، تا هیڅکله هم د پلار خبره ځمکې ته نده غورځولي لیکن نن ورځ چې تا هغه سـمې لارې ته راولي بیا ته څنګه داسـې کوي چې کور دې پرېږدې او هیڅکله نه ورځې؟

غلی پاتې شوم، د خبرې ځواب مې نه لرلو، لږې خاموشی وروسته مې وویل:-

یاره! اوس مې همغه خوند نشته، په خوی او خصلت کې مې هم فرق راغلی، درسـونو کې خو بیخي صفر شـوی یم، کور کې راباندې ټولو باور ختم شـوی، یوازې مور او خور مې دي چې زما فکر ورسره دی او ډېر خیال مې ساتي، پلار سره مې هیڅ لیدلی نشـم، کله کله وایم هغه راسره هیڅ مینه نکوي، کله یې هم په مینه راته خبره نده کړي، تل یې تندی تریو وي.

یوه شـیبه غلی شـوم، بیا مې پسـې زیاته کړه:- بس خبر نور ما پرېکړه کړي، هیڅکله به ترې په شا نشم.

زوبېر خبرو کولو ته خوله جوړوله، ژر مې وویل:-

زوبېره! هیله کوم! پدې اړه راسره نور بحث مکوه، نغواړم کوم څه واورم.

زوبېر اوږده سـاه واخیسـته، له قاب څخه یې خواږه ور پورته کړ، غلي یې وویل:-

ښه سمه ده! اوس ووایه باید څه وکړو؟ او څه کول پکار دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل:-

ځو ورځې مخکې يو ځو کليوال ښار ته په مزدورۍ پسې لاړل، هغوی ويل چې ښار کې ډېره پيسه ده او ډېر کارونه دي، کولای شې په ميا شت کې ډېر څه لاسته راوړې، نو زما نظر دادی چې مونږ به هم ښار ته د کار پيدا کولو لپاره لاړ شو، کيدای شي کوم کار په مخه راشي او خپله غريبي پرې مخکې بوزو.

زوبېر زما خبره خوښه شوه، بريتونو باندې يې گوتې ووهلې، ووېل:-

زما خو ستا خبره خوښه شوه ليکن بايد اصغر سره هم پرې خبرې وکړو، کيدای شي هغه هم راسره لاړ شي.

ورسره ومې منله، شپه تېره شوه، سبا سهار اصغر سره د زوبېر دوی کور مخکې د ونې سيورې لاندې ناست و، زوبېر ووېل:-

اصغره ! زما او د مدثر پريکړه شـوي، غواړو ښـار ته کار پسـې لاړ شـو، بل ته لاس نيول مو ډېر شول، بايد پخپلو متو يو څه پيسې وگټو.

د اصغر تندی تريو شو، خولې يې په ځمکه وويشته، په زوره يې ووېل:-

نمک حرامو ! تاسـو دواړه ځئ او ما يوازې پرېږدئ؟ دا سـتاسـو ملگرتيا وه؟ بېغيرتو..!!

دواړو مو په حيرانتيا ور وکتل، ما ووېل:-

وه کم عقله ! څه بلا ووهلې؟ مونږ کله ويلي تا يوازې پرېږدو ؟ درته مو ووېل چې که دې خوښه وي راسره لاړ شه.

اصغر خجالته شان ژبه په غاښونو کې ونيوله، خولې يې راوخيسته، خاورې يې ترې پاکې کړې، نېږدې راغی، په خندا يې ووېل:-

سمه ده يارانو! بس خوښه مې ده، راځئ چې ځانونه تيار کړو، او پسې ځو.

زوبېر يې خبرې ورپرې کړې:-

نه نه ياره ! نن به ځانونه تکميل کړو، ټول شـيان به تيار کړو، سـبا وخته به پسې ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو مو ورسره ومنله، اصغر د کور په خوا روان شو، پښه نیولی شو، مخ یې راواړوه، ورو یې وویل:-

مدثره ! راځه کنه، ته به دې هم خپل شیان تیار کړې.

غلی وم، لږه شیبه فکر مې وکړ، زوبېر ته مې وکتل، زوبېر سر وخوراوه، له خپل ځایه راپاڅیدم، غلی غلی ورسره روان شوم.

په ټوله لاره مې همدا فکرونه کول.

څنګه به کور ته ننوځم؟ څه به پېښیږي؟

آیا پلار به مې همداسې غوسه وي؟

په ډېرو فکرونو کې د کور پر دروازه غلی دننه شوم.

یوې او بلې خوا مې ورمېږ کوږ کړ.

د چوترې لږ وړاندې د چرګو کوړخۍ سره مې په غوا سترګې ولګیدې، رشقه ورته پرته وه او شخوند یې پرې واهه.

بیا مې مخامخ ولیدل، مور مې د کور په برانډه کې د جامو په جوړولو لګیا وه، نور ټول کور تش ښکاریده.

ورو ورو مې قدمونه واخیستل.

تېره ورځ رایاده شوه:-

له هغې کوټې یو هلک چې جامې یې په وینو رنګ وې، له دې ځایه ییلې پښې په منډه تېر شو، د دروازې په لیخک کې ودرید.

د کور په دغه ځای کې یوې بوډۍ ورته سوال زارۍ کولې، خو په دروازه کې ولاړ هلک چې له سر یې وینې روانې وې، ډېر ژړیده، زړه یې مات شوی و، ډېر خپه و، اوښکې ترې روانې وې، یو ناڅاپي ورک شو، بوډۍ ښځې او یوې پیغلې پسې منډه کړه، دلته یو هلک هم له برانډې ټوپ کړ، په هغه بل هلک پسې یې منډه کړه، خو هغه یې پیدا نکړ.

ټوله صحنه راته لکه د یو فلم داسې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګړ تر نيمايي ورسيدم، خور مې د کوټې له کړکۍ وليدم، چيغه يې کړه:-

ادې ! وګوره لالا راغی.

مور مې په حيرانۍ مخ را پورته کړ، پر سر يې ټيکری سم کړ، په بيړه راپاڅيده، په يېلو پښو زما په لور راروانه شوه.

خور مې هم ورپسې شـاته وه، مور مې لومړی د سر ټپ ته وکتل او بيا يې په مړاوي غږ خړې شونډې وخوځيدې:-

زويه ! څنګه هلته ولاړ يې؟ راځه دننه.

ډېره ګيله راته ولاړه وه، زړه مې ډېر ډک و، غوښـتل مې د مور غېږې ته ځان واچوم او ښـه ډېر وژاړم، ډېر شـکايتونه ترې وکړم خو هيڅ مې نه ويل، چوپه خوله ورسره روان شوم.

مور مې بيا وويل:-

تېره شـپه ته چېرته وې؟ هه؟ ته خبر يې مونږ درته څومره په تشـويش کې وو؟ او ورور خو دې د شـپې تر ناوخته پورې کلی او د کلي بهر هر ځای درپسـې ولټوه، ته کومې خوا تللی وې؟

خور مې هم راورسيده، له لاسه يې ونيوم، په خفه اواز يې وويل:-

لالا! باور وکړه ډېره درپسې خفه شوي وم، راځه دننه کوټې ته راشه!

ما هيڅ نه ويل، د مور او خور لخوا کلک نيولی شوی وم او دننه يې کش کولم.

پلار مې د کلي خان حجرې ته تللی و، مور مې ويل چې تر مازديګره به هملته وي، ځکه خان له چا سره د پټي پر سر دعوه روانه ده او زما پلار بيا د خان پلوي کړي.

ښـه شـيبه تېره شـوه، خور مې راته چای او پراټې تيارې کړې او مور مې راته ښې ډېرې خبرې وکړې.

د پلار په اړه چې غوسه يې کمه شوي، ورشم او ترې ببښنه وغواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هیڅ نه ویل، غلی ناســت وم، په فکرونو کې بلهاا زیاتې ګیلې او ســوچونو راغلل، ما یوازې د هو په طور سر خوځوه، بیا بیا ځل یې را نه د خبرو نکولو پوښتنه وکړه، ما به صرف همدا وویل:-

ادې ! سر مې درد کوي.

د چای څکلو وروسته تر ډېره د مور سره په کوټه کې ناست وم، ډېر نصیحتونه یې راته وکړل.

ماسپښــین وخت کې مې ورور هم راغی، ما غوښــتل د پلار له راتلو مخکې له کوره ووځم، دوباره مې نشول کولای چې ورسره سترګې په سترګې شم.

ډېر مې زړه تنګ و، آخر مې ورځخه په یوه بهانه ځان راخلاص کړ او خپلې کوټې ته راغلم، په کټ اوږد وغزیدم، شیبه وروسته مې ورور هم راغی په کټ کېناست.

غلی و، هغه به دومره خبرې نکولې، تل یې خاموشي خوښوله.

لږه شیبه پخپل کټ ناست و خو بیا بیرته زر ووت.

د کوټې چت ته مې کتل او سوچونو پسې واخیستم، له کوره د تلو مې زړه هم کیده او ساړه هم.

غوښــتل مې لاړ شــم، یو څه لاســته راوړم، څه به تل د پلار پیسـو ته سـترګې غړوم، هغه بیچاره هم نور بوډا شوی و، لاسونو کې یې ګونځې پیدا شوې وې، اکثره وخت به یې ملا په کلک پړې ترلي وه، د کار کولو په وخت به یې ټول وجود لړزیده او بار بار به یې سوړ اسویلی ایسته.

نه کیده نور باید تللی وای، خو زړه نا زړه وم.

تر ماښام پورې مې سوچونه وکړل، خو همغه سوچ او همغه خیال مې له ماغزو ونه ووت.

بلې خواته مې زوبیر دوی سره وعده کړې وه، وعده خلافي هم راته ښه ښکاره نشوه، د نورو وختونو په څیر مې بیا هم کور ته شاه او ملګرو ته مخ کړ.

کوټه کې هیڅوک نه و، له بلې کوټې مې د مور خبرو اواز راته.

پلار مې هم داسې معلومیده چې د خان حجره کې ایسار شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر مې وکتل، توره تياره وه، هيڅوک نه ښکاريدل.
په دوو دقيقو کې مې خپل شيان په يوه پنډا کې وتړل، د چت په وراسته شوي لرګيو منځ کې مې يو څه اندازه پيسې پټې ايښې وې، هغه مې هم رواخيستې.
يو ځل مې بيا دباندې وکتل، هيڅوک نه ښـکاريدل، پنډا مې رواخيسـته او له خپله کوره لکه غل داسې غلی غلی راووتم.
د اصغر د کور په خوا ورغلم، هغه مې هم له ځان سره په توره تياره کې د زوبېر دوی کور خواته روان کړ.
لاره کې توره تياره وه، د خپل خواږه کور او کلي سره زمونږ اخرنۍ شپه وه.
دواړه په لاره خاموش روان و، يوه هم د تلو زړه نه کيده، خو چې مجبوري شي، بلې خوا غريبي با يد هر څه وزغمل شي، ټولو مو دا خبره په شريکه وکړه:-
نن مونږ په سفر ځو، له خپل کلي او کور ډېر ليرې، زمونږ ترمنځ چې هره پېښه راځي، د هغې سره به درېواړه په يو لاس مقابله کوو، هيڅکله به يو بل نه پريږدو، مونږ ټول د يو بل ورونه يو، تل به د يو بل په خواکې و.
مونږ هم هر څه تقدير ته پرېښـودل او خپل منزل ته ځان رسـول مو لازمي وبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سبا سهار له کلي په یوه موټر کې د ښار په لور روان شو، دا زمونږ لومړی ځل و چې ښار ته تللو.

ډېر وارخطا وم، ما ویل په ښـــار کې هیڅوک نه پیژنو، هیڅ کوم خپلوان، ملګری یا کلیوال پته هم راته نه لګي او په ښار کې هم هیڅ بلد نه یو.

بیا به یو کار روزګار څنګه پیدا کوو؟

حتی د ښار له هیڅ کوڅې او سړک سره نا اشنا یو!

په ډېرو سوچونو کې د ښار په منځ کې له موټره پلي شوو.

ټول ښـار له خلکو ډک دی، هرې خوا د موټرو او خلکو شـور ماشـور جوړ دی، زمونږ سره خوا کې یو نفر په ګاډۍ کې د سبزۍ خرڅولو لپاره چیغې وهلې:-

په دېرش او دېرش، سبزي ده سبزي! هلئ تازه سبزي واخلئ.

همداســې چیغې یې وهلې، چا رومیان یادول چا الوګان یادول... چیغې وې، هر چا یې د پلورلو هڅه کوله.

څوک به په خیرنو جامو کې زمونږ له مخې تېر شول او څوک به بیا ډېر ښایسته جامو او ددوی ښــکلي ویښــتان چې د خلکو نظر به یې ځانته را جلب کاوه، تېریدل.

ښار راته یوه بله نوي نړۍ ښکاریده، زما هم سترګې پکې ځلور شوې، لاره رانه ورکه شوه، د خلکو منځ کې راته ځان بیخي بل شان ښکاره شو.

د سړک په منځ کې کېناستم ومې ویل:-

ښــه نو اوس پدې لوی ښــار کې کومې خواته لاړ شــو؟ له چا څخه مرســته وغواړو؟ څوک به راته کار راکړي؟ څوک به مو لاس ونیسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وارخطا و، زړه مې پکې بیخي تنګ شــو، زوبېر او اصــغر هم ســترګې رډې راوتې وې.

د سړک په پیاده رو باندې یو نفر روان و، مونږ ته یې فکر شو چې د سړک په منځ کې ناست یو، سمدستي راغی، په لوړ اواز یې وویل:-

تاسو د سړک په منځ کې څه کوئ چې ناست یئ؟

ټول غلي وو، زوبیر وار مخکې کړ، ورو یې وویل:- څه؟

- وایم تاســو د ســړک په منځ کې څه کوئ؟ کوم موټر به مو ووهي، له ســړک څخه لیرې شئ.

د خبرې په اوریدو په وارخطایئ له سړک څخه پیاده رو ته راغلو.

د مخ رنګ مو الوتلی ښــکاریده، د ښـــار پدې بیروبار کې مو ځانونه ډېر تنها احساس کړل.

مخکې روان و خو منزل مو معلوم نه و، زوبیر او اصــغر خپلې پنډې په ســینو پسې کلکې نیولې وې، زما په اوږه یې لاسونه ایښي وو.

د لیونیانو په شــان به یې کله یوې خوا او کله بلې خوا ســترګې اړولې، په پیاده رو کې همداســې مخکې روان شــو، د اصــغر وچې خبرې شــونډې وخوځیدې:- مدثره ! وایه کنه چېرې ځو؟

د هغه ددې خبرې ځواب مې نه درلوده، زما خپله هم لاره ورکه وه، ښـــار راته لکه باغبوش داسې ښکاره شوی و، دا ټول خلک راته لیوان، زمریان ښکاریدل او مونږ لکه سیلانیان یوازې به مو په وېرې سره ورکتل.

اصغر بیا خپله خبره تکرار کړه، ما مخ ور واړوه، ومې ویل:- سمه ده کنه، روان یو! لږ له صبره کار واخله.

اصغر خاموشه پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مازديګره پورې په ښــار کې وګرځېدو، هر ځای به يې راته جالب ښــکاريده، هر ځای به راته نوي ليوان او زمريان ښکاريدل، آن تر دې پورې چې له يو چا مو د کار غوښتلو پوښتنه نشوه کولای.

کله چې لمر ســترګه ډوبيدله، د ښــار دوکانونو ګروپونه روښــانه شــول، يو ګډی وان چې کيلې يې خرڅولې له مخې مو تير يده، ما زړه وکړ ورمخکې شـــوم، ګډی وان هم موسکی شو فکر يې وکړ ګوندې کيلې اخلم، سترې مشي مې وکړه، د دوکانونو لاندې پلن ســړک ته مې وکتل، د بربټ يوه څنډه مې وګروله ومې ويل:-

وروره! مونږ په کار پسې راوتي يو، خو تر سهاره د کار درک نه لګي، ته کولای شې راته کوم کار پيدا کړې؟

ګډی وان په خوله لاس کېښــود، داســې ښــکاريده ســړی خاندي، خوله يې په زوره بنده کړې وه، چې يوناڅاپه يې خوله وازه شوه، زېږ غاښونه يې وبرېښيدل، خندا يې زور ونيو، ښه ډېر يې وخندل.

کيلې يې په ګډی کې سمې کړې، په مسخرې ډول يې شونډې وخوځيدې:-

وروره ! که ما ته د کوم کاروبار پته وه نو نن به مې کيلې نه خرڅولې، ښـــه کاروبار به مې کولو.

مونږ ورته غلي غلي کتل، ګډی وان يو ناڅاپه په غريو وويل:- ځئ مړو ! له مخې مې ليرې شئ، ما باندې ناوخت دی.

ګډی يې روانه کړه، له ځان سره يې دا خبرې په قار کولې:- هســـې مو ما باندې ناوخت کړ، دغو خلکو ته هم يوازې مونږ غريبان د ريشـــخند لپاره پيدا شوي يو، الله دې درته هدائت د نيکئ وکړي.

د ســړي خبرو ته فکر وړی وم، يوه شــيبه مې خپله غريبي هېره کړه، د هغه ســترې ارواه او غريبانه ژوند مې په يوه شــيبه کې له ســترګو تېر شــو، له خپله ځانه هغه ته ډېر خفه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پياده رو يوه غټه تيږه ايښې وه، په هغې کېناستم، په خولې شوي تندي مې لاس تېر کړ او ســـوړ اصـــويلی مې وکړ، اصـــغر او زوبير مې يو او بل خوا کېناستل.

زوبېر مې په مړوندونو لاس کېښوده، د سترګو له کونجونو مې ور وکتل.

د هغه په ســـترګو کې خفګان له ورا په رغړيده، په ورو اواز يې شـــونډې وخوځېدې:-

مدثره ! ته زمونږ پلار، ورور، مشـــر، ملګری هر څه يې، مونږ ټول چې په کوم مقصد پسې راوتي يو، دا ډېر مشکل راته ښکاره شو، زه مې خپل منزل صاف ګورم چې دلته هيڅ نشته، هسې به وخت تېر کړو، نور به هيڅ په لاس رانشي.

ما هيڅ نه ويل، يوازې مې هغه ته کتل، هغه بيا پسې زياته کړه:-

نن وګوره ټوله ورځ مو هيڅ کار پيدا نکړ، چې نن پيدا نشـو سـبا به هم کيدای شي پيدا نشي.

د هغه په لاس مې خپل لاس کېښوده، په ډاډ مې ورته وويل:-

ای ليونيه ! دا ښـار دی، ددې قانون ډېر بل رقم دی، تاسـو دومره زر لوبه مه بايلی، بس لږ صــبر وکړئ، دا ښــار هر چاته يو څه په نصــيب ورکوي، خالي لاس دې نه روخصت کوي.

زوبېر هيڅ ونه ويل، سور اسويلی يې وکړ، پاځيده، ما وويل:-

راځئ چې يوه هوټل ته لاړ شو، بيګاته شپه خو بايد چېرې تېره کړو کنه.

درې واړو مو خپلې پنډې رواخيستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هوټلچي:-
دلته یوازې یوه کوټه لرو هغه هم یو نفره نورې ټولې ډکې شوي دي.
یو بل ته مو وکتل، اصــغر د سر په ګرولو لګیا و، زوبېر هیڅ نه ویل، هوټلچي سره مې خبره خوښــه شــوه، هغه یوه نفر ته غږ کړ، په ځوانۍ ټیټ او پلن، وړه پزه یې په تور مخ ولاړه وه.
هوټلچي کیلۍ ورکړې، د لاس اشاره یې وکړه، په هلک پسې روان شو.
اصغر له متې ونیوم، په زوره وویل:-
احمقه ! په یو نفره کوټه کې به درې نفره څنګه ځای شو! هه؟
زه مخکې روان وم، پاس منزل ته پورته شـــوي، خیرنو زینو باندې مې پښـــه کېښوده، مخ مې ورته راواړوه، په موسکی خوله مې وویل:-
مړه ! څه ښځې خو نه یو چې له یو بل ستر کوو، پروا نکوي تاسو دواړه په کټ ویده شئ، زه به لاندې په غولي ځانته ځای برابر کړم.
هلک تر کوټې ورسولو، خیرنه دروازه باندې یې زور وکړ، کوټې ته دننه شوو.
وړه کوټه وه، ورم یې په پوزه ډېر بد ولګیده، د دیوالونو رنګ یې ځای ځای لویدلی و، چت کې یې غنو ځالې جوړې کړې وې، په ښـی اړخ کې له کټه یو فټ لیرې د اوبو مټوه ایښـې وه، په کونج کې پر کوچني کټ یوه خیرنه بړسـتن او کمپله پراته ول.
هلک په ورو غږ وویل:-
صېب! که څه شي ته اړتیا لرئ، درته یې راوړلی شم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په موسکې خوله مننه وکړه، هلک ووت.

اصغر په غوسه وويل:-

د احمقانو زامن ! دا نو څه رقم هوټل دی، ته خو يې دې چټليو ته وګوره؟

يوه شيبه غلی شو، بيا يې وويل:-

ان شاءالله چې ډېر ښه خوب به راشي.

زوبېر له خندا سره په ګډ غږ وويل:-

بچو! مسافري خو د هر چرګوړي کار نه وي کنه.

اصغر شونډې وځړيدې، ما همداسې خندل او ځانته مې په غولي ځای برابروه.

زوبېر په کټ کېناست، سيګرټ ته يې اور ورته کړ، مونږ دواړو ورته يوه شيبه وکتل، اصغر په ټوکو زوبېر ته وويل:-

احمقه! مونږ ته دې ولې سيګرټ ونه لګاوه هن؟ زړه دې غواړي دا ويښتان درباندې وشکوم!

دواړه په خندا شو، زوبېر غلي غلي ورکتل، شونډې يې وخوځيدې:-

نو غوسې چيشته کوې؟ واخله واخله دا ټول وڅکوه!

زوبېر ورغځ په خندا خندا يې ترې سيګرټ رواخيست.

زمونږ نن شپې په ټوکو ګپ شپ سهار ته منډې وهلې، د شپې په ناوخت کې اصغر زوبېر خوب وړي و او زما هيڅ پته نه لګيده چې ولې مې سترګې سره نه ورتلې.

بس د خيال کوتره مې تر جګو جګو غرونو ختلي وه، کله به مې د مور مينه سترګو ته شوه، کله د خور خندا او ټوکې، کله مې د پلار هغه ګونځې تندی او له سرو رګونو ډکې سترګې او کله به بيا هغه د کوهي نجلۍ چې زه او اصغر يې ويرولي وو.

شپه سهار ته نيږدې شوي وه، زه همداسې پر غولي په بستره پروت وم، څنګه چې مې سره سترګې ورتلې، د يو چا اواز مې تر غوږو شو:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همممممم! نو ته دلته پټ يې احمقه؟
- ولې له نيکه څخه دې غلا کوم که څنګه؟
- نو غل خو دې تخلص دی.
- ليکن استاد خو مې ته يې کنه.

ما ددې خبرو په اوريدو په بســـتر کې ټوپ کړ، يو او بل خوا مې وکتل، ډېر ووېرېدم، فکر مې وکړ څوک زمونږ څخه غلا کولو پلان جوړوي خو بيا مې فکر شو زمونږ بيچارګانو به نو څوک څه شی غلا کړي خو بيا هم احتياط ښه شی دی.

غلی غلی له بستر را وخوېيدم، مخکې د اوبو مټوه ايښې وه او په هغې د خاورو يو ګيلاس، غلی مې رواخيســـت او ګيلاس په لاس د دروازې خوا کې ورته چمتو ودرېدم.

لږه شـيبه غلی شـوم، هيڅ کوم اواز نه راته، خاموشـه خاموشي وه، ورو مې په احتياط قدم واخيست، دروازې خواته په ورتلو شوم چې له شا څخه مې يو اواز راغی:-

چېرې داسې غلی غلی روان يې ها؟

پخپل ځای لکه بوت ولاړ پاتې شــوم، وجود مې په لړزا شــو، د بندو وروځو او وازو سترګو په منځ کې د خولو يو ځاځکی د پوزې په سر لاندې راروان و، شاته مې مخ واړوه، بيا يې اواز راغی:-

ته ډېر لوی کم عقل يې، دومره ښه موقع دې له لاسه ورکړه، اوس به مو وخته کار ور خلاص کړئ وو.

اواز د کوټې له کونج نه راته، عجيب عجيب فکرونه مې تر ماغزو راغلل:-

هلته د کوټې کونج کې د چا اواز راځي؟ هلته څوک ناست دي؟

لږ نور هم ورنېږدې شوم، د کوټې په ګوټ کې هيڅوک نه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل مې ســترګې نورې هم رډې راوتې، فکر مې شــو کوم پیری نه وي، له پیر یانو خو هر څوک ویریږي لیکن زه ترې ډیا بې حده ز یات ویر یدم، ټول وجود مې له خوالو ډک شو، لاړ رانه ورکه شوه، له خولې مې سوړ نه خوت، دا ځل بیا اواز راغی، خو سمدستي مې شک شو:-

ته او قرآن ته د سیګرټ څکولو زور لرې؟

- هر څوک هم سیګرټ نشي څکولی.

د خبرې ختمیدو مخکې مې د زوبیر دوی کټ ته وکتل، کوچنۍ څراغ راسره و، په هغوی مې واچوه.

څه ګورم دواړه د یو بل سره لګیا دي او په خوب کې د یو بل سره خبرې کوي.

یوه شــیبه همداســې ودریدم، هغه ټول فکرونه چې مې یوه شــیبه مخکې کړې و، ټول راته مخامخ ودریدل، په زړه مې لاس کېښــود، یو ناڅاپي مې خندا زور واخیسته، ښه ډېر مې په خپل ځان پسې وخندل.

پخپله وېره او خپل حال چې مې یو څو دقیقې مخکې درلوده ډېر حیران وم، څومره عجیبه فکرونه مې وکړل او څومره ډېر وډار شوم یو الله ته معلومه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سبا سهار ناوخت له خوبه پاڅيدو، په منډه لاړو لومړی مو په پاتې پيسو چای وڅښلو او بیا ټوله ورځ په کار پسې وګرځيدو.
د مازديګر په اذانونو کې د يوه دوکان مخکې د وريجو بوجۍ له يوې لارۍ څو مزدورانو په شا راکوزولې.
په دوکان کې يو ډېر پلن نفر ناست و، فکر مې وکړ، همدا د دوکان مالک دی.
ورغلم، له روغبړ وروسته مې ترې د کار غوښتنه وکړه، هغه راته په يوه بوجۍ راښکته کولو لس روپۍ وښودې، ما هم ورسره ومنله او تر ناوخته مو په ګډه ټوله لارۍ خالي کړه.
زوبير دوی هم راسره مرسته وکړه ټول ښه ستړي شو، کله چې ترې راروانېدو د دوکان مالک راته دوه نيم سوه روپۍ هم راکړې.
مونږ ټوله ورځ په نهاره تېره کړې وه، زر لاړو خپل هوټل ته او په هوټلچي باندې مو د ډوډۍ راوړلو غږ وکړ.
يو سړی و چې وړه بږيره، غټه ککرۍ کوچنۍ پزه او له تنې هم ډېر چاغ و، د هوټل په بل سر کې ناست دی، مونږ ته په ځير ځير سره ګوري.
ما له اوله په هغه کې سترګې خښې کړې وې، ډوډۍ راوړل شوه او ښه په خوند خوند مو وخوړه.
هغه نفر راته همداسې کتل، په لاس کې ورسره د تلويزيون ريموټ هم ورسره و، کله به يې تلويزيون بدل کړ او کله به يې مونږ ته د سترګو لاندې را وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د اوبو ګیلاس رواخیســـت، هغه راته بیا هم کتل، هیڅ نه پوهیدم چې دغه نفر مونږ ته ولې ګوري، هوټلچي راغی د پیســو غوښــتنه یې کوله، له جامو مې راونیوه، ځان ته مې راکش کړ، ورو مې وویل:-

هغه چاغ نفر چې د هوټل په بل سر کې ناست دی، هغه پیژنې؟

هوټلچي قاب رواخیست، هغه چاغ نفر ته یې وکتل، ورو یې وویل:-

خود یې پیژنم، همدا خو زمونږ د هوټل مشر دی.

سر مې وخوځوه، جیب ته مې لاس کړ، دوه نیم ســـوه روپۍ مې ورته ونیوې، هوټلچي پیسو ته وکتل، وې شمارلې غلي یې وویل:-

ورور ګله ! ته باید نوي روپۍ نورې هم راکړې، ستا سو د خوراک ټولې پیسې درې سوه ځلوېښت روپۍ شوې.

ټولو مو یو بل ته وکتل، هر یو په جیب کې لګیا دی پیسې لټوي خو د یوه سره هم د پیسو درک نه لګیده.

ما ورته په خپګان سترګې ور پورته کړې، په مړاوي غږ مې وویل:-

وروره! مونږ خو نورې پیسې نه لرو.

د هوټلچي تندي ګونځې پیدا کړې، یوه شـــیبه یې را ته وکتل، په قار یې وویل:-

نو تاسو هوټل ته راځئ، ځانونه ماړه کړئ، او بیا درسره پوره پیسې هم نه وي؟

له خپله ځایه پاځیدم، په خجالته انداز مې وویل:-

وروره! مونږ دلته ښـــار کې نوي یو، مونږ ته د ښـــار هیڅ اصـــول ندي معلوم او مونږ دا کار له قصده ندی کړئ، وګوره، ټول جیبونه مو لیدلی شې، هیڅ کومې پیسې نلرو.

هوټلچي قار وښود، خبرو یې زور واخیست:-

په هیڅ صورت درسره نه منم تا سو باید مونږ ته خپلې پیسې راکړئ، ګني قدم به هم مخکې له دې ځایه وانخلئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر ور مخکې شو، په ارام سره يې وویل:-

سمه ده، ولې نه مونږ به خپلې پیسې درکړو خو اوس زمونږ سره نشته، له کومې يې درته را پيدا کړو؟

هوټلچي چې بله خبره کوله، د هغه چاغ سړي لخوا چې د هوټل مـــــشر و، يوه چيغه شوه، هوټلچي ته يې خبره په خوله کې ور وچه کړه:-

توره! بس که نور دا بق بق دې بند کړه!

د هوټل مـشر له خپل ځايه راجگ شو، زمونږ خواته راغئ، غټ او کوچنی لاس يې ماته ونيوه، ستړي مشي مو سره وکړه.

بيا يې د کېناسـتو وويل، څلور واړه کېناسـتو، چاغ سـړي لاسـونه سره ومروړل، هوټلچي ته يې وکتل.

ورو يې مونږ ته وويل:-

ددوی په خبرو مه خپه کېږئ، د هغوی کار همداســې دی، څه وکړو، گني زما د هوټل کارمندان دومره هم بد اخلاقي له چا سره نکوي او په ټول ښـار کې يو نوم لري.

زه غلی وم، هيڅ مې نه ويل، د هوټل مشر تورې پېرړې شونډې وخوځيدې:-

فکر کوم ستاسو کوټه هم همدلته ده؟

- هو همدلته دوهم منزل کې ده.

په يک تندي يې لاس راتېر کړ، تار تار ويښـــته يې وگرول، ســـړه ســـاه يې واخيسته.

څنگه چې هغه خبره کوله ما ترې وار مخکې کړ:-

مونږ لومړی ځل دی چې ښار ته راغلي يو، مخکې مو صرف نوم اوريدلی و خو د ښار له قانون او کړو وړو سره بلد نه يو، په کور او کلي کې د بعضو مشکلاتو له وجې دلته ښـــار ته راغلو، ترڅو يو څه کاروبار ځانته پيدا کړو، خو تر پرون ورځې راهيسې مو يوازې دوه نيم سوه روپۍ وگټلې او هغه هم په ډوډۍ خوړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې، اوس نه بيګاته د شپې تيرولو ځای شته، نه دباندې په ښار کې بلد يو او نه هم کوم خپلوان يا دوست پيژنو.

د هوټل مشر زما په خبرو کې راولويده:-

هيڅ پروا نکوي دا ځای مو لکه خپل داسې وشـمارئ، ترڅو چې مو کار پيدا کړئ نه وي دلته خپل ژوند کوئ، خرڅ او خوراک مو زه ضاموار يم.

خبرې يې خونـد رانکړ، شـــک مې راغی چې آخر ولې لـه مونږ سره دومره همدردي؟

ولې مونږ کې خاص څه دي چې راسره دومره صميمي شو؟

آيا هغه زمونږ څخه کومه تمه لري؟

د هوټل مشر ته مې همداسې کتل، هغه چې پوی شو، رنګ يې سور واوخت، زر يې دا خبره پسې زياته کړه:-

زما مطلب دا و چې تاسو همدلته زما هوټل کې پاتې کيدای شئ، ترڅو چې بل کار پيدا کوئ، تر هغې به دلته ما سره په هوټل کې کار کوئ.

له دې خبرو سره راته ډېر نېک انسـان ښـکاره شـو، ټولو مو په خوښـۍ ورسره ومنله.

تر درو ورځو مو په هغه هوټل کې کار وکړ، درې واړه ښه خوښ وو.

نه د کور دومره ياد و او نه هم د خيټې کوم غم راسره و، څه به مو چې وګټلې هغه به رانه د هوټل مشر پخپل خرڅ خوراک کې قطع کړې.

د هوټل مشـــر هم مونږ ته ډېر نيږدې شوئ و، په لومړۍ ورځ يې راته سيګرټ ونيو او همداسې ورو ورو ورسره په خبرو راغلو، د هوټل مـشر آيوب نوميده، ډېر ښه سړی و، تر نيمو شپو به راسره ناست و، سيګرټ او خوراک به مو يو ځای سره کول، زمونږ د درو خوراک او د آيوب د يو ځان خوراک به سره برابر و.

ورځې تېريدې، په مونږ هم نوره سخته شوه، زړونه مو تنګ شول، ځکه هر څه به مو چې ګټل، ټول به مو بېرته خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ګوزاره ګرانه شوه، غوښتل مو نور له آیوب څخه لاړ شو.
بیګا شپه مې ورته د خبرې کولو خوښه کړه.
شپه راغله، آیوب ډېر په نشه کې و، د چرسو سیګرټ په لاس، تکیه یې وهلې وه، په ډډ نشایي غږ یې وویل:-
ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو نور زما په هوټل کې زړه تنګ شوی، په لږو مو ګوزاره نه کیږي او ډېرې درکوئ نشم، ځکه ماته هم توان دی.
له سیګرټ یې کش وکړ، سپین لوګي د چت خواته کړې کړې پورته شول، درې واړه آیوب ته ځیرک شو.
خبره یې په سپینو لوګیو کې پسې زیاته کړه:-
نو ما داسې ویل! تاسو خوښه نده چې یو غټ لاس واچوئ او د شلو کالو محنت، خواري په یوه شپه کې تر سره کړئ؟
درې واړه یې خبرې حیران کړو، یو بل ته مو وکتل، ومې ویل:-
هن! اغه څنګه؟
آیوب له تکیې راجګ شو، د سیګرټ ایره یې توف دانۍ ته واچوله، اوښلنې سترګې یې سرې سرې تاویدې، بیا یې وویل:-
ګورئ ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو ډېر دلګیر، کلک پښتانه خلک یئ خو ګورئ خبره مې چې وکړه، باید تر زمونږ او تاسو وي، نه دا چې زمونږ څلور علاوه پنځم هم خبر شي، ګني بیا به ټول ګیر شو.
له سیګرټ یې کش وکړ، مونږ بیا یو بل ته وکتل، ما وویل:-
مشره ! ته خو یو ځل ووایه ! ان شاءالله چې خامخا به درسره مرسته کوو، مونږ تل ستا تعبدار یوو.
آیوب په خندا کې وویل:-
دغو ته وایي ځوانان !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې لږ ســم کړ، زمونږ خواته رانېږدې شــو، سـیګرټ یې مړ کړ، ورو یې توري پېرړې شونډې وخوځیدې:-

دا ډېر وخت کیږي ما یو کار کولو ته زړه دئ، دا سې کار چې هم به ستا سو او هم زما د نیم ژوند لپاره بسنه کوي.

درې واړه یې خبرې پوره کولو ته ډېر بیتاب و، چې آخر اوس به کله هغه خبره کوي، کوم چې مقصد دی، بیا یې وویل:-

هغه کار دا دی چې دلته له یوه دوکانه به سرو او سپینو زرو غلا کوو.

د خبرې په کولو یې ټول هک پک کړو، د مخ رنګونه مو والوتل، هیڅ ځواب راسره نه و، زوبېر ورته په حیرانۍ وویل:-

نو ته اوس غواړې مونږ ستا لپاره غلا وکړو؟

آیوب غلي شان وویل:-

نو ما کله داسې ویلي صرف زما لپاره یې وکړئ؟ وایم زمونږ ټولو لپاره.

یوه شیبه غلی شو، په پک تندي یې خولو غوټې ښکاریدل، بیا یې پسې زیاته کړه:-

تر څو به پدې غریبۍ کې ژوند کوو؟ ترڅو به د نورو بوټان پاکوو؟ وایم راځئ، دا د یوې شپې کار دی، دومره مشکل ندی، ما لیدلی، پرې بسم الله به کړو.

مونږ بیا یو بل ته وکتل، لږه شیبه غلي و، ما په غلي اواز وویل:-

نه په غلا کولو کې ډېره زیاته خطره شــتون لري او بیا په ښـــار کې خو بیخي ډېره ده، ګمان نکوم مونږ یې تر سره کړو.

آیوب وخندل، توري پېرړې شونډې یې وخوځیدې:-

ګوره ځوانه ! زه چې درته کوم دوکان یادوم، هغه ځای ما له مخکې ډېر څارلی، هلته ډېره موقع شــته وي چې غلا وکړې، ما یې آن د څوکیدرانو وخت هم معلوم کړئ، هر څه برابر دي، بس سـتاسـو په شـان تکړه او بهادر ځوانانو ته اړتیا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا صغر هیڅ نه ویل، یوازې زمونږ خبرو ته غوږ ایښی و، زوبیر ته مې مخ واړوه، په سترګو کې یې د نه ځواب و.
اصغر ته مې وکتل، هغه په موسکی خوله د هو په دود سر وخوځوه.
زه زړه نا زړه وم، په ځان خو هسې هم باوري نه وم خو په اصـغر دوی مې هم باور نه درلود.
لیکن کله یې چې راته ټول پلان واوروه، پدې باوري شـــوم چې کار به ترسره کړو.
ورسره مې ومنله او سبا ورځ مو وټاکله ترڅو په پلان کار وکړو.
ټوله شپه مې همدا سوچونه او فکرونه کول، چې آیا دا پریکړه به مې سمه وي او که غلطه، بل خوا زوبیر ځان ډېر اچاوه، زما او د اصغر پریکړه یې نه منله.
په قار یې وویل:-
تا سو دواړه خو هـ سې بې عقلان یئ، زه نغواړم درسره بې عقل شم، تا سو چې هر څنګه کوئ، وکړئ، زه درسره پدې کار کې مرسـته نشـم کولای بس دا زما آخري فیصله ده.
اصغر په اوږه وځانده، په زوره یې ورته وویل:-
بې عقل دې دا سر دی، پدې دومره اسان کار کې ته زمونږ سره مرسته نکوې، پدې هم ښه پوهېږې چې ډېره ګټه پکې ده او بل د یوې لارې ملګري هم یو، خو بیا هم رانه لاره جدا کوې.
اصغر همداسې زوبېر ته کتل، مخ یې ترې واړوه بیا یې وویل:-
ډېره لویه موقع په لاس راغلې، دا سې په ا سانی خو یې له لاسه نه ورکوم، که تاسو دواړه یې راسره ونه منئ، زه یې په یوازې ځان هم کوم.
زوبېر غلی پاتې شو، ما او ا صغر ته یې کتل، ما هم د ا صغر پلوي وکړه، زوبېر په خواست وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دا سې مکوئ، پدې کار کې ډېره خطره ده، حتی چې زمونږ سر ته هم زیان رسولی شي.

ما او اصـغر هیڅ ونه ویل، دواړه لاړو په کټ ویده شـو، زوبېر یوازې په میدان پاتې شو، دواړو مو ورځخه لار بدله کړه.

د زوبېر داسې پرېښودلو ډېر خپه کړم، ټوله شپه مې سترګو ته شوئ.

که هغه زمونږ سره ولاړ نشي نو څه به کوي او چېرې به ځي؟

سـبا سـهار چې له خوبه پاڅیدو، په کټ کې ناسـت وم، د لاسـونو په موټو مې سترګې پاکولې.

څه ګورم زوبېر وختي پاڅیدلی او د ځان په تیارولو لګیا دی.

ما په خوبجن اواز وویل:-

څه خبره ده؟ چېرې روان یې زوبېره؟

پر ویښتو یې لاس تېر کړ، په آئینې ته کتوونکي بڼه یې وویل:-

ولې زه له تاسو کم یم هن؟ زه هم غواړم درسره غلا وکړم.

اصـــغر په کټ کې ټوپ کړ، په کمپله کې یې ځان ټینګ کړ، په دب غږ یې وویل:-

مدثره! دا ماته راډیو دربنده کړه، پرېږده لږ خوب وکړم.

زوبېر آئینه په کټ کې وغورځوله، ورغی یوه لغته یې د ولو منځ کې ورکړه، په غوسه یې ورته وویل:-

سم شه ګورې! دا ځل مې پرېکړه بلکل سمه کړې.

په خوښی له کټ څخه راپورته شوم، ورغلم په اوږو مې لاس پرې واچوه:-

اوس دې ثابته کړه چې زمونږ ریښتینی ملګری یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

يوه اوږده ساه مې واخيسته، سيګرټ مې ولګاوه، سپين دودونه کړۍ کړۍ چت خواته پورته شول، ورو مې وويل:-

بلاخره غلا کولو ته زړه ښه کړ.

د آيوب سره په موټر کې ناست و.

آيوب په ورو غږ وويل:-

تاسو بايد نن ټول پلان برابر کړئ او زه به هغه لوازمو ته چې ضرورت وي، درته چمتو کړم.

دريواړو مو ورسره خبره ومنله، هغه دوکان يې راته وښووده، له کوم مو چې د غلا کولو پلان نيوه.

په يوه لويه ودانۍ کې د زيوراتو دوکانونه ليدل کيدل او ددې ټولو دوکانونو په آخر سر کې همدا دوکان موجود و.

نه پوهيږم چې په هغه دوکان کې بيا خاص څه وو؟

چې پدې دومره ډېرو دوکانونو کې هغه آخري يو انتخاب کړ، د لومړي سر دوکان ولې ونه کړ؟

که څه هم ټول د زيوراتو دوکانونه دي.

دا خبره مې ايوب ته وکړه، هغه له نرۍ خندا وروسته وويل:-

ګوره ځوانه ! پدې لويه ودانۍ کې تر پنځوسو شپيتو پورې دوکانونه به خامخا وي، هر يو له سرو او سپينو ډک دی، خو ما چې د ودانۍ په آخر سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکان وښــوده، هغه له ټولو زیات بډایه دوکان دی، زمونږ به ښــه گوزاره پرې وشي.

درې واړه یې خبرې سره خوښ شو، آیوب بیا وویل:-

تاســـو نور دلته مه پاتې کیږئ، راځئ هوټل ته چې هلته مو په پوره پلان پوی کړم.

مونږ هم د ایوب هر امر منونکي وو، هره خبره به یې چې راته وکړه، فکر به مو کاوه له دې بله غوره خبره نشته.

هوټل ته په رســـیدو یې راته ټول هغه لوازم چې ورته ضرورت و راکړل، درې تورې کورتۍ، همدا شان درې مخ پوټي، دوه بیاتۍ او درې څراغونه.

ځانونه مو چمتو کړل، او د شـــپې ناوخت کیدو ته په تمه شـــو، ډېر عجیب احساس مې کاوه، هم وارخطا او هم زړه نا زړه.

دا ځل بیا هم منزل ډېر مشـــکل ښـــکاریده، بار بار ماغزو ته عجیب فکرونه راتلل، خو ما په ځان ډېر باور درلود، لا دمخه مې د غلا کولو فکرونه کړې و.

په کټ زبون وهلی ناســـت وم، د خیالي نړۍ څو ترخه انځورونه مې انځورول، چې یو ناڅاپي مې د آسمان غړمبهار تر غوږو شو.

ټکان مې وخوړ، ټولو مو یو بل ته وکتل، اصغر وویل:-

داسې ښکاري چې باران به وشي.

ما هیڅ ونه ویل بېرته د خپلې خیالي انځورگرې نړۍ په خوا ورغلم.

د ژوند هر هغه تېره شوي شیبه مې یوه یوه له سترگو تېره شوه، له هرې یوې مې خوند اخیسته، هرې یوې راته په شونډو ورکه موسکا رابښله.

یو ځل بیا مې ټکان وخوړ، په دروازه کې آیوب ولاړ و، ساه یې لنډه لنډه کیده، په بیړه ور مخکې شوم، په جدي اواز مې وویل:-

خیرت خو دی کنه؟ څنگه داسې ساه نیولی یې؟

آیوب وخندل دروازه یې بنده کړه، په سترې اواز یې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ نشته ځوانه ! په زینو کې ډېر په منډه راپورته شوم.

ما غوښتل ورته لږې اوبه راوړم خو آیوب په سترې ساه راغبرګه کړه:-

شپه همدا سې مخکې روانه ده، اوس ددې وخت راغلی چې نور تا سو تر هغې ودانۍ ځانونه ورسوئ.

ساعت ته مې وکتل، ستنه په دولس بجو او لسو دقیقو ولاړه وه.

د څه ویلو پرته مو خپل شــیان رواخیســتل، او موټر ته ور پورته شــولو، مخ په وړاندې روان شو.

له ودانۍ نیم میل لیرې په بله کوڅه کې یې موټر ودراوه، د ښــکته کیدو سره سم آیوب را غږ کړ:-

مدثره! دلته راشه.

ورغلم، ښیښې ته مې سر ورټیټ کړ.

یو څه یې راته په توره کڅوړه کې ونیول، بیا یې وویل:-

دا هم درسره ښه ده ! پکار به دې راشي.

کڅوړه مې خلاصــه کړه، یوه تور رنګ تمانچه وه، ما انکار وکړ، هغه له موټر ښیښې سر راوباسه، ورو یې وویل:-

ځوانه ! پدې کار کې ځینې وخت لږه خطره شــته وي او بل ته له هغو نورو ډېر زړور یې، هغه مه خبروه، دا درسره وساته.

د آیوب په ډېر ټینګار مې ورڅخه تمانچه واخیســته، د کورتۍ جیب ته مې واچوله.

د آسمان پړک شو، غړمبهار یې له شمال تر جنوب مخکې تېر شو، غلي غلي مخکې روان و، آسـمان ته مې وکتل، توره تیاره ښـکاریده، ټول په تورو وریځو پوښل شوی و، غلي مې ځان سره وویل:-

ان شاءالله نن شپه به زمونږ په ګټه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک په پیاده رو روان و، مخکې د یوه دوکان ګروپ بل پاتې شوی و، په کورتیو کې مو ځانو نه راټول کړل او مخ پوټي مو په پوزو راکش کړل، زوبېر وویل:-
مدثره! هغه آیوب په آخر کې څه درکړل؟
نه مې غوښتل دوی راباندې پوی شي، دا لومړی ځل و چې ما له ځان سره تمانچه راخیستې وه، ورو مې وویل:-
هغه یې زما مخ پوټی راکړ، مانه هېر شوی و.
زوبیر هیڅ ونه ویل، همداسې مخکې روان و، یوازې مو د پښو د خوېیدو غږ اوریدل کیده، لږه شیبه کې تر همغې ودانۍ ورسیدو.
د ودانۍ مخکې په دروازه یو ګروپ بل و، تر څو له رڼا یې ونه لیدل شو د دېواله سیورې ته کېناستو.
د درې واړو په ځیرو کې وارخطایي په څپو وه، ساه مې تنګه کیده، مخ پوټی مې له پوزې لیرې کړ.
پر آسمان تالندې تېرېدې، د رڼا څرک به یې د دېوال خوا کې وبرېښولو.
دوی مې هملته ناست پرېښودل او زه لاړم ترڅو یو نظر وداني وګورم په کوم حال ده.
د سړک منځ ته شوم، کورتۍ کې مې ځان ونغاړه، په غلي غلي قدمونو د ودانۍ دروازې ته ورسېدم، دننه مې وکتل، هیڅوک نه ښکاریدل، تپه تیاره وه، پورته خوا مې سترګې پورته کړې، دوهم منزل کې د یوې کوټې ګروپ بل و، بېرته خپل ځای ته راغلم.
اصغر په خپ اواز وویل:-
هلکه! څه یې توافونه کوې، خو راځه چې پرې ورځو.
له مړوند مې کلک ونیوه، په ورو اواز مې وویل:-
نه نه صبر! لا وخت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شوم، پاس دوهم منزل ته مې ګوته ونیوه، ومې ویل:-

هغه ګروپ ته ګورې، هغه ته باید منتظر شـــو، کله چې مړ شـــو بیا به دربواړه پرې ورځو.

- او که همداسې روښانه و بیا؟

- همممم! بیا به نو توکل په الله وایو او مخکې به ځو.

زوبیر په ګونډو را وخوځیده، په سوال زاریو یې دا خبره وکړه:-

ای کم عقلانو ! لا اوس هم وخت شـــته، مکوئ داســـې، دلته وګوره څومره خطره ده.

ما او اصـــغر ورته وکتل، ټول په خوالو کې لت پت و، د هغه ویریدلي چهره بلکل د کتو وه.

دواړو مو له خندا په خولو لاسونه ونیول، اصغر ورو وویل:-

ډیر شرم درته پکار دی احمقه ! زمونږ سره دې دومره وخت تیر کړ خو بیا هم ته زړور نشوې، همغه ډارن زوبیروو مې یې.

زوبیر د لاسونو ګوتې سره ومروړلې، څنګه یې چې څه ویل په شونډو مې ګوته کېښوده:-

شششششش!

ډیره تېزه هوا پیل شوه، دوړې او خاورې یې له ځان سره راټولې کړې، د سړک ګردونه یې ټول په مونږ امبار کړل، په کورتیو کې مو ځانونو کلک ونغاړل.

د باران ټکا مې تر غوږو شـــوه، مخ مې له کورتۍ رابهر کړ، آســـمان ته مې وکتل، د باران سوړ ځاڅکي مې د تندي خړه سپیره خاوره ښکل کړه.

ټکان مې وخوړ، سمدستي پسې شړک باران شروع شو، اصغر زوبیر ته مې د تلو وویل، هغوی هوټل لور ته په منډو شـــول، زر ورغلم له لاســـونو مې کلک ونیول، د ودانۍ په لور مې کش کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ودانۍ لومړی دروازې ګوټ کې درې واړه غلي کیناســـتو، په لړه شـــیبه کې باران لانده خیشته کړو، سړکونو کې اوبه وبریښیدې او چیکړې جوړې شوې.
دریواړه له سره تر پایه په اوبو لت پت و، له ویښتو مې اوبه څڅیدلې.
اصغر او زوبیر ته مې خوله نیږدې کړه، په تېز غږ مې وویل:-
دا د ودانۍ لومړی دروازه ده او ورپسې بیا دوهمه دروازه، زوبېر به همدلته پاتې شي او اصغره ته به راسره دننه لاړ شې، سمه ده؟
زوبېر په تېز غږ وویل:-
سمه ده! سمه ده!
زوبېر ته مې وړوکۍ څراغ ورکړ، سپارښتنه مې ورته وکړه که هر څوک دې هم تر نظره تېر شـــول، لومړی مونږ ته خبر راکوه، دا څراغ راته روښـــانه کوه او که ونشو بیا یې پخپله کار ور خلاصوه.
اصغر ته مې اشاره وکړه، په بیړه راتاو شو، مخکې لاره سمه نه ښکاریده.
اصغر څراغ ولګاوه، د ودانۍ لومړی دروازې ته ځیر شوم، یو اوږد ځنځیر باندې تړل شوي وه او په هغه پسې قلف اچول شوی و.
زوبېر او اصـــغر شـــاته او مخکې کتل، ما د ځنځیر یوې کړۍ ته د بیاتۍ غاښ واچوه، زور مې پرې ورکړ، بیاتي له ډېر زور وروســـته خالي لاړه، ځنځیر ته ځیر شوم، مات شوی و.
په بیړه مې ځنځیر لیرې کړ.
دروازې ته مې زور ورکړ، ورو ورو څنګ ته روانه شوه، دومره خلاصه شوه چې یو نفر پرې په آسانۍ دننه کیدای شو.
اصـــغر ته مې وکتل، د باران په څاڅکو کې نه ښـــکاریده، مخ یې راواړوه، ما ورته د مخکې تلو اشاره وکړه.
ودانۍ ته دننه شـــو، اصـــغر مې د لومړي سر دوکان خوا کې منتظر کړ او همغه سپارښتنه مې ورته وکړه کومه مې چې زوبېر ته کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه همداسې مخکې روان شوم، د دوکانونو په کتار کې غلی غلی په ملا کړوپ روان وم.
يوې او بلې خوا مې په ويرې سره کتل، سترګې مې په ځيرکتيا سره اړولې، کله کله به د تالندې شړک شو، ژر به مې شاته مخ واړوه.
باران همداسې په شدت سره وريده، د ودانۍ آخر سر کې اووم نمبر دوکان ته ورسيدم.
کوچنۍ څراغ مې ولګاوه، دروازې ته مې وکتل، دوه غټ قلفونه پسې ځړيدلي ول.
په بيړه مې بياتي رواخيستـــه، د قلف نرۍ کړۍ ته مې واچوله، د ډېر زور کولو وروســته يې نرۍ اواز وکړ، يوه شـــيبه غلی شـــوم، بياتي مې پخپل ځای غلي کړه، په رڼو راووتو ســـترګو مې يو بل خوا ته وکتل، يوازې زوبېر او اصـــغر ښکاريدل چې په باران کې ولاړ ول.
دوهم قلف مې هم مات کړ، سره ساه مې واخيسته.
دروازه مې غلي پاس خوا ته کش کړه، د خرخر اواز سره پورته خوا ته جګه شوه.
دومره اندازن مې خلاصه کړه چې زه پرې په اسانۍ دننه کيدای شوم.
ورو ورو دوکان ته دننه شوم، څراغ مې بيا ولګاوه، څه ګورم ټول دوکان له سرو او سپينو زرو ډک دی
له ډېرې حيرانتيا مې په خوله لاسونه کېښودل.
وار مې خطا نکړ ژر مې له جيبه کڅوړه راويستته، لکه ليوه چې په ميږو ګډ شي همداسې ما په زيوراتو ور ټوپ کړل.
نه مې ســـپينو ته کتل، نه سرو ته او نه ژيړو ته، هر څه چې په لاس راتلل کڅوړې ته مې اچول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوو دقيقو کې ټول دوکان خالي وګرځيده، هر څه چې موجود و راټول مې کړل.

غوښتل مې نور له دوکانه ووځم خو دلته مې يو لوی صندوق ته پام شو.

ورته ځير شوم، په منځ کې يې کوچنۍ څرخ درلود، زور مې پرې وکړ خو داسې ښکاريده د هغه ماتول ګران دي او بل مونږ يوازې د زيوراتو پلان نيولی و، نه د صندوق ماتولو.

په بيړه راتاو او په ملا کړوپ شوم.

د دروازې خواته وخوېدم، زنګون مې د ديوال له ګوټ سره ولګيد، ځان مې قابو نشــو کړای، لاســونه مې واچول، د دروازې کړنج اواز په ټوله ودانۍ کې خپور شو.

د لاس ګوتو مې درد وکړ، ټکان مې وخوړ، غونې مې ځيږ شو، غلی پاتې شوم، ساه مې بنده کړه، يوازې د باران د څاڅکو اواز اوريدل کيده.

له دوکانه مې يوازې مخ رابهر کړې، يوې او بلې خوا مې وکتل.

څوک مې تر نظره تېر نشول، غلی ترې راووتم، کڅوړه مې په ملا پسې وتړله، اصغر ته مې وکتل.

هغه د بېرته ورتلو اشارې کولې.

خپله بريا مې په خوښۍ ولمانځله، څنګه چې د تلو په تکل کې کېدم له شا مې يو څه حس کړل، ما دومره اهميت ورنه کړ.

مخکې روان شوم، ورپسې د يو چا د پښو ښکالو واوريدل شو، په زړه کې مې څړيکه تېره شوه، قدم مې ورو کړ، پخپل ځای ولاړ پاتې شوم.

په څنګ مې ور وکتل، د آســمان د تالندې په رڼا کې مې يو شــخص په نظر راغی، ورپسې د اسمان غړمبهار هم وشو.

ډېر وور يدم، وجود مې په لړزان پيل وکړ، لکه څوک چې دې يو دم په پړې کلک وتړي داسې وچ پخپل ځای ودريدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدم مې نشو اخېستی، غوښتل مې منډه کړم خو په وجود کې مې دومره توان نه و مخکې لاړ شم.

زړه مې له چیغو ډک و، خو له خولې مې سـون نه خوت، داسـې لکه ګونګی شوی چې یم او یا راته چا په لاس خوله بنده کړي وي.

ډېر مې پښو ته زور ورکړ، ډېر مې ځانته همت ورکړ خو بیخي بې سیکه شوی وم، فکر ټول اوس پدې مشغول و چې څنګه له دې بلا ځان خلاص کړم.

په غوږونو دروند شـوی وم، هغه د باران ټس ټس اواز مې هم غوږونو ته نه رسیده.

په همدې فکر کې وم چې اوس به سړی راباندې غږ کوي او که به مې سیده د ګولیو لاندې نیسي.

یو له غوسې ډک اواز مې واوریده:-

مخکې قدم وانخلې؟ خپله وسله دې کېږده ګني وبه وژل شې.

د وسلې له نوم سره ماته هم یو څه رایاد شول.

ورو ورو مې لړزېدوونکي لاسـونه د کورتۍ جیب خواته کړه شـول، ډېر په بېړه مې له تورې کڅوړې تمانچه رواخیسـته، د سـترګو په رپ کې مې ګولۍ پرې تېره کړه، په پړک کې راتاو شـوم، تمانچه مې سـړي ته ونیوه، ځان مې شـاته وشاړه او مشې ته مې زور ورکړ.

ډز شو، زه شاته ولوېدم او سړي د اخخ اواز وکړ.

لږه شـیبه ولاړ و، غلی غلی ځمکې ته راړنګ شـو، په یوه شـیبه کې هغه څوک چې ماته یې د وژلو ګواښ راکړی و د پښـو سره مې په وینو کې لت پت پروت و.

په ډېرې وارخطایۍ د سـړي خواته ور وخوېدم، له نېژدې مې ورته وکتل، سترګې خلاصې او له تندي یې وینې روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مې ورته وکوت، رګونه يې بې ســيکه ښــکاريدل، په وېرې سره شــاته وخوييدم.

اصغر مې خواته راغی، يو څه يې ويل خو نه پرې پوهيدم، خبرې يې کولې خو غږ مې نه اوريده.

لا سونه به يې هغه سړي ته نيول، بيا به يې سر په دواړو لاسونو کې ونيوه، زه بې يې وځنډلم، يو څه به يې وويل، غوســه ښــکاريده، ماته يې په زوره يو څه ويل، ما يوازې ورته د ګونګي په شان کتل، هوش او خواص ټول بلې خوا و.

د اصــغر په يوه خبره هم نه پوهيدم، ما به کله اصــغر او کله به مې هغه پروت سړي ته وکتل.

يو ناڅاپي مې په مخ يو کلک ګوزار وخوړ، له فکرونو رابهر شوم، ژر ژر مې ساه اخيسته، ټول وجود مې لړزې نيولی و.

په ويرې سره له پروت سړي په شـا وخوييدم، فکر مې کاوه اوس به دا سړی راپاڅي او ما به وخوري.

اصغر بيا هم کش کړم چې ځو، ګني د نورو څوکيدرانو لخوا به ووژل شو.

ما چې څنګه دا خبره واوريده، په بيړه راپاڅيدم، په کڅوړې مې لاس کېښــود، په ملا پورې تړلې وه.

زوبېر هم د ودانۍ دوکانونو ته رارســيدلی و، مونږ يې چې په منډه وليدو، هغه هم راسره په تېښتو شو.

باران په ډېر شدت سره وريده و، اصغر چيغه کړه:-

مدثره ! ووايه کومې خوا ځو؟

په زوره مې وويل:-

همدلته له کومه ځايه چې راغلي و.

د ښار په سړکونو باران ډېر تېز وريده، دومره پته هم نه لګيده دا کوم سړک او چېرې تللی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس زه مخکې او زوبير اصغر راپسې شاته په تېښتو روان و.

دومره وېريدلی وم چې هيڅ مې شـاته نه کتل، فکر مې کاوه کومه بلا راپسـې ده، اوس به راشي او په اوږدو نوکانو به مې ځرمنه رانه وباسي.

په توره تياره کې درې د کلي زلميان نن د خپل ژوند څخه په منډو دي.

دوی تقدير په کلي کې نه بلکې د ښـار له خلکو سره ليکل شـوی و، خو تقدير يې دومره زيات له پېښو ډک دی چې ممکن د زړه رحم يې نور په ايشيدلو اوبو ومينځل شي.

خو ګورو نور څه کيږي، ژوند ورته نورې کومې کومې ډالۍ په نصـــيب کې ورکوي.

زما پښه له څه شي سره ټکر شوه، زنګونونه مې په پوخ سړک ولګيدل.

درد يې وکړ، خو دا درد هيڅ و.

يو دم راپاڅېدم، اصـــغر مې د حال پوښـــتنه وکړه، هيڅ مې ونه ويل، مخ مې واړوه او په منډه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په کټ ځړیدلی سر له لاندو جامو سره ناست وم، پخپل کار ډېر پیښمان وم، د هغه سړي څېره راته بار بار سترګو ته کیده.
هغه ډزز کول، بیا په ګولۍ لګیدل، کله چې ولوید، زما ښو خوا کې د هغه لیدل.
په زړه مې یو دروند بوج پروت و، ډېر له یو درد سره مخ وم.
آیوب د زوبېر سره لګیا وو، ډېر خوښ ښکاریده، کله به ماته راغی، شاباسی به یې راکړ او کله هغوی دواړو ته:-
آفرین ! زما زمرو ځوانانو! آفرین! چې څومره مو وستایم بیا هم کم دی دومره یو لوی کار مو کړئ، وایم اصلي نران تاسو یئ.
آیوب ډېرې خبرې وکړې، ډېر یې وستایلم خو ما هیڅ غبرګون ونه خود.
هغه رانیژدې شو، په لانده اوږه یې لاس راکېښود، زما ځړیدلي سر ته یې وکتل، ورو یې وویل:-
ځوانه ! خپه راته ښکارې، څه خبره شوي؟
ما هیڅ نه ویل، اصغر، زوبیر هم په چوپه خوله یوازې ماته کتل، آیوب بیا وپوښتل:-
تاسو به پدې کار کولو خپه شوي نه وی؟ او یا درته کوم مشکل خو جوړ شوي نه وي؟
اصغر د څه ویلو ته خوله جوړوله، هغه مې د سترګو په اشاره پوی کړ، هیڅ یې ونه ویل.
نه مې غوښتل څوک خبر شي، خبره باید همداسې پټه پاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیوب لاس مې له اوږې لیرې کړ، پاڅېدم، کورتۍ مې وباسله، په ډډ غږ مې وویل:-

نه ولې به خپه شـــو؟ بلکې مونږ خو فخر کوو، البته مونږ په ځان باور نه کیږي داسې کار مو هم کړئ.

د هغه زېړ غاښونه وبرېښېدل، خپ خپ یې وخندل، ما بیا ور غبرگه کړه:-

اوس راته زمونږ خپله حیثه راکړه، بیا که کوم داســې کار و، زمونږ نه ښــه درته بل څوک نشي پیدا کیدای، هر وخت ستا په خدمت کې یو.

اصــغر او زوبېر راته په حیرانۍ وکتل، ما کورتۍ او مخ پوټۍ د کوټې کونج ته وغورځول.

آیوب په خوښی د زیوراتو کڅوړه رواخیسته، په لاس کې یې وخوځوله، ژربا یې خوند ورکړ، په شونډو یې خوښي وغوړیده.

کڅوړه یې ټوله خالي کړه، لومړی یې په کومه تیره وخرېیل گوندې ســاده نه وي، وروســته چې مطمئن شــو خوله یې له خندا سره نه ورتله، په گونډو ورته ناست و، او لگیا و زمونږ حیثه یې ترې بیلوله.

ښه شیبه تېره شوه، مونږ درې واړو ته یې خپله برخه راکړه او د شپه پخېر ویلو سره له کوټې ووت.

زوبېر په چابکو قدمو زما خواته راغی په زوره یې وویل:-

ســتا پدې سر کې بوس درکې دي که څنگه؟ همدا اوس دې یو نفر وواژه، بیا هم مونږ نشوې غواړې، همداسې نور...

خبره کې ور ولویدم:-

هې ! د څه شي وواژه؟ ما څوک ووژل هن؟

زوبیر شونډې چیچلې، ډېر غو سه و، غو ښتل یې څه ووایي خو ما د خبرې وار ور نکړ، اصغر ته مې گوته ونیوه:-

ستا په یاد شي ما څوک ووژل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه راته حيران ولاړ وو، په رډو راووتو ســـترګو يې په ځير ځير سره ليدلم، اصغر ورته د بېرته ورتلو اشاره وکړه.

زه د خوب ځای په جوړولو لګيا وم، ومې ويل:-

دا خبره بايد زمونږ ترمنځ تکرار نشيـــ، ما هيڅوک ندي وژلي او نه مو هم غلا کړي، بس همدومره ياد وســاتئ، دا مو د محنت (خواری) پيســـې دي، چې پخپلو متو مو ګټلي.

ورپســـې ورغلم د آيوب لخوا راوړل شـــوي چايو څخه مې پيالې ډکې کړې، په قاب کې بيسکټ مې دواړو ته ونيول، هيڅ يې نه ويل.

په کټ کېناســتم، يوه لاس کې پياله او بل کې بيســکټ، له ويښــتو مې د اوبو ځاځکې لويدل.

په غولي مې ســـترګې خښـــې کړې وې، هر څه راته بې مانا ښـــکاريدل، دا انســـانان، دا مال او دولت، دا ژوند، هر څه راته لکه د خېټې ډکولو وروســـته تشول نور هيڅ.

که هر څومره ډوډۍ وخورو، ښــکلي ښــکلي خوراکونه وکړو، دا چې له ســتوني تېر شي، بيا همغه شی ترې جوړېږي کوم چې له ترخې ډوډۍ جوړېږي.

بس هر سړی خپل نيت خوړلی ګني هر چا به د خپل وخت ضايع کولو په اندازه کار هم کولو.

پياله مې خالي کړې نه وه چې ســـترګې راباندې درنې شـــوې، ســـاعت ته مې وکتل، له درو لس دقيقې تېرې شوې وې.

زوبېر دوی ته مې وکتل، داســـې ښــکاريدل هغوی ته هم خوب ورغلي، کمپله مې په ځان راکش کړه او د راحتونو نړۍ ته دننه شوم.

سهار مې چې سترګې خلاصې شوې، اوږد په کټ پروت وم، ځان راپسې ډېر دروند و، په سر مې هم ډېر بوج و.

کوټې ته مې وکتل، ګروپ پکې همداسې روښانه پاتې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگې مې رڼې کړې، کوټه راته بدله ښکاره شوه، کټ او غولی يې هم همغه شان نه وو، زوبېر دوی د دروازې خوا کې ويده کيدل او زه د کوټې آخر سر کې خو دلته زه د دروازې خوا کې و يده او هغوی زما په کټ پســې خپل کټونه اچولي وو.

حيران وم دا څه کيسه روانه ده؟

په ما څه چل شوی او که دا ځای بدل دی؟

د وجود غړي مې په ځان پسې راکش کړل، په زور له کټ څخه راپاڅېدم.

په سر کې مې څړيکه تېره شــوه، اه مې له خولې ووت، په تندي مې گوتې کېښودې او په دېواله مې تکيه وکړه.

سر مې ټوپونه وهل، په زوبېر دوی مې غږونه وکړل، دواړه سم سيخ(سيده) پراته ول، هيڅ يې نه ويل.

ورو ورو مخکې روان شــوم، د دروازې خلاصــولو کوشــش مې وکړ خو داســې ښکاريده له هغې خوا راپسې چا بنده کړې ده.

ډېر زور مې ورسره ووهه خو دروازې همغســې ځان کلک نيولی و، د خلاصــيدو يې نوم هم نه اخيسته.

وجود مې ډېر راپسې دروند و، حتی د ولاړيدو توان مې هم نور له لاسه ورکړی و.

په دروازه مې سر کېښــود، ســوک مې ژېړې تختې ته ونيو، په زوره زوره مې دروازه ودربوله، چيغه مې کړه:-

کوم څوک شته؟

د هيچا اواز رانغی، بيا مې د سوکانو وارونه پرې وکړل:-

څوک زما غږ څوک اوري؟ دروازه خلاصه کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو چا د پښو ښکالو واوریدل شوه، ورپسې د دروازې ټک شو، ممکن په خلاصوله یې لگیا ول، ورو ورو ترې په شا روان شوم، په یو درب سره دروازه خلاصه شوه.

سمدستي ترې یوه جینۍ او دوه سړي په وسلو سمبال راننوتل، لومړی یوه دنگه نرۍ سره سپینه جینۍ چې کلک پطلون یې اغوستی و، ژیړ طلایي ویښته یې شاته اړولې و، تمانچه یې په کمربند کې تړلي وه، زما مخکې ودریده، لاسونه یې سره ور وستل، په کبر یې ماته وکتل.

ما ټکان وخوړ، حیران شوم، ځان سره مې وویل:-

دا په کوم ځای کې یم؟ دا کوم رقم خلک دي؟ دا نجلۍ لکه د پولیسو په جامو کې؟ ایا مونږ خو یې د تېرې شپې په قتل باندې نیولي نه یوو؟

ددې فکر سره مې سترگې رډې راووتې، همداسې په شا غلی غلی روان وم، د کټ له بازو سره ولگیدم، مخ مې شاته واړوه، سیده په کټ ولویدم.

نجلۍ راته همداسې کتل، ما له وېرې په ډک غږ وپوښتل:-

تاسو څوک یئ او له مونږ څه غواړئ ؟

نجلۍ لاسونه سره خلاص کړل، په ټول شوي ویښتو یې لاس تېر کړ.

سړي ته یې په مسخري ډول وویل:-

دغه ته کلی ورکه کنه؟ تر اوسه خبر هم ندی!

ټولو له خندا خولې خلا صې کړې، دې خبرې یې ماته هیڅ خوند رانکړ، په ورو غږ مې وویل:-

زه ریښتیا هم نه پوهېږم تاسو څوک یئ، څه رانه غواړئ او د څه لپاره مونږ دلته یو؟

نجلۍ ترخه موسکا وکړه او وې یې ویل:-

ضرورت نشته دومره ډېرو پوښتنو ته، په هر څه به پوی شئ.

یوه سړي ته یې اشاره وکړه، هغه دوه قدمه رامخکې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په جګو قدمونو له کوټې ووته، د تور غنم رنګ ســړي، پلنې شــونډې وخوځيدې:-

تاسو ټول دلته خپلو کورنيو لخوا راليږل شوي يئ، تاسو به له نن ورځې وروسته زمونږ سره پدې ډله کې خپل ژوند مخکې بيايئ او هغه څه چې مشرـ تاسـو ته امر کوي، په ډېر احترامانه به يې پوره کوئ.

په تريو تندي مې ور زياته کړه:-

دا خبرې دې راته وروســـته وکړه، اوس راته دومره ووايه مونږ دلته څنګه او چا راوستو؟

سړي يوه شيبه ماته وکتل، بيا يې وويل:-

ســتاســو خپل کاکا تر دې ځايه را ورســولئ او له موټر څخه يې همداســې په خوب ويده رانښکته کړئ، مونږ ترې د داسې کار پوښتنه هم وکړه، هغه ويل ما سره راروان وو، په لاره کې يې نشه وکړه او بې هوښه شول.

ځان سره مې دا خبره په حيرانۍ تکرار کړه:-

زمونږ کاکا؟

- هو! وړه ږيره، غټه ککرۍ کوچنۍ پوزه او له تنې هم ډېر چاغ بريښيده، هغه تر دې ځايه راروسولی.

هغه غټ او چاغ آيوب و، په زړه مې له ډېرې غوســـې لړزه ننوته، ګوتې مې په رپيده شوې.

سړي مخکې لاس ونيوه:-

ته او هغه دوه ملګري دې نن دوهمه ورځ ده چې همداسې ويده دي.

د تندي ګونځې مې لا پسې ژورې شوې:-

دوه ورځې کيږي چې مونږ ويده وو!

- هو دوه ورځې ! او هغه ملګرو باندې دې پام کوه، له کله نه چې دلته راغلي، سونې يې هم ندی کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وارخطایۍ مې د زوبېر او ا صغر کټ ته منډه کړه، لومړی مې زوبېر وکوت او بیا اصغر، په سینه مې ورته غوږ کېښود، د زړه زربانو یې چپ اړخ خورولو.

شکر مې وایسته.

ما غوښتل ډېر څه ترې وپوښتم، سړي راته د سترګو لاندې په کبر سره کتل.

زما حرکات یې څارل، پلنې شونډې یې سره ومروړلې، په جدي اواز یې وویل:-

بس نور نغواړم پوښتنې وکړې، په دیرشو دقیقو کې مو ځانونه چمتو کړئ، مشر درته سپارښتنه کوي، یو څو نور نفر مو هم انتظار کوي.

سر یې کوږ کړ، له کوټې پسې ووتل.

هک حیران مې ورته کتل، ددوی خبرې راته هیڅ د منلو وړ نه وې.

فکر مې کاوه خوب وینم، سترګې مې څو ځله ورپولې، حقیقت و.

سر مې همداســې له درده ترپکې وهلې، ما په تندي ګوتې وهلې، غونۍ مې ځیږ شو، یوه پنډه زما مخې ته په ځمکه وغورځېده.

سـترګې مې ور پورته کړې، نرۍ وچ سـړی، سـور رنګ او ځړیدلې پزه، شـنې سترګې، اوږده سر ویښته یې له غوږه واړول، په جدي غږ یې وویل:-

پدې پنډه کې ستاسو ټول څیزونه موجود دي، ځانونه مو تیار کړئ.

ورسره سیده له کوټې ووت، هیڅ مې ونه ویل، په سر مې همداسې بوج و.

ورغلم، زوبېر او اصــغر مې په شـــنه زور له خوبه پاڅول، بیا چې کله راویښ شول، تر ډېره مې د هغوی په پوهولو خپل ماغزه نور هم وخوړل.

له ځانونو یې بیخي لیونې جوړ کړي ول، اصــغر لږ په کرار و خو زوبېر ډېر وارخطا و، دواړو مو ورته حوصــله ورکوله ترڅو لږ ارام شي، ما یې په اوږه لاس کېښود، ومې ویل:-

زمونږ سره دهوکه شــوې، دا ځای، دا خلک او دا ډله، دا ټول د هغه آیوب کار کیدای دی، هغه زمونږ له وفادارۍ ســو اســتفاده کړې، مونږ یې غولولي یو، پخدای که به رانه دا د سپې زو خلاص وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښــکته شــونډه مې د پاســنيو غاښــونو لاندې کلکه کړه، ديوال ته مې وکتل، لاسونه مې سره ومروړل ومې ويل:-

او تر هغې تاسـو ارام اوسـئ، ددې ځاى حالت پته به هم ولګي، بيا به مخکې پسې ځو.

دواړو راسره خوښــه کړه، ځانونه مو چمتو کړل او د يوه خدمتګار لخوا په يو څو دهليزونو دننه بلې کوټې ته ننوتو.

په کوټه کې درې نفر نور هم ښــکاريدل، ټولو زمونږ په رقم لبياس اغوسـتى و، شين آسماني رنګ او بې لمنو جامې.

خدمتګار راته هملته منتظر پاتې کيدو سپارښتنه وکړه.

درېواړه ورغلو له هغو نورو کسانو سره څنګ کې کېناستو.

دوه سړي ناست وو او يوه نجلۍ.

د دواړو ببر سرونه، خړ سپيره مخونه، چتې پزې درلودې.

ممکن ورونه به وو، ډېر سره ورته وو.

يوه نجلۍ وه، سپين او پلن مخ يې وه، منځنۍ ونه يې درلوده، تور چوټي شوي ويښتان يې په اوږه اړولې و او په سپينو ګوتو کې يې چرموړله.

ټول د اورسـۍ رڼا ته ناسـت و، چوپه چوپتيا وه، يوازې به د خدمتګارانو د پ ښو ښکالو راتلله.

اصغر په څنګل ټکان راکړ، ورو يې وويل:-

مدثره! زوبېر ته ګوره.

غلي مې ورته وخندل، زوبېر له وارخطايۍ رډې ســـترګې نيولې وې، ټول لکه پاڼه داسـې رپيده، په اوږه مې لاس پرې کېښـود، ټوپ يې وکړ، په ويرې سره يې مخ راتاو کړ، ومې پوښتل:-

زوبېره !

په حيرانۍ يې سترګې راواړولې، لړزېدونکي شونډې يې وخوځيدې:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دي!

- ته خو ښه یې کنه!

- خود ښه یم، په ما به نو څه وشي.

هیڅ مې ونه ویل، پخپل حال مې پرېښود.

ښــه شــیبه تېره شــوه، څه ګورم همغه نجلۍ چې څو شــیبې مخکې کوټې ته راغلې وه، د یوه بل سـړي سره په خبرو، لاس په قلم، سـترګې په کاغذ، زمونږ له مخې په جګو جګو قدمونو تېره شوه.

ټولو هغوی ته کتل، سړی او نجلۍ راته مخامخ ودریدل.

په مونږ یې یو ځغلنده نظر واچوه، سړي په لوړ غږ وویل:-

تاســو ټول زمونږ ګروپ (ډله) ته نوي راغلي يئ، او زمونږ په ګروپ کې دا قانون دی چې څوک راځي هغه بیا تللئ نشي او چې لاړو بیا هغه راتللی نشي، شتون به مو په ژوند وي او تګ به مو په مرګ.

دې خبرې یې هک حیران کړم، ســترګې مې رډې راووتې، ســړي پســې زیاته کړه:-

دا خبره ځکه کوم، دلته مونږ په تاسـو ډېره خواري کوو، پوره یوه نیمه میاشـت ټرېنېنګ(زده کړه) در کوو، مصروفونه دربانديې کوو، ترڅو تاسو ښه چمتو شئ او هر کار لپاره تیار وډبوئ، نه دا چې زمونږ سره چل بازي وکړئ، زمونږ سره له چل بازی مخکې باید ســل ځله فکر وکړي، ځکه مونږ یې هر ځای څارو، ډېر قوي جاســوســان لرو، که یې ذره شــک هم وربانديې راغی، د هغوی لخوا به ووژل شي.

ټول ورته غلي ناســـت وو، په هره بله خبره پســـې دوهمه خبره یې ترخه او خطرناکه وه.

دنګې نجلۍ لاســونه سر ور وســتلي وو، د ســترګو په کونجونو کې یې مونږ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خبرو ته دوام ورکړ:-

نو له اوسه مو خبروم، بايد دا هيڅکله هم هېر نکړئ، تاسو بايد زمونږ هر امر ومنئ، او هر هغه کار پسې چې تاسو ليږو د هغې لس فيصده حق به تاسو ته در کول کيږي او نورې به د گروپ صندوق ته ځي، نن ورځ له خپل شاوخوا ماحول ځانونه خبر کړئ، د ټرېنېنگ ورځ مو له سبا پيل کيږي.

ټول لکه گونگيان له خپله ځايه راپاڅيدو، نه چا د پوښتنې کولو جرئت وکړ او نه په چا کې د خبرو کولو توان و.

په چوپه خوله مو ورسره هر څه ومنل، له کوټې راوتو.

نجلۍ همداسې د ويښتو چوټې په لاسونو کې چرموړله، په څېره يې هيڅ خفگان نه ليدل کيده.

د دهليز په ديوال ځای ځای سوريو ته يې کتل، اصغر او زوبېر پخپلو کې سره بنگيدل.

ما د نجلۍ خوارې خولې او غلي څيرې ته کتل، بلها ډېر فکرونه مې تر ماغزو راغلل، دلته راتلل يې ډېر په عجيب فکر کې کړی وم:-

دا نجلۍ به هم زمونږ په رقم په دهوکه راوستل شوي وي که نه پخپله خوښه!

هسې په نظر راته ښه لگيده، له دهليزه دباندې شوو.

تېزې رڼا مې سترگې وبرېښولې، يخې هوا مې زړه ته سکون راوبښه، اوږده ساه مې واخيسته.

مخکې تر ليرې پورې گڼې ونې ليدل کېدې، مخامخ خړه لاره وه، د لارې په غاړه څو له لرگيو جوړې کوټې ښکارېدې، ځای ځای خلک ښکاريدل چې په ميزونو ټومبک ټومبک (تاو راتاو) ناست دي او ځينې نور د ونو لاندې په مورچو کې له ټوپکو سره ښکاريدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ څو قدمه مخکې او مونږ پسې شاته و، ما په ونه کې ناستې وړې مرغۍ ته کتل، زر زر به یې له یوه منډکي نه بل منډکي ته ټوپونه کول، لکۍ به یې ښکته پورته کوله.

د کینې ســترګې له کونجه مې نجلۍ ته وکتل، وروځې یې سر ور وســتې، یو نظر یې په مونږ واچوه.

لږه شــیبه یې راته وکتل، فکر په مخه کړه، نجلۍ موســکه شــوه، ما هم ځان کابو نشــو کړی، مخکې ورغلم، لاس یې را اوږد کړ، ســتړي مشي- مې ورسره وکړه.

لومړی ځل و له یوې ناپیژاندې نجلۍ سره داسې ستړي مشي کوم.

نجلۍ غاړه رنه کړه، ټومبک خلکو ته یې وکتل، په نرم اواز یې نرۍ شــونډې وخوځېدې:-

ډېر عجیب ځای ندئ؟

ما هم مخکې ناستو کسانو ته وکتل:-

هو! ماته خو ډېر حیرانوونکی وایسیده.

- زما ډېر خوښ شو، همداسې حیرانوونکي ځایونه مې خوښیږي.

غوښــتل مې یو نظر یې ښــه وګورم خو زړه مې نشــو کولای همغه شــان مې وویل:-

زما خپله هم.

نجلۍ مخ راواړوه، ســپین غاښــونه یې وبرېښــیدل، د انګیو لاندې ځای یې کوچنۍ خالیګه جوړه کړه، نرۍ شونډې یې وغوړیدې:-

زما درته فکر و، هلته د شکیل او شیشکې په خبرو ډېر وډار شوئ، او خاص یې ستاسو هغه بل ملګری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ مې ســور واوخت، خندا یې راته یوه نوې نرۍ جوړه کړه، زړه مې په لړزا پیل وکړ، یوه شیبه مې د نجلۍ سپینې غونډې منډې خولې او د هغې تورو غټو سترګو ته وکتل، او ومې ویل:-

شیشکه او شکیل څوک دي؟

- همغه چې دا یوه شــیبه مخکې یې راته غټې غټې خبرې کولې، هغې نجلۍ نوم شــکیبه دی خو د هغې خوی خصــلت ټول د بلا په څېر دی، ځکه ورته شیشکه وایي.

موسک شوم، سترګې مې د هغې په سپینه غاړه ولګیدې، زېړ طلایي مزي کې یو د خرما زړي په رقم کوچنۍ غمی ځلیده، مخ مې ور پورته کړ:-

دا به دې د مور نښاني وي!

نجلۍ په حیرانۍ راته وکتل، غاړې ته یې لاس یوړ، غمی یې په ګوتو کې ونیو، ورو یې وویل:-

تاته څنګه معلومه شوه؟

- بس دا خو د انسان کمال دی چې بل انسان لږ لږ درک کوئ شي.

نجلۍ تندي ګونځې پیدا کړې، ښکته پورته یې راته وکتل، وویل:-

بالکل بالکل! بد نه وایې.

نرۍ موسکا مې وکړه:-

نوم دې څه دی؟

- خوږه !

نوم یې راباندې خوږ ولګید، لکه په یوه غره کې چې چیغه وکړې او د هغې خوا درته خپل غږ بېرته انعکاس وکړي، همداســې یې نوم زما په زړه کې انګازې وکړې.

خوږې غلي وپوښتل:-

او ستا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مدثر!

نجلۍ د غاړې غمی همدا سې په ګوتو کې اړوه را اړوه، په موسکۍ شونډو یې خړې سپېرې لاړې ته کتل.

ما غوښتل له خوږې سره نور هم ماتل شم خو دغه وخت کې مې د غوږ خواکې شنها تېره شوه، مخکې خړې دوړې پورته شوې.

په بیړه مې مخ شاته واړوه، ا صغر د بلې تیږې ګوزار ته نیت کړی و، څنګه یې چې ولیدم، لاس یې شاته ونیو او ځانته یې وغوښتم.

خواته یې ورغلم، ورو یې وویل:-

بیلمازه ! مونږ دې په انتظار مړه کړو او ته راته د انجونو سره عشقونه کوې.

ژر مې په خوله لاس ور کېښود، شاته مې وکتل، دا سې ښکاریده چې خوږې هم خبره واوریده، ورو مې ورته وویل:-

چپ شه! په کراره !

زوبېر ته مې وکتل، ځړیدلی سر ولاړ و، ور مخکې شوم، ټټر پسې مې د هغه سر ولګاوه، په مینه مې وویل:-

دا ټوله غلطي زما ده، که ما له هغه رزیل سره د غلا کولو خبره منلي نه وه، نو نن به داسې نه پیښیدل.

زوبیر هیڅ نه ویل، پسې زیاته مې کړه:-

خو ته بېغمه اوســه، زه درسره یم په تاســو دواړو به یو ذره تکلیف هم رانولم، تاسو زما مسؤلیت یئ، زما ملګري نه زما وروڼه یئ.

زوبېر رانه دواړه لاسونه چاپېره کړل، په ملا مې وټپاوه.

زما خبرې په همدې ځای قطع شوې، یو خدمتګار په دروازه کې ودرید، په لوړ غږ وویل:-

مدثره! زر راشه شیشکه دې غواړي.

فرهاد په چیغه د خدمتګار په خوله کې خبره ور وچه کړه:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنا کېږه ! نشي کولای درشي.
زه له خپله ځای پاڅېدم، ځان مې وغزاوه، د وجود په غړو کې مې ټکا تېره شوه، ومې ويل:-
بس همدومره بس دی ! نور به بيا کوم بل وخت ګورو.
ورپسې له کوټې ووتم، باران تم شوی و، ليکن باد همداسې تېز لګيده، له دوو دروازو تېر شوم، مخکې په وړه دروازه ورننوتم.
شکيل او شيشکه په يوه مېز ناست، دواړو ته د شنه چايو پيالې ډکې وې.
په دربيمه څوکۍ کېناستم، دواړو ماته کتل، شکيل شونډې وخوځېدې:-
چېرې وې؟ ټوله ورځ نه ښکارېدې؟
له کوچني پتنوس مې يوه پياله را پورته کړه، چاينک مې رواخيســـت، پيالې ته مې ونيو، ورو مې وويل:- ملګرو سره مې څه د تېر وخت کيسې کولې.
پياله ډکه شوه، له قاب مې نيم شوی بيسکټ خولې ته کړ، شيشکې د سترګو لاندې راته کتل، شونډې يې وخوځېدې:-
له مالک ناصر مو څومره پيسې راخيستې وې؟
له پيالې مې شر پورته کړ، په ډکه خوله مې وويل:-
دېرش زره ډالر و کنه.
شکيل په زوره وويل:-
ليکن دلته خو يوازې ۲۰ زره ډالر دي.
په حيرانۍ مې ور وکتل، يوه شــيبه غلی وم، د پيســو راکولو وخت مې ياد کړ، دانه دانه مې شــمېرلي وې، بالکل پوره وې، خو دا... ومې ويل:- دا څنګه امکان لري؟ ما پخپله وشمېرلې، ټولې دېرش زره ډالر وو.
شکيل مېز په سوک ووهه، د پيالو شرنګ شو، سترګې يې له غوسې وځليدې، تندی يې ګونځې شو، په قهر يې وويل:-
خو تا بې غوري کړې وه، هغه پيسو کې لس زره نقلي وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه، په تونده لهجه مې وویل:-
هغه پیسې خو مې په صراف هم ولیدې، هغه هم وویل بالکل اصلي دي.
شکیل له ډېرې غوسې په سوکانو میز خوراوه، د پیالو شرنګ شرنګ اواز خوت.
په ورمېږ کې ټيټ شو، په قار یې زما سترګو ته وکتل، تورې پېړې شونډې یې وخوځېدې:-
هغه صراف هم په همدې کې ورسره ښکېل و.
ما هیڅ ونه ویل، غلی پاتې شوم، شکیل راته همدا سې په قهر کتل، ساه یې ژر ژر اخیستله.
شیشکې یې پر اوږه لاس کېښود، د آرامولو هڅه یې وکړه، شکیل څوکۍ کې ځان سم کړ، یوې او بلې خوا یې وکتل، ورو یې وویل:-
هغه بل ځل دې هم غلط نفر تښتولی و، هغه غلطي مې هم معاف کړه، دا دې دوهم وار شو، دا په تا څه شوي هه! ورځ تر بلې پسې خرابېږې؟
ما یوازې په قاب ایښي پیالې ته کتل، هیڅ ځواب راسره نه و.
مونږ به د شکیل سره ډېر عام وو خو کله به چې رانه غلطي وشوه، بیا مو ورسره هیڅ خبرې نشوې کولای.
شیشکې شکیل ته په ورو غږ وویل:-
شـکیله ! خبر بس پرېږده، ده خپل مسـؤلیت سرته رسـولی خو لږه غلطي ترې شوي، انسان نیمګړی دی، وې ښښه.
دا لومړی ځل و چې د شـیشـکې دومره رحم دله خبرې مې اوریدې، پخوا په شـان د کبر په بلې نه وه ناسـته، هغې به تل توره دریشي- په نري بدن په تن وه، د ګرېوان لومړی دوه تڼۍ یې خلاصـه وې، سـپین ټټر یې وبرېښـیده، زر مې ترې مخ واړوه.
شــکیل له میزه پاڅید، له الماری یې یوه ســپینه لفافه رواخیســته، په مېز یې وغورځوله، مخ یې د اورسۍ رڼا ته واړوه، لاسونه یې سره ور وستل، وې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې کې ستاسو پاسپورټونه او ټکونه دي، سبا ورځ ډېر لوی سفر لرئ، ځانونه مو چمتو کړئ.

لفافه مې رواخیســـته، له څېرې کولو وروســـته مې د زوبېر، اصـــغر، خوږې او فرهاد پاسپورټونه ولیدل، شکیل ته مې سترګې ور پورته کړې، ومې پوښتل:-

نو دا پاسپورټونه د څه لپاره؟

مخ یې راواړوه، لاسونه یې په مېز کېښودل، په اوږو کې ټیټ شو.

ورو یې وویل:-

ځکه دا ځل مو هدف په یوه خارج هیواد کې دی، ډېر غټ مال دی خو چې هغه پلان چې مونږ درته جوړ کړئ په سمه توګه عملي کړئ، پوره مطمئن یم، تاسو به بریالي راځئ.

- نو دا په کوم هیواد کې دی؟

- عربي امارت.

غلي مې وخندل، شـــکیل باندې زما خندا ډېره بده ولګیده، تندي یې ګونځې جوړې کړې، ومې ویل:-

یاره مشره ! دا امکان نلري، ته مو داسې ځای ته په غلا کولو پسې لېږې چې د نړۍ پرمختللی سیسـتم لري، هلته څوک یوه ژاوله نشيـ غلا کولای بیا ته راباندې کوم غټ مال غلا کوې.

شکیل په جدي غږ وویل:-

ولې به ونشـــو؟ دده هغه پلار به هم کوو، وایم مونږ پوره پلان سره تاســـو هلته لیږو، زمونږ هر رقم مرسته به له تاسو سره وي، هیڅ مشکل به ونلرئ.

شکیل غلی شو، ورپسې شیشکې خبرې شروع کړې:-

زمونږ مشرــ پدې کار ډېر ټینګار کوي، ویل یې ترټولو وفاداره او تکړه ګروپ(ډله) مې پکار ده، مونږ ورته ستاسو په شمول د څو نورو نفرو نومونه ورکړل او هغه تاسو انتخاب کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پاسپورټونه په ګوتو کې اړول را اړول، د هغوی خبرې مې په غور اوریدې.
دوی به چې کله هم کوم کار پسې لیږلې نو دومره په خوارو خولو به یې خبرې کولې ته به وایې چې له دې نور ښه خلک نشته.
دواړو راته کتل، شکیل بیا پسې زیاته کړه:-
او بله خبره! مونږ به درته هلته خپل نفر ساتلي وي، څنګه چې ورشئ، هغوی به مو له هر څه سره اشنا کړي.
له خپله ځایه پاڅیدم، دواړو ته مې وکتل، موسک شوم، غلي مې وویل:-
بس ستاسو خوښه زمونږ خوښه.
د شکیل او شیشکې په خوله نرۍ موسکا وغوړیده.
شکیل پاڅید، په اوږه یې وټپولم:-
دغسې زما زمریه !
ترخه موسکا مې وکړه، څو قدمه مې مخکې واخیستل، کوږ شوم له دروازې خوی ووتم.
یو ناڅاپي له خوږې سره ټکر شوم، هغه همدا شیبه زمونږ له کوټې راروانه وه، په تورو ځلیدونکو سترګو کې یې غوسه راټوله وه، هوار تندي یې ګونځې درلودې، په زوره یې وویل:-
هې! ماته وګوره! ته ټوله ورځ چېرې وې؟
موسک شوم، ورو مې وویل:-
همدلته وم، ته نه ښکاریدې.
- درواغ ! دلته نه وې، کوم بل چېرې وې!
په حیرانۍ مې ور وکتل:-
په والله چې همدلته وم، زوبېر دوی سره.
د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې، ویښتان یې سترګو ته راوغورځیدل، په غوسه یې څنګ ته وشړل او وې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ ! دروغجنه ! ته ټوله ورځ له شیشکې سره کوټه کې وې، دا اوس وګوره د هغې له کوټې رااوتې.

نرۍ خندا مې وکړه، ورو مې وویل:-

اووه! ښه شو رایاد دې کړل، سبا ورځ په سفر روان یو، همدا اوس مې د شکیل دوی سره پرې خبرې کولې، د زوبیر، اصغر، فرهاد او زما او ستا په شمول یو ګروپ په ګډه ځو.

خوږه یوه شیبه غلې شوه، د تندي ګونځې یې ورکې شوې، په سترګو یې خوښي وځلیده، شونډې یې وخوځیدې:-

ریښتیا !

بیا یې ځېرې شوې سپینې لفافې ته وکتل:-

او دا پدې لفافه کې څه دي؟

لفافه مې هغې ته ونیوه، ورپسې دواړه د کوټې په لور لاړو.

اصغر دوی ته مې هم ټوله کیسه وکړه، زما د خبرو په اوریدو سره زوبېر د کوټې خام دیوال ته ولې ولګولې. خپه ښکاریده، اصغر په ټوکو ورته وویل:-

لکه چې بیا دربانډې حمله راغله!

ټولو مو وخندل، زوبېر د سترګو په کونج کې په غو سه ورته وکتل، ما ا صغر ته سترګې ونیوې، ومې ویل:-

نه مړه ! ګوره په زوبېر به ډېر نه لګې، هغه وخت یاد که چې سپېږې درکې شوي وې او مور به دې درڅخه هر سهار او مازدیګر یو خوروار لرې کولې.

ټول په خندا شول، د زوبېر په شونډو هم نرۍ موسکا خوره شوه، په ګوټ کې یې ځان سم کړ.

اصغر وویل:-

غلی شه ! په ماشومتوب کې تا هم پوزه نشوه پاکولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو له خندا خولې خلاصې پاتې وې، خوږه زما ځنګ کې ولاړه وه، کله به یې چې وخندل، د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه به یې وبرېښېده او د هغې ښکلا به یې څو چنده ډېره کړه.

ټولو خندل، ما وویل:-

بس بس سپړنه ! زر لاړ شه، سر دې کل کړه چې دا سپږې درکې ورکې شي، هسې نه مونږ ته هم دا فساد انتقال کړې.

اصغر د ښي لاس ګوته زما لینګیو ته ونیوه:-

ته دې اول خپل پرتوګ وګوره، په څټ دې اغوستی.

په بیړه مې پرتوګ ته وکتل، سم و، د ټولو خنداګانو زور واخیست، سر مې ورته وخوراوه:-

ای حرمونیه!

زمونږ ټوکې به ډېرې پسې وغزیدې، زه او ا صغر به سره اخته شو او تر ډېره به مو د یو بل بد رد وویل، ټول به مو له ځان سره خوښ ساتل.

که نن راته د نړۍ لوی سلطنت راکول کیده او له دې څو ملګرو یې لیرې بیولم نو ما به ملګري انتخاب کول، زما هره خوښـــي، زما ســکون او ژوند له همدغو سرچینه اخیسته، د ژوند د سختو شیبو ملګري مې وو.

هغه وخت چې شـــکیل راته پاســـپورټونه په میز وغورځول او خبره یې راسره شریکه کړه، ما ورته د خپلو ملګرو انکار هم کولای شـــوو، خو نه خدای خبر ځنګه مې ورسره په چوپه خوله هر څه قبول کړل.

د زوبېر او اصـــغر زړه نه کیده خو دوی ما پســـې تړلي وو، زه به چې چېرې تلم ددوی به هم همغه لار وه.

فرهاد زمونږ سره نوی نوی ملګری شـــوی و، هغه زمونږ په رقم ملګري کوم بل چېرې نشـــول پیدا کولای او خوږه نه پوهېږم دغه نجلۍ سره مې چې له کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدلي، تر او سه يې چې هره پرېکړه راکړي، چې هره خبره يې کړي، ما ورته نا ندي ويلي او هر څه مې ورسره منلي.

د هغې رانيژدې کيدو سره به په ما لړزا راتله، ټول بدن به مې لکه پاڼه رپيده، تورو غټو سترگو ته مې يې نشول کتلای، ځنګه به چې راته مخامخ ودريده، زما د سترگو نظر به ځمکې ته کده وکړه، لکه څه شی چې لټوم، سترگې به مې په لټون لگيا وې.

د ماښام تياره خپره وه، ځنگل کې ورو ورو باد لگيده، په تته رڼا کې د ونو شنې او د گيدړ کوکه ډېر وېرووونکي ول.

د لرگينې کوټې خوا کې د اور سکروټې ځليدې، ژېړه مړاوې رڼا يې د خوږې په مخ پرته وه، د هغې ښکلي تورې سترگې اور ته ځليدلې.

ما ترې وپوښتل:-

ستا زړه کيږي سبا راسره لاړه شې؟

خوږې سترگې راواړولې، هوار تندي يې گونځې پيدا کړې، په سړه سينه يې وويل:-

زما له سترگو داسې ښکاري، چې زړه مې نه کيږي تا سره لاړه شم؟

موسک شوم، هغې کوچنۍ منډکۍ(لرگۍ) په گوتو کې ونيو، اور ته يې ور وغورځاوه.

وې ويل:-

ما کله هم ستا سره په تگ کې د خطرې او خفگان محسوسي نده کړي، اوس هم نکوم او بيا به هم نکوم.

د هغې نرم غږ او په ښکلي انداز خبرې راته گبينو شان خوږې لگيدې، ځان سره مې ورو وويل:-

ريښتيا هم چې خوږه ده.

خوږې ماته وکتل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دې وويل؟

په بېړه مې وويل:-

نو دومره باور ولې؟ په ما کې دومره خاص څه دي؟

خوږې ډنګر لينګي وغزول، د اور ژېړه رڼا يې په پښــو پرته وه، په مخ پراته وېښته يې په ګوتو د غوږ د پاسه واړول، شونډې يې وخوځېدې:-

ستا پرېکړه هر ځل سمه وي او په خپل ځان کلک باور لرې، کوم کار ته دې چې مخه کړې، بريالى ترې راغلى يې او ســتا په اوس پرېکړه هم زه پوره مطمئنه يم چې بريا به ستا وي.

ما هيڅ نه ويل، ځړيدلى سر ناست وم، يوازې مې سکروټو ته کتل چې د اور په لمبو کې ځليدلې، چې ناڅاپي مې اوږه درنه شوه، ټکان مې وخوړ، شاته مې وکتل، اصغر و، په زوره مې وويل:-

کولمې دې راشنې کړې ظالمه!

اصغر وخندل، ورو يې وويل:-

څه کيسـه ده، څنګه داسې دوه په دوه سره پټې پټې خبرې کوئ؟ هر څه خو سلامت دي کنه؟

په څنګ مې ور وکتل، ورو مې وويل:-

څيشي سلامت؟

- مطلب زړه، معده، ګوردې او کولمې.

دې سره درې واړو وخندل، اصغر منډه کړه، ما پرې د پراته کوټي ګوزار وکړ، هغه په توره تياره کې ورک شو، د خوږې د مخ خاليګه د اور لمبو ته ښکاره شو، هغه موسکۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په سپېده چاود کې راته موټر هارنونه کول، مونږ ټولو ځانونه چمتو کړي وو، هر یوه مو کلیوالي لباسونه اغوستي وو.
خوره په توره چادري کې روانه وه، زه د موټر مخکې سیټ کې کېناستلم چې په هغې مې سترګې ولګېدې، دیسکول یې په مړوندونو تالی خوړلې، تورې زره وړونکې سترګې یې د موټر دروازې خواته ونیوې، ما همداسې هغې ته کتل، د اصغر تیز اواز راغی:-
مدثره! سات کې دې څو بجې دي.
ټکان مې وخوړ، ژر په موټر کې کېناستم، اصغر ته مې په قار وکتل، هغه خندل.
شیشکه په نظر راغله، د موټر ښیښې ته رانیژدې شوه، سپینه لفافه یې راته ونیوه، زما سترګو ته یې وکتل، ورو یې وویل:-
دا درځخه هېر و.
لفافه مې ځټ مخ واړوله، ومې پوښتل:-
پدې کې څه دي؟
په ملا کې کږه شوه، سر یې د موټر ښیښې ته نیږدې کړ، خږې شونډې یې وخوځېدې:-
دا د غلا ټول پلان دی، پټ یې درسره وساته، دا باید هلته خلاصه کړې.
د هو په طور مې ورته سر وخوځاوه، لفافه مې د جامو بکس ته واچوله.
د موټر شاته سیټ ته مې مخ کوږ کړ، خوره، زوبېر، اصغر او فرهاد ټول ناست ول، د خېر دعا په کولو مې موټروان ته د تلو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو سترګې له خوبه ډکې ښکاريدې، ما هم د خوب اربړمي کول، سترګو مې د يخ باد نه سوخت کاوه.
په سوک مې د لاس سترګه سولوله، ټول غلي وو، د موټر غرهار اوازونه اوريدل کيدل.
موټروان هم ښــه پښــه ورکړې وه، ځمکې ځمکې له يې وهه، دوړې يې شــاته پريښودې او مخکې خړه سپيره لاره يې پرې رانيوله.
ښه شيبه تيره شوه، د لمر رڼا ځليدونکې شغلې د موټر په بانټ ولګيدې، ورسره له خامې پاخه ســړک ته پورته شــو، په تور ســړک کې ځای ځای وړې د اوبو ډنډې ښــکاريدې، کله به چې موټر ټاير ور ورســـيد، ټول به وخوريدو، اوبو به دارې وکړې، موټر به په يو درب سره مخکې پسې زور وکړ.
لږه شــيبه مزل کولو وروســته يو ناڅاپي موټر کلک بريک ونيو، د ټايرونو اوازونه راغلل چې په ســړک پســې خويدل، چټکه مې وخوړه، له ســيټ بوټ سره ولګيدم، په تندي مې درد احساس کړ، چيغه مې کړه:-
څه ټکه راولويده !
موټروان ســترګې رډې راووتې وې، بريتونه يې ځړيدلي ول، وروځې يې سره ور وســتلې وې، ما په تندي ګوتې وهلې، هغه راته له وېرې ډکې ســترګې ونيوې، بيا يې د موټر ښيښې مخامخ لاس اوږد شو:-
طالبان دي! طالبان !
په وارخطايۍ مې مخامخ وليدل، د سړک منځ کې دوه موټر سايکل سره څلور کســان چې برګې دريشــی يې په تن وې، اوږدې څڼې يې درلودې، مخونه يې پټ وو او د ټوپک ميلونه يې زمونږ د موټر خواته نيولې وو، ولاړ ول.
دوو مخ پوټو چابک قدمونه واخيستل، يو د سړک په غاړه او بل د سړک په منځ کې په ګونډو کيناستل او د ټوپک په ماشو کې يې مونږ په نښه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نور ورو ورو د موټر خواته قدمونه رواخیستل، یوه اشاره وکړه، موټروان په ویرې سره لړزیدونکې شونډې وخوځیدې:-

هغوی وایي له موټر څخه ښکته شئ.

بدن مې په لړزا پیل وکړ، ټول هک پک حیران ول، د طالبانو په لیدو سمدستي په ګروپ کې د یوه نفر لخوا اوریدل شوي خبره را په زړه شوه:-

طالبانو لټون روان کړئ، غله نیسي او کله یې چې ونیسي، سرونه ورڅخه وهي او بیا یې د خلکو په مخکې په کرینګ پسې راځوړند کوي.

دې فکر نور هم خراب کړم، خو موقع مې له لاسه ور نکړه، په بیړه مې شاته مخ کوږ کړ، ومې ویل:-

ګورئ تاسو مه وارخطا کیږئ، هغوی یوازې تلاشي کوي نور اجازه راکوي خو دا یاد ساتی زمونږ د ګروپ په اړه درڅخه کومه خبره ونه وځي، د اوسیدو ځای مو ښار او عرب اماراتو ته په سفر روان یو.

په ټولو له ډیرې وارخطایی او ډار څخه خولې را ماتې وې، هر یو له ویرې لړزیده.

د جامو بکسه مې د پښو لاندې پرته وه، لاس مې ور اوږد کړ، سپینه لفافه مې ترې رواخیسته.

یو ځل بیا یې ټولو ته د ښکته کیدو اشاره وکړه، دروازه مې خلاصه کړه، مخ پوټي سړي ټوپک میل زما ککرۍ ته برابر کړ، لړزیدونکې لاسونه مې پورته کړل، غلی غلی مخکې ورغلم.

یو مخ پوټی سړی رامخکې شو، د ټوپک میل یې زما تخرګ ته برابر کړ، نرۍ درد مې حس کړ، زور یې پرې وکړ، مخکې یې ټیل وهلم.

دوهم مخ پوټي ټوپک اوږې ته کړ، مخکې راغی، تلاشي یې رانه واخیسته، په لاس کې موجوده سپینه لفافه یې رانه واخیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څیرې یې کړه، ورسره څو پاسپورټونه په ځمکه وغورځېدل، دوهم نفر پاسپورټونو ته وکتل، خنې یې باد ورپولې، په زوره یې وویل:-
تاسو څوک یئ او کومې خوا روان یئ؟
وېره مو پسې لا ډېره شوه، ما په ورو لړزیدونکې غږ وویل:-
له ښاره راغلو او عرب اماراتو ته په سفر روان یو.
مخ پوټي سړي لومړی پاسپورټ ته وکتل او بیا ماته، ما یوازې د هغه لاسونو ته کتل، بیا یې وپوښتل:-
نوم دې څه دی؟
- مدثر!
اشاره یې وکړه چې مخکې تېر شم، ورپسې د زوبېر وار راغی، د زوبیر رنګ سور اوختی و، لینګي یې له ویرې خوریدل.
په بدن یې لاسونه پرې ووهل، بیا یې د نوم پو ښتنه ځینې وکړه، زوبېر غلی و، مخ پوټي سړي دا ځل په قار وپوښتل:-
درته وایم نوم دې څه دی؟
چټکه یې وخوړه، په بیړه یې وویل:-
زوبېر! زوبیر!
یوه شیبه یې ورته وکتل، زوبېر هیڅ نه ویل، ځړیدلی سر ولاړ و، بیا یې ورته د تلو اشاره وکړه.
ورپسې یې له ا صغر او فرهاد هم همدا سې پو ښتنې وکړې، خوږه په موټر کې ناسته وه، له ښیښې یې زمونږ ننداره کوله.
د ټولو تلاشي یې واخیسته، د سړک په غاړه هر یو د خپل پاسپورټ سره ولاړ وو، موټروان ته یې د تلو اشاره وکړه.
موټر مو مخکې ودرید، ټول په بیړه ور پورته شوو، موټروان موټر ته پښه ورکړه او ښه چابک یې روان کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو په سترګو کې خوښي ښکاريده، هر يوه ژر ژر ساه اخيسته، ما ډېر شکر وايسته چې له دې لوى مصيبت خلاص شوو، موټروان ته مې په زوره وويل:-
ته له مخکې پوهيدې چې طالبان دغه ځاى ته کله کله راوځي؟
موټروان ګير بدل کړ، سترګې يې مخکې سړک باندې وې، په لستوڼي يې پزه کش کړه، خړې شونډې يې وخوځيدې:-
هو خبر وم او څو ځله يې دلته درولى هم يم، خو ســتاســو رقم خلک راسره نه ول.
ما سر کوږ کړ، د هغه په ځړيدلې پزه خولې ښکاريدې، ومې پوښتل:-
زمونږ رقم خلک؟
- هو! دوى په تاسـو پسـې ګرځي، غواړي سـتاسـو ګروپ له منځه يوسي خو سـتاسـو بخت برابر و چې هغوى ونه پېژندلى ګني يو يو به يې له تېغه تېر کړي وئ.
ما هم ورته سر وخوځاوه، اصغر له شا څخه په غوسه وويل:-
مونږ روان په غلا کولو پسې يو، او بيا له ځان سره يو ټوپک نشو راوړلى، لعنت په مونږ!
ټول غلي ول، هر يو ترسيدلى وو، د طالبانو ځيرې او د هغوى څنې راته سترګو ته باد باد کيدلې.
ما سيګرټ بل کړ، سپين لوګي پورته شول، فرهاد ښيښه خلاصه کړه.
د موټر چپ اړخ آئينې ته مې وکتل، غټ بانه اوږدې وروځې او دوه غټې تورې سترګې پکې ښکاريدې.
لږه شيبه مې ورته وکتل، وروځې سره ورغلې، بانو ا شاره وکړه، سترګې يوې او بلې خوا تاوې شوې، ما همداسې ورته کتل، يو ناڅاپه مې ملا سوخت وکړ، په بيړه مې مخ کوږ کړ، خوږه وه، اشـاره يې وکړه، موسـک شـوم، هيڅ مې ونه ويل، بېرته مې پخپل ځاى کې ځان سم کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر همداسې پسې مخکې ځان کشاوه، پوره څلور ساعته مزل وروسته هوایي میدان ته ورسیدو.

د موټر مزل ښه سټړي کړي وو، بدن مو بند په بند خوږیده، زوبیر په بیړه راکوز شــو، څو چابک قدمونه یې واخیســتل، په ګونډو شــو او له خولې یې ژیړو اوبو دارې وکړې.

خوږې په خوله لاس کېښــود، زه ورغلم تندی مې ورته ونیو، هغه به بیا زور وکړ او لپه لپه ژیړه اوبه به یې وغورځوله.

ټوخي واخیست، اصغر ته مې چیغه کړه:-

اوبه راوړه!

له خولې یې لاړې توه کړې، ومې ویل:-

اوس ښه یې؟

ټوخی یې وکړ، د هو په طور یې سر وخوځاوه، اوبه مې ورته ونیوې، مخ لاس یې پرې وکړل، زوبیر ډېر مزل خراب کړئ و ځکه یې قی وکړه.

ځان یې سمبال کړ، ما ساعت ته وکتل، د ما سپ ښین یوه نیمه بجه وه، خپل بکسونه مو رواخیستل او موټروان سره مو خدای په اماني وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د هوايي ميدان په انتظار خانه کې له ډېرو نورو خلکو سره خپلې الوتکې ته منتظر ناست وو.

ټولو ته دا ځای بيخي نوی و، هره خوا يې خوندوره وه، او هر شـخص يې راته عجيب ښکاريده.

خوږه زما خوا کې ناسته وه، له چادری يې مخ راوباسه، په غريو يې وويل:-

اوف! زړه مې پکې تنگ شو.

موسک شوم، ورو مې وويل:-

نو ليرې يې کړه.

خوږې راباندې ځغلنده نظر واچوه، د ځه ويلو پرته يې چادري ايســته په بکس کې واچوله، اصغر دوی ورته په حيرانۍ کتل.

ما ځان داســې ښــوده چې هيڅ مې ورته پام ندی، ځنگ ځوکۍ کې يې زما د پام ور اړولی لپاره بار بار غاړه رنه کړه.

زه غلی وم، مخامخ راته يو غنم رنگ، وړه ږيره او اوږده ښـکلي ويښـتان يې په تورو سترگو پراته ول، په غېږه کې يو کوچنۍ وړوکی ماشوم ورسره و.

ماشوم د سړي اوږدې پزې ته خپله بې غاښونو خوله ور نيږدې کړه، سړي ورته د ناز نغره وکړه، د ماشوم له خولې لاړو دارې وکړې او له خوښۍ په ټوپونو شو.

خوږې ډېره هڅه وکړه زه ورته وگورم خو ما همداســې ځان نا خبره وښـود، آخر يې په اوږه ټکان راکړ، مخ مې ورواړوه.

سترگو ته مې يې وکتل، وروځې يې سره ور وستې، ځان ته يې اشاره وکړه:-

ځنگه ښکارم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځغلنده نظر مې پرې واچوه، سر مې ورته وخوراوه او ومې ویل:-

ماشاءالله! ډېره ښکلي ښکارې!

خوږه وشرمیده، سترګې یې ښکته کړې، په نریو شونډو یې موسکا وغوړیده.

اصغر غاړه رڼه کړه، اواز یې وکړ:-

مدثره ! ته سات وګوره! نور نو لیونی شوم.

سترګې مې ور پورته کړې، هغه خندل او خوږې خواته یې اشارې کولې.

سر مې وخوراوه، غلي مې وویل:-

ای حرمونیه !

پوره یو نیم ســاعت انتظار کولو وروســـته د انتظار خانې په لوډســـپیکرو کې د الوتکې د رارسیدو خبر خپور شو.

ټول له خپله ځایه روان شو، فرهاد او اصغر په خبرو سره لګیا ول، ما ورته چیغه کړه:-

هلکانو! پام چې بې درکه نشئ، او پاسپورټونو او ټکټونو ته هم پام کوئ.

دواړه راپسې چابک راروان شول.

لږ مزل کولو وروسته په دوو زینو له ډېرو خلکو سره یو ځای ښکته شوو، ورپسې نرۍ لاره راغله چې په هغه کې دوه نفره سره تللئ شـول، زه او خوږه ورمخکې شوو.

ورپسې زوبېر، اصغر او فرهاد وار په وار ورغلل.

مخکې راته د الوتکې پیلوټان ولاړ و، زمونږ ټکټونه یې رانه واخیستل، په ټکټ لاندې برخه کې د الوتکې نمبر لیکلی وې هغه به یې درکړ نور به یې درڅخه څیرې کړ.

د هوایي میدان له ودانۍ دباندې شـو، لوی لوی الوتکې ښـکاریدې او په لیدو یې زمونږ خولې له حیرانۍ خلاصې پاتې شوې، زوبېر په حیرانۍ وویل:-

وه د ظالم زو! دا څومره لویه ده اووهوو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ هم لومړی ځل و چې داسې لوی الوتکې مو له نيژدې ليدلې.
مخکې راته مسافر وړونکی موټر(بس) ولاړ و، هر يو وار په وار ورپورته شو.
مسافر وړونکی موټر روان شو، په لوی ميدان کې، د لويو لويو الوتکو له څنګ څخه تېر شو، مونږ ټولو د الوتکو نندارہ کوله، يوه شيبه مزل وروسته ټول د يوې غټې الوتکې لاندې له مسافر وړونکي موټر څخه ښکته شو.
يوه لويه زينه د الوتکې دروازې ته اچول شوي وه، ټول وار په وار په زينه پورته روان شوو، د دروازې مخکې دوه ښکلي ښځينه نوکرانې ولاړې وې، په خوښۍ به يې ښه راغلاست کاوه.
د خوړې سره پنځه واړه دننه شوو، الوتکه ډېره ښايسته وه، لوی لوی سيټونه(څوکۍ) پکې ايښــې وې، د خپل سـيټ شـمېره مې پيدا کړه، زما او د خوړې څنګ په څنګ ســيټونه وو او د اصــغر، فرهاد او زوبېر بيا د الوتکې د منځ سيټونه وو چې دربواړه يو ځای وو.
پخپل ځای کښېناستم، خوړې ته مې وکتل، هغې په غاړه کې ټيکری سموه.
زوبېر دوی ته مې مخ ور واړوه، ا صغر وروځې ښکته پورته کړې، خوړې خواته يې ا شارې کولې، شونډې مې ورته بوځې کړې، سر مې د نا په طور وخوځاوه، دوه قدمه وړاندې راغی، غوږ ته يې خوله رانيژدې کړه، ورو يې وويل:-
سم بختور يې والا، وګوره څنګ کې درسره ناسته ده.
خوله يې له خندا خلاصه شوه، په بيړه پخپل سيټ کېناست.
تندی مې ورته تريو کړ، ځان سره مې غلي وويل:-
ته به نو کله سړی کېږې.
خوړې هيڅ نه ويل، غلي نا سته وه، دا سې ښکاريده وارخطا ده، ساه يې ژر ژر اخيسته، سر مې ټيټ کړ، ورو مې ترې وپوښتل:-
ته ښه يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان يې وخوړ، په بيړه يې مخ راواړوه، موسکه شوه، نرۍ سرې شونډې يې وخوځيدې:-

هو بلکل ښه يم.

ښه شيبه تېره شوه، الوتکې هم ورو ورو حرکت وکړ، اعلان يې وکړ چې خپل کمربندونه وتړئ.

هر يوه مو کمربند وتړه، لږه شيبه نوره هم تېره شوه، سرعت يې ورو ورو تېزيده، همداسې ورسره زما د زړه زربان هم زياتيده.

ټول غلي ناست ول، هر يو وارخطا معلوميده، چا دعاګانې کولې، چا تسبې ويلې او څوک ټيټ سر ناست ول، الوتکه ښه په تېز سرعت سره روانه شوه، ورو ورو له ځمکې د اسمان په لور پورته شوه، ورسره زما زړه هم خوی وخوت.

په زړه مې لاس کېښود، سترګې مې پټې وې، ټول په سيټ پسې نښتي ناست وو، غلي مې سترګې خلاصې کړې، خوږې همداسې سترګې پټې کړې وې.

لومړۍ ځل و چې هغه مې داسې ليدله، ډېره راته ښه وايسيده، کله به مې چې هغې ته کتل، يو عجيب احساس به راته پيدا شو، هغه احساس ډېر خوږ و، خوند به مې ترې اخيسته او غوښتل به مې چې نور هم په همدې خوند کې ځان ډوب کړم.

الوتکه په څو دقيقو کې خپل حال ته برابر شوه، کمربندونه مو خلاص کړل.

ما د الوتکې له کړکۍ لاندې ځمکې ته کتل چې د شا اوږه مې درنه شوه، په بيړه مې مخ واړوه، زوبېر و، له سر څخه تر پښو لړزيده.

ساه يې ژر ژر اخيسته، په وارخطايۍ مې وويل:-

څه شوي زوبېره؟ ولې داسې وارخطا يې؟

په خولې شوي ويښتو يې لاس تېر کړ، لاړې يې تېرې کړې، يو او بل خوا يې اشاره وکړه، په بنده بنده ژبه يې وويل:-

ډېر وېرېږم مدثره! هيله کوم، ما له خپل ځان سره خواکې کېنوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږه په خندا شوه، په جدي غږ مې وویل:-
هیڅ نشته یاره! مه وارخطا کېږه، وګوره مونږ یو یې هم په کیسه کې نه یو، لاړ شه خپل ځای کې کېنه الله به خیر کوي.
زوبیر زړه نا زړه و، پوره د ماشـومانو عادتونه یې کول، غلی غلی خپل سـیټ ته لاړ او لکه په وحشي ځناورو کې چې نا ست وي دا سې یې هرې خواته په بیړه بیړه کتل.
الوتکه په خپل رفتار روانه وه، خوږه له خپل ځان سره موســیده، زړه یې کیده راسره ښــې ډېرې خبرې وکړي، اوس منتظره زما غږ ته ده، چې څنګه خبرې شروع کړم او څنګه د خبرو کولو بهانه ور جوړه کړم.
خوږې د وړې پزې سر وګراوه، ورو یې وویل:-
مدثره ! نن دې راته د خپل ژوند یوه جالبه کیسـه وکړه، اوږد سـفر لرو، باید په کوم څه خو یې تېر کړو.
ورته موسک شوم، سیټ کې مې ځان برابر کړ، ورو مې وویل:-
ژوند ټول له جالباتو ډک دی، خو داســې خاص څه راته نه یادیږي، ته رانه وپوښته، زه به یې په لیمو وایم.
خوږه موسکۍ شوه، د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه یې ښکاره شوه.
نرۍ شونډې یې وخوځیدې:-
راځه د خپلو کورنیو په باره کې به خبرې وکړو، ما او تا کله هم پدې اړه خبرې ندې کړي.
به خوښۍ مې ورسره ومنل، خوږې وپوښتل:-
څو وروڼه او څو خوېندې لرې؟
ورو مې ځواب ورکړ:-
یوه خور او یو ورور، خور مې له ما مشره ده او ورور مې له ما کشر.
خوږې زما سترګو ته کتل، په بیړه یې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل زما په شان، یوه مشره خور او یو کوچنۍ ورور.

- مشره خور دې چېرې ده؟

سوړ اسویلی یې وکړ، خپلو سپینو نوکانو ته یې وکتل، وویل:-

د پلار په کور کې.

یوه شیبه غلې وه، بیا یې پسې زیاته کړه:-

هغه راته ډېره گرانه ده، د هغې خواره ځیره او مینه ناک اواز راته تل سـترگو سـترگو ته کیږي، ډېر وخت وشـو هیڅ خبر ترې نلرم، گوره چې له سـفر بېرته راستانه شو، یو ځل به ما تر کوره رسوې.

د هو په طور مې سر وخوځاوه، ومې ویل:- ولې په خور دې څه شوي؟

د خوړې خبرو زور واخیست، بیا یې وویل:-

که د هغې په میړه کې لږ هم غیرت و نو زما خور بېچاري به یې یوازې نه پرېښوده، هیڅ د ښکلا کمۍ پکې نه و، نو بیا ولې؟ آخر ولې؟

په ژړا شـوه، یوه شـیبه غلي وه، بیا یې مخ راپورته کړ، په تورو غټو سـترگو کې یې اوښکې ځلیدلې، وویل:-

اخ زما گرانې خورې! ته بېغمه شــه، خپل ژوند دې کوه، خور دې درته لوگۍ شي، زه درته د ژوند تر آخرې سلگو مزدوري کوم، تا او ستا بچیان به ساتم.

ژړا یې زور واخیـست، په سلگیو شوه، ما ورو خپل لاس د هغې په تورو ویښتو تېر کړ، هغې نابېره زما غېږې ته ځان واچوه، یوه شــیبه یې وژل، ما غلي وویل:-

زه هم درسره یم، په هر مشکل او غم کې دې ملتیا کوم.

خوړې په بېړه زما له غېږې ځان لیرې کړ، د ټیکري په پیڅکه یې اوښــکې پاکې کړې، غلي کېناسته.

ما د هغې اوږدو اوږدو باڼو ته کتل چې په اوښــکو لانده و، خوړې پزه کش کړه، په سیټ کې یې ځان سم کړ، ماته یې وکتل، وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه خير! دا ووايه مور او پلار دې ژوندي دي؟
د مور او پلار له نوم اوريدو سره د هغوی خبرې، د هغوی څيرې راته په ټوپونو شوې.
يادونه مې تازه شـول، هغه وختونه را په زړه شـول چې به پلار مکتب ته کش کولم او مور به مې راته په کڅوړه کې وچ پاستي ايښودل، پلار به وهلم او مور به مې بيا پخلا کولم.
پلار مې د سيوري په شان راپسې ګرځيده او مور مې د وجود سکون بخښونکې ساه وه.
ورو مې وويل:-
زما په شتون کې خو ژوندي ول.
ما د خپل لاس ګوتو ته کتل، خوږې بيا په سـترګو لټولم چې په کوم حال کې يم، شونډې يې وخوځيدې:- څومره وخت وشو دواړه دې ندي ليدلي؟
په مړاوي غږ مې وويل:-
يو نيم کال وشو.
يوه شيبه غلی وم، بيا مې پسې زياته کړه:-
يو نيم کال وشـو چې مې د هغوی ديدار ندی کړی، خو داسـې ورځ او داسـې سـاعت دې په ما حرام وي چې دوی مې يو ځل ياد شـوي نه وي او ډيرې اوښکې مې پسې توی کړي نه وي.
- نو بيا ولې دې کور پرېښود او دلته راغلې؟
سترګې مې نمجنې شوې وې، لستوڼی مې پرې کش کړ، او ومې ويل:-
غلطي زما وه، ما په لوفريو پيل کړی و، او هغوی منع کولم، د هغوی ښه خبره به هم اکثره وخت په ما بده لګيده، زړه مې تنګ شـوی و، د دوو ملګرو سره ښار ته راغلم، غوښتل مو کوم کاروبار ځانته پيدا کړو خو هغه د يوه رزيل هوټل مشر تېرويستو او په مونږ يې غلا وکړه، له غلا کولو وروسته يې بيا راڅخه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول مال هم غلا کړ او مونږ یې دې بدلې نړۍ ته راوستو او هغه لکه جادوګر ورک شو.

خورې په غریو وویل:-

توبه توبه ! دا څنګه د سپي زوی و؟ بیا دې پیدا نکړ؟

سوړ اصویلی مې وکړ، سر مې د الوتکې په سیټ کېښود، پاس چت ته مې وکتل، ومې ویل:-

ډېر کوښښ مې وکړ خو پیدا مې نکړ، د همغه هوټل نوي مشر راته ویل په ما یې دا هوټل خرڅ کړئ او هغه لدې ځایه تښتېدلی.

یوه شیبه غلی وم، بیا مې پسې زیاته کړه:-

زه به چې هر ځل ښار ته تلم، یوه کلیوال ښځه به مې د خپل کور حال پوښتنه هم کوله، کور ته به مې هم پیسې لیږلې او دده پوښتنه به مې هم کوله، ما ویل که خدای په ګوتو راکړ څرمنه به ترې وباسم خو تر آخره یې درک نه و.

زمونږ خبرې همداسې پسې جاري وې، د الوتکې شنهار اواز اوریدل کیده، څوک ویده و، چا پخپلو کې سره خبرې کولې، او چا به یوازې له کړکۍ دباندې نړۍ لیدله.

بهر توره تیاره وه، الوتکې دوه نیم ساعته مزل وکړ، زه او خوره همداسې په خبرو سره ماړه نه وو.

اعلان وشو چې د دوبی هوايي میدان ته راورسیدو، دواړو مو کمربندونه وتړل، په سیټ کې نېغ کېناستو، یو بل سترګو ته مو وکتل، د خورې په شونډو زړه وړونکې موسکا پرته وه.

ما او هغې یو بل ته کتل چې یو درب سره الوتکه له ځمکې سره ولګیده، چټکه مې وخوړه.

خورې په بیړه زما لاس ونیو، سترګې یې پټې کړې، ما د هغې سپین لاس ته کتل چې زما له مړوند تاو و، زړه مې بیا ټوپونه پیل کړل، سر مې د خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته کوږ نیولی و، ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې، الوتکه په کرار شوي وه.

خوږې ماته وکتل، وړه پزه او تورې غټې سترګې یې له نورو وختونو دا ځل راته ډېر ښکلي وایسیدل، ممکن ترمنځ مو فاصله ختمه شوي وي.

خپل لاس ته یې پام شو چې زما له مړوند یې تاو کړئ، په بیړه یې لیرې کړ، موسکه شوه.

د اصغر اواز راغی:-

مدثره ! زما سات خراب دی ستا ولا کې څو بجې دي؟

سترګې مې ور پورته کړې، هغه له خندا شین و، شونډې مې ورته وچیچلې، په اشارو مې ورته وویل:-

وروسته به درسره ګورم حرمونیه!

له الوتکې راښکته کیدو سره سم د دوبی هوا مې د مخ خړه سپیره ځمکه ښکل کړه، ګرمه وه خو ښه راته وایسیده.

تیاره خپره وه، د ماښام اذانونه شروع شول او مونږ د دوبی لوی هوايي میدان ودانۍ ته دننه شوو.

لومړی یې زمونږ ویزې او پاسپورټونه ولیدل او وروسته مو خپل بکسونه رواخیستل او د ښکلي ودانۍ څخه دباندې راوتوو.

شکیل پخپلو خبرو کې راته دا خبره هم ذکر کړې وه چې کله هلته ورسېدئ، د هوايي میدان مخکې به درته یو نفر ولاړ وي، د حسن په نوم.

یو لوی کاغذ به ورسره وي او په کاغذ به ستا نوم لیکل شوی وي.

ما یې پدې خبره پسې خندلي وه، ځکه ماته یې د دوبی د سفر خبرې هم چنداني نه ښکارېدې.

خو د هغه خبره ریښتیا وه، د هوايي میدان دباندې د ډېرو خلکو په منځ کې یو سپین رنګه دنګ هلک چې په لاس کې ورسره یو سپین پلن کاغذ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زما نوم ليکلی شوی و.

***

د ماخستن اته نيمې بجې وې، چې د دوبی په لوی رنګين ښار کې روان و.
لوی لوی ودانۍ او ښکلو موټرو ننداره مو کوله، زما لپاره لکه د ښاپيريو ښار و او عجيبه ښکلا پکې په څپو وه.
د ټولو سترګې له ښيښې دباندې وې، هر يوه له دې ښکلي نړۍ ليدلو څخه خوند اخيسته.
خوږې ته مې وکتل، تورې غټې سترګې يې د ښار رڼا ته ځليدلې.
موسک شوم، بيا مې سپين رنګه دنګ هلک چې حسن نوميده، مخ واړوه، ورو مې وويل:-
موږ اوس د دوبی په کوم ځای کې يو؟
هغه نرۍ موسکا وکړه، ګير يې بدل کړ، ورو يې وويل:-
دې ځای ته دېره دوبی وايي.
ټول غلي ول، ما له جيب څخه يو سيګرټ رواخيست، حسن ته مې ونيو، هغه د نه په طور سر وخوځاوه.
سيګرټ مې ولګاوه، سپين دودونه له نيمې خلاصې ښيښې خوی ووتل.
اصغر او زوبېر هم سيګرټ وغوښتل، اصغر په ټوکو ووېل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راکه يو سينګرټ چې د دوبی هوا هم ناپاکه کړو.
ټولو وخندل، ما وويل:-
نه هغه خو به ناپاکه شي ليکن زه اوس ديته خپه يم چې ســـتا غونډې وايرس ورته دننه شو، د دوبی لپاره د خطر زنګ دی.
د حسن سپين غاښونه وبرېښېدل، اصغر ته يې وکتل، هغه سيګرټ کشاوه.
په خوږه مې ځغلنده نظر واچوه، د ښــيښـــې بهر يې ليدل، زنګون يې وهلی و، لاسونه يې زنې ته ايښې و او له ځيرې داسې ښکاريده چې ډېره خوشاله ده.
کله کله به يې مخ په چل راواړوه، په هغه وخت کې چې کله به مې بل لور ته فکر و، يوه شيبه به يې راته وکتل، موسکه به شوه، هيڅ به يې ونه ويل.
موټر همداســې روان وو، يو ناڅاپه د يوې لوی ودانۍ مخې ته د نورو موټرو په منځ کې ودريد.
حسن ښکته شو، مونږ يو بل ته وکتل، هغه په ملا کوږ شو، ښيښې ته رانيژدې شو، په ډډ غږ يې وويل:-
مشره! راځئ!
ټول له موټر څخه ښکته شوو، ملا مې سمه کړه، ځان مې وغزاوه، په سړک لګيدلی ګروپ ځای ته رڼا بخښـلې وه، د موټرو شـڼا راتله، ګڼ ګڼ په سـړک تيريدل.
حســـن له ډالې بکســـونه رواخيســـتل، ما جګې ودانۍ ته وکتل، که څه هم د انجينری مې صرف نوم اوريدلی و خو بيا هم زما په نظر ډېره ښکلې جوړه شوې وه، ځکه چې جګوالې ته وګورې او د هغې روغ جوړولو ته، نو خامخا به ورته ګوته په غاښ ولاړ وای.
په لېپ کې خپل نمبر کور ته روان شوو، زمونږ کور د ودانۍ په پا سني پوړ کې و، کوچنۍ و خو ډېر ښــکلی و، د هر څه ســـهولت يې درلود، د وطن په رقم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيسې نه وې چې په کور کې د يوې هگۍ پيدا کول هم ستونزمن وي، هر څه ته به چې ضرورت و، تيار به په يخچال کې ايښي و.
دلته لوگي او دودونه نه و چې په مزرو او لرگو به مو پخلی کاوه.
د گاز ډبه به ايښي وه د چولې له لارې به دې په ديگ پسې اور اچوه.
حسن په چابکو قدمو مخکې تېر شو، پرده يې کش کړه.
غلي قدمونه مې واخيستل، له کړکۍ مې لاندې وکتل، د ودانۍ له پا سني پوړ نه لاندې ښـار يوه ځانگړي ښـکلي منظره جوړوله، ټول ښـار په رنگينو گروپونو ځليده.
دوی په دهليز کې په کوچونو ناست و، فرهاد او زوبير پخپلو کې سره موسيدل، اصغر د اوبو گيلاس خولې ته نيولی و.
خوړې ته مې وکتل، د هغې سـپين مخ، وړه پزه او تورې غټې سـترگې له پخوا ډېرې ځليدونکې ښکارېدلې، په نريو شونډو يې خوږه موسکه پرته وه.
حسن له لومړيو د ډوډۍ بندوبس کړی و، په ښکلي فرش دسترخوان غوړيدلی و او رقم رقم خوراکونه پرې ښکاريدل.
مونږ ټوله ورځ هيڅ شی نه و خوړلی، له ډېرې لوږې مې خيټې درد کاوه.
په لږه شيبه کې ټول د ډوډۍ په خوړلو لگيا وو.
خوږې ته مې وکتل، له وريجو يې گوله ور جوړوله، اصـــغر له وچې ډوډۍ يوه ټوټه ور پرې کړه، سترگې يې په دسترخوان کې وې، په ډکه خوله يې وويل:-
ياره خو ! پداسې ورځ چې سړي له ځان سره دوهمه خېټه هم گرځوله نو څومره به ښه وه.
ټولو مو وخندل، فرهاد او زوبېر بيا هم پخپلو کې په خبرو بوخت ول.
له کاســـې مې د پياز يوه ټوټه خولې ته کړه، له گولې سره په ژوونکې غږ مې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاده! په اوس وختونو کې خو ډېرې پټې پټې خبرې کوئ، هر څه خو ښــه دي کنه؟

فرهاد چې څه و یل، اصــغر یې خوله کې خبره ور وچه کړه، په لوړ غږ یې وویل:-

ددوی به نو نور کومې داسـې د سرو او سـپينو زرو خبرې روانې وي، زه پوهېږم دوی همدا پلان جوړوي چې له غلې کولو باید څنګه ځانونه پټ کړو.

مونږ وخندل خو د زوبېر او فرهاد تندي ګونځې پیدا کړې، زوبېر جوړه شــوي ګوله پرېښوده، په زوره یې وویل:-

احمقه ! زه به بې زړه ضرور وم خو بې غیرته هيڅکله نه يم، کله مو هم په نیمه کې نشم پرېښودلی.

اصغر وچه ډوډۍ هم نیموله او غلي غلي یې له ځان سره خندل هم.

ښــه شــيبه تېره شــوه، ډوډۍ مو خوړلي وه او ټول تلویزیون ته ناســت و، ما سیګرټ لګولی و، د خوړې سترګې له خوبه درنې درنې کیدې.

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه لومړی خوړه خپلې کوټې ته بوتله او ورپسې یې ماته خپله کوټه وښوده.

ډېر ســتړی وم، ســترګې رابانديې پټېدې، په لوی چپرکټ ولويدم، سر مې واچوه، سـپينه نرمه کمپله مې په ځان کش کړه، د خوبونو او د سـکون غېږې ته مې ځان وسپاره.

سـهار وختي مې سـترګې خلاصـې شوې، فکر مې کاوه په وطن کې يم، توره تیاره وه، خواو شــا مې څه په نظر نه راتلل، د تېرې شــپې یاد مې تازه شــو، سمدستي پوی شوم:-

نه نه! په دوبی کې يم.

د ښاپیریو ښار په سوچونو کې به چې شوم ډېر به خوشحال شوم، هيڅ مې په تصـور کې هم نه و راغلي چې دومره ښـکلي ځایونه به هم شـته وي، د خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان ډېر لوی دی او انسان ته يې بيا ډېر لوی عقل ورکړی، دا دومره ښايسته او عزيز ځيزونه، دا لوی اپارتمان، دا سړکونه، دا ښايسته کالي، دا روغ او خواړه خوارکونه، دا لوکس ژوند، په دې کې هم بيا انسان خوښ نه وي، زه خو وايم دا يې ناشکري ده.

زما دا خوښۍ به هم راسره تر دوو، درو دقيقو مل وې، بيا به د غلا کولو فکر پسې واخيستم، يوه نيمه صحنه به يې راته سترګو ته شوه:-

مونږ به ورځو، په ديوالونو به ور اوړو، يوه کور ته به دننه کيږو، له هغه ځای نه به غلا کوو، د پيسو بکسونه به راسره ډک وي او بېرته به په خوښۍ لدې ځايه روان و.

پخپل ځان پسې به مې وخندل، غلي به مې وويل:-

کاشکې دا فکر مې ريښتيا شي.

حسن د سهار چای تيار کړی و، ټولو ته د تورچي پيالې ډکې وې او په قابونو کې سپينې مستې بريښيدې.

اصغر اررمی وکړ، پيا له يې خولې ته يوړه، شر يې ترې پورته کړ، ورو يې وويل:-

ياره مدثره ! وايم بيګا مې په خوب کې زوبير او فرهاد مړه ليدل.

زه موسک شوم، زوبېر او فرهاد پوی شول چې بيا يې راپسې د خولې تارونه وشکيدل.

خوړې له مستو يوه ګوله خولې ته پورته کړه، ما اصغر ته کتل، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

يار خو ډېر بل رقم مې وليدل، زه او مدثر سره په جنګ شو، زه لګيا يم مدثر په سوکانو لغتو وهم او هغه بيا ما وهي، خولې مو له وينو ډکې وي، پدې وخت کې زوبېر او فرهاد راشي، زما او د مدثر د بيلتون هڅه وکړي، مدثر زور وکړي فرهاد شاته ټېل وهي او زه کش وکړم زوبېر مخکې ټېل وهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، ځنگ کړکۍ ته یې گوته ونیوه، بیا یې پسې زیاته کړه:-
دواړه د خلاصې ورسۍ خواته په شا لاړ شي، ځانونه قابو نشي کړئ او په چیغو او نارو لاندې له ودانۍ وغورځي او په....
زوبیر په غوسه شو، په غریو یې خبره ورپرې کړه:-
وایم دا مرداره خوله دې در بنده که.
اصغر له خندا شین شو، ټولو مو خندل، پیاله مې په قاب کې سمه کړه، ورمېږ مې کوږ کړ، ورو مې زوبېر ته وویل:-
هلکه ټوکې کوي، دومره غوسه نو د څه لپاره؟
زوبېر هیڅ ونه ویل، اصغر همداسې پټ پټ له ځان سره خندل.
خوږه راته مخامخ ناسته وه، پیاله یې په دواړو لاسونو کې خولې ته نیولې وه، سترگې مو سره ټکر شوې، هغې هیڅ نه ویل، له پیالې یې شر پورته کړ، د سر ویښتــه یې په اوږدو باڼو راوغورځېدل، پیاله یې یوه لاس ته کړه، د لاس په دوو گوتو یې ویښــتان د غوږ له څنگه واړول، نرۍ موسکا یې د اننگیو لاندې کوچنۍ خالیگه ښکاره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د جامو په بکسه کې اېښې سپينه لفافه چې شيشکې راکړې وه، رواخيسته، څېرې مې کړه او يوه پنډ کاغذونه ترې راوغورځېدل.

يو يو مې رواخيســـت، له نظره مې تېر کړل، ورپســـې يوه نقشـــه مې تر گوتو راغله، په ځير مې ورته وکتل، په هغې بعضــې نومونه ليکل شــوي وو، د دوبی نقشه راته ښکاره شوه.

داسې چې کاغذ ته مې کتل چيغه مې کړه:-

حسنه ! دلته راشه!

حســن ورسره خوړه له دهليز څخه دننه کوټې ته په بيړه راغلل، نقشــه مې ورته ونيوه، ورو مې وويل:-

غواړم پدې ټوله نقشه مې پوی کړې.

خوړې نقشې ته ورمېږ کوږ کړ، حسن راسره څنگ کې په کټ کېنا ست، خوړه په ملا کړوپه شاته ودريده.

حسن نقشې ته کتل، گوته يې يوه نوم ته ونيوه:-

دغه ځای ته (ناداشــيبه) وايي، په لومړيو کې دلته پُل راځي، په همدې به پورته خواته را شې، له دې ځايه نادا شيبه شروع کيږي، دلته د ډېرو شيخانونو کورونه دي، همدلته هر کال يو د آســـونو رېس (ســـيالي) هم کيږي، ددې مخامخ شــمال خواته يو نوی د نړۍ تر ټولو لوی بيلډينگ باندې کار روان دی او لمر ختو لور ته الکوز په نوم ښارگوټی دی.

حســن غلی شــو، سر مې وخوراوه، شــونډې مې سره ومروړلې، لږه شــيبه مې نقشې ته وکتل، ومې ويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هممم! او دا د آســونو ربس(ســيالي) چې دوی ورته وايي دغه په کوم وخت کې کيږي؟
حسن د وروځې نرۍ کونج د ګوتې په نوک وګراوه، ورو يې وويل:-
مشرــه ! دا ربس په کال کې يو ځل کيږي او پدې کې مالداره شــيخان او بهرنيان ګډون کوي، ډېرې غټې پيسې پکې مصرفيږي.
نقشه مې ټوله کړه، حسن ته مې وويل:-
ته بايد نن ورځ ما په ټوله نادا شيبه کې وګرځوې او د هر سړک او هرې ودانۍ په اړه بايد پوره معلومات راکړې.
حسن په خوښۍ ومنله.
پدې ورځ حســـن د ناداشـــيبې له هر کونج او هرې دروازې سره اشـــنا کړو او خاص کر د شيخ کور، په کوم چې زمونږ پلان راڅرخيده.
ما نه يوازې د ورتلو پلان جوړاوه بلکې د وتلو لاره مې هم ســنجوله، ځکه لکه څومره چې ورتلل مهم و، همدومره ترې بېرته وتل هم و.
لمر سترګه په زوال ولاړه وه، موټر د ناداشــيبې په ســړک ورو روان و، يو دوکان مې تر نظره راغی، حسن ته مې د ودريدو وويل.
خوږه شاته سيټ کې ناسته وه، ورمبږ مې شاته کوږ کړ، په موسکی خوله مې وويل:-
خوږې ! ووايه څه ته دې زړه کيږي؟
د خوږې رنګ ســور واوخت، له ځان سره وبنګيده، يوه شــيبه يې زما ســترګو ته وکتل، ورو يې شونډې وخوځيدې:-
ستا خوښه زما خوښه.
حســن ته مې د يو ښــه شي راوړلو وويل، هغه دوکان ته لاړ، زه او خوږه يوازې پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږې په غاړه کې ټیکرى سم کړ، ما سړک ته کتل چې ښکلي ښکلي موټر به تلل، راتلل.

خوږې غاړه رانه کړه، په سیټ کې یې ځان سم کړ، لومړى یې د دوکان خواته ولیدل، بیا یې مخ ماته واړوه، غلي یې وویل:-

غواړم درته یوه خبره وکړم.

په زړه کې مې څړیکه تېره شــوه، لړزه راباندې راغله، په بیړه مې مخ راتاو کړ، ومې ویل:-

هو! ولې نه! ووایه!

شــونډې یې سره ومروړلې، په غاړه کې پروت ټیکري پیڅکه یې په تېرو نوکانو چرموړله.

لاړې یې تېرې کړې، زما زړه دربیدا، پوهیدم کومه خاصــه خبره شــته خو دا خاصه خبره به څنګه وي، همدې ته مې غوږونه تږي ول.

هغه همداسې غلي وه، زما صبر نه کیده، په لوړ غږ مې وویل:- ووایه کنه!

خوږې چټکه وخوړه، لړزیدونکې شونډې یې وخوځیدې:-

خو وبربړم، د ویلو توان یې نلرم.

په حیرانۍ مې ور وکتل، په تندي یې د خولو غوټې ښــکار یدې، ورو مې وویل:-

مه وبربړه، چې هر څومره بده خبره هم وي، زه به یې په ځان بده ونه ګڼم.

حســن له دوکانه د موټر په خوا راروان و، په لاســونو کې یې دوه پلاســتیک ګیلاسونه هم نیولې ول.

خوږه غلي پاتې شوه، حسن راته یو ګیلاس ونیو، ورو یې وویل:-

آیسکریم مې درته راوړل.

مننه مې ورڅخه وکړه، خوږې تـه مې وکتـل، د هغې پـه څیره همداســې وارخطایي ښکاریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر روان شو، حسن ورو وويل:-

مشره ! کومې خوا ځو؟

ما په آيسکريم شونډې کېښودې، ډېر يخ و، په ډکه خوله مې وويل:-

کور ته !

د خوړې په نيمه کې پاتې شـــوي خبرې اوريدو ته بيتاب وم، بار بار يې هغه خبره رايادولو:-

غواړم درته يوه خبره وکړم!

- خو وېرېږم، د ويلو توان يې نلرم.

چې دا به يې راته څه ويل؟ ايا له ما يې شـــکايت کاوه؟ له ما خپه وه؟ ماته په غوسه وه او يا هغې کوم څه ته اړتيا درلوده؟

د ښـــځ ســـترګې له کونجه مې ور وکتل، پيکی يې په تندي پروت و، څنډ يې ورکړ، څنګ د غوړونو له نرمو سره ولګيدل، د هغې په نريو سرو شـــونډو د آيسکريم سپين ځګ برېښېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره څلور ورځې مو په پلان کار وکړ، د پوښتنې لپاره کوم څه مو پرېښودل، هرې پوښتنې ته مو د هو ځواب پيدا کړ.

کله مې چې ټول پلان له سره تر پايه واوروه، هدف ته ځانونه رسول راته ډېر شوني وبرېښيدل.

د شيخ کور له ګوټ ګوټ مې ځان خبر کړ، يو بنګالي چې په همدې کور کې يو وخت نوکر و، هغه ته مو لږې پيسې ومنلې او ټول معلومات چې ورته په تمه وو زمونږ تر ګوتو را ورسول.

زه به په ورځ کې درې څلور ځلې د شيخ کور له خوا شا څخه تيرېدم، کله به مې ځغاسته کوله، کله به پلی روان وم، کله به موټر راسره و، کله به مې له خورې سره د زړه خواله هم کوله او خپل پلان به مې هم مخکې بيوه.

اصغر، زوبير او فرهاد به اکثره وخت په چکرو بوخت و، يو پارک ورته حسن ښودلی و چې له ودانۍ چپ اړخ ته په سل متری کې موجود و، نيمه ورځ به هملته ول.

خو ما به حسن او خوره له خپل څنګ نه ليرې کول او دوی به هم پوره کوښښ راسره کاوه.

په دې څلورو ورځو کې هر ساعت، هره دقيقه او هره ثانيه خوره راته په بدل بدل رنګ ښکاريده.

په خبرو کې يې بدلون راغئ، خبرې يې ډېرې کولې، شوخي يې همداسې پسې ډېريده، په ما به يې کله کله يوه نيمه خوږه خبره له قصده اوريده، زما صفت به يې ډېر کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوره پوی شـــوی وم چې نجلۍ بدلون کړئ، هغه د وطن غلي خوږه اوس همغه نده پاتې شوي، د ښاپیریو ښار گرمې هوا وهلي، مستي خو به یې خامخا سر ته خیږي.

ټول په دهلیز کې تلویزیون ته ناســـت دي، زه له خپلې کوټې کاغذ په لاس راووتم، په لوړ غږ مې وویل:-

ســـبا د جمعه ده یانې ســـبا زمونږ آخري ورځ ده، له تلویزیون لیدلو څه نه جوړیږي، راځئ چې په پلان کار وکړو.

اصغر تلویزیون بند کړ، ورغلم خوا کې یې کېناستم، ټول رانه چاپېره شول، په لاس کې نقشه مې په سره فرش کېښوده.

ټولو ته مې اشاره وکړه چې کاغذ ته وگوري.

د لاس گوته مې په نقشه ایښې وه، ومې ویل:-

دا د شیخ ټول کور نقشه ده، پدې نقشه کې هر څه صاف صاف ذکر شوي، دا د شـــیخ کور ودانۍ ده، دا یې لومړی لویه دروازه ده چې د جنوب ختیځ خواته موجوده ده، دلته درې نفر ساتونکي ځلرویشت ساعته پهره ورکوي، ورپسې د ودانۍ دروازې ته لاره تللي، هلته یو ســاتونکی ناست وي، د ودانۍ دننه ځای ځای ځارونکي لیدل کیږي، ټول کور له ســاتونکو ډک دی، په ټوله ودانۍ کې دېرش کوټې موجودي دي، او زمونږ هدف ځلرویشـــتمه کوټه ده، د ودانۍ له لویې دروازې ځلرویشـــتمې کوټې ته ځان رســـول ناممکنه ده ځکه په لاره نور ساتونکي هم موجود دي، چې تلل ډېر سخت دي.

یوه شـــیبه غلی شـــوم، ټولو په ما کې ســـترگې نیولې وې، ما خبرې پســـې وغزولې:-

خووو! که د شـــمال لویدیځې غاړې له دېوال څخه ودانۍ ته دننه شـــو او د زیرزمینۍ له لارې چې یوه خوفیه لاره تر ځلرویشـــتمې کوټې تللي، د رســـیدو نهه نوي فیصـد امکان شـته، پدې لاره هیڅ کوم ســاتونکی نه لیدل کیږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ځکه ســـاتونکي نشـــته چې دغه زيرزميني ده او دوی هم دغې لارې ته دومره توجو نکوي.

د ټولو په شـونډو خوښـي وغوړيده، پلان ډېر په صـحي مانا سره جوړ شـوئ و، هر يوه ته مې پکې خپله دنده سپارلې وه.

اصغر وپوښتل:-

چې دا څومره پيسې دي؟

نقشه مې ټوله کړه، موسک شوم، ورو مې وويل:-

ددې حسـاب نه کيږي خو دومره درته ويلی شـم دا پيسـې د آسـونو د رېس(سيالۍ) لپاره ځانګړي شوي، رېس نيږدې مياشتو کې کېدونکی دی او پيسې يې د شـېخ په کور کې په ځلرويشـتمه کوټه کې چې په يوه اوسـپنيزه شـل فټه پلنه او دوه فټه غټه دروازه بنده شوي ده، دننه ايښي.

ټولو راته په حيرانۍ کتل، حســن مې ځانته نيږدې راوغوښــت، په ورو غږ مې ورته وويل:-

ته به هغه د قاچاق وړونکي سره خبرې وکړې، يو څه وسـله بايد ترې راوړې او ورسره دا خبره هم وکړه چې سبا شپې په سپيده چاود کې دې د سمندر په غاړه زمونږ انتظار کوي، چې هر څنګه وي مونږ به ځانونه ور ورســوو او ها موبايل دې خلاص ساته نور دې هلته پوهوم.

حسن د هو په ويلو سر وخوځاوه، او له کوره ووت.

اصــغر له فرهاد او زوبير سره په خبرو لګيا ول، ما موبايل ته کتل او د خپلې کوټې په لور روان وم.

يو ناڅاپي مې اوږه درنه شــوه، چټکه مې وخوږه، ځان مې کابو نشــو کړی، مخکې مې تېز قدمونه واخيستل، کوټې ته دننه کش شوم، دروازه بنده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږې په تریو تندي زما په ټټر لاس کېښود، ما ورته په حیرانۍ کتل، لاس ته یې زور ورکړ، شاته یې ټېل وهلم، په کټ ولویدم، موبایل مې له لاسه ولوید، ما یې د راخیستو هڅه وکړه.

خوږه را وړاندې شوه، په ټټر یې لاس راباندې تېر کړ، ویښته یې ټول په مخ راپرېوتل، شونډې یې وچیچلې، ما په جدي غږ وپوښتل:-

دا ته څه کوې هه؟

خوږې په شونډو ګوته کېښوده:-

ششششش! همداسې پرېوځه!

ما د پورته کېدو هڅه وکړه، خو هغې مې په ټټر مړوندونه کېښودل، بېرته یې پخپل ځای غلی کړم.

یوه شیبه چوپتیا خوره شوه، خوږې نرۍ سرې شونډې رانیژدې کړې، په تورو غټو سترګو یې ماته وکتل او ورو یې وویل:-

ته پوهېږې! ما ددې ورځې څومره انتظار کړئ.

ما یې تورو غټو سترګو ته کتل، خوله مې خلاصه پاتې وه، باور مې نه راته چې دا دې خوږه هم وي، ټول بدن مې لړزې نیولی و، په مخ مې خولې را ماتې وې.

د خپل وجود په پنجره کې یې نیولی وم، بدن مې بې سیکه و، لکه خوب چې وینم، هوش او خواص مې له لاسه ورکړي ول.

خوږه موسکی شوه، د اننګیو لاندې خالیګا یې ښکاره شوه، په خپ اواز یې وویل:-

ډېره ګرمي ده؟ پنکه چالانه کم؟

ما هیڅ نه ویل، ټول واک مې هغې ته سپارلی و، په موسکې شونډو یې ورو وویل:-

ته پوهېږې ! ته مې د وجود په کوم ځای کې پروت یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هیڅ ونه ویل، هغې مې لاس پخپل لاس کې کلک ونیو، ټټر ته یې یوړ، د زړه زربان مې یې حس کولای شول، شونډې یې وخوځیدې:-

ته مې دغه ځای کې پټ ساتلی یې! له ټولو پټ!

زه په ځان نه پوهیدم، خدای خبر په کوم حال به وم، خوږې مې لاس پخپلو لاسونو کې کلک کړ، شونډو ته یې یوړ، ښکل یې کړ، بیا یې ټټر ډسې ونیو، په مینه یې وویل:-

ته راته تر هر چا ګران یې، تر هر څه راته ډېر ارزښت لرې، دا ښکلي نړۍ مې په تا ودانه ده او ستا بغیر ړنګه بنګه.

یوه شیبه غلي وه، زما په لاس یې شونډې ایښې وې، د اوښکو ګرم څاڅکی یې زما په لاس وغورځېده، هغې ژړل.

ما په بیړه په کټ کې ځان سـم کړ، هغې مې لاس نه پرېښـوده، ور وخویدم، ګوتې مې زنې ته ور نیږدې کړې، اوښـکو ډکې سـترګې یې راپورته کړې، ورو مې وویل:-

ای ! ژاړې ولې؟

زما لاس یې همداســې پخپلو لاســونو کې نیولی و، تورو ســترګو کې یې ډنډ اوښکې ځلیدلې.

پزه یې کش کړه، په تندي ګونځې ویښــته یې ســم کړل، نرۍ شـــونډې یې وخوځیدې:-

پوره یو کال مې په زړه کې وګرځولې، پوره یو کال! دومره زړه مې نشـــو کولای تاته د زړه حال ووایم، تېره ورځ مې غوښـــتل موټر کې درته ووایم لیکن هلته حسن مزاحم شو، خو نور مې صبر نشو کولای، دا دوه شپې مې ډېر درډسې ژړلي، ډېر راته یادیدې، په خوب کې مې ډېر په بد حال لیدلی یې، ډېره وېره دې راسره وه چې هسې نه خدای مکړه له لاسه دې ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړسې سلګیو واخیسته، له غټو ولیو مې ترې لاسونه چاپېره کړل، په ټېر ړسې مې ونیوه، هغې همداسې ژړل.

بیا مې د هغې ښکلی ګرد مخ په دواړو لاسونو کې ونیو، په اننګو روانې اوښکې مې ورته پاکې کړې، د هغې تورې ســترګې ځلیدلې، په ډېره مینه مې ورته وویل:-

اه ! کاشکې مخکې دې ویلي وای، څومره ډېر انتظار مې وکړ.

خوږې ځان کابو نشو کړای، مخکې راغله، شونډې یې زما سترګو ته شوې، په مینه مینه یې ښــکل کړې او کلکه غېږه یې رانه چاپېره کړه، په ورو او ډډ غږ یې وویل:-

مینه درسره لرم!

په نرمو تورو ویښتو مې لاس پرې راتېر کړ او په خوښۍ مې وویل:-

زه هم درسره ډېره مینه لرم ګرانې !

نن شــپه مې ځان د نړۍ پاچا حســابوه، ځان مې د هوا په څپو کې لیده، احساسات مې د رباب په تارو کې ترنګیدل، خوښۍ مې د مستو ځوانانو په اتڼ کې څنې اچولې، سترګو مې جنتونه لیدل، زړه مې سندرې زمزمه کولې، ماغزه مې د سکون په باغ کې ناڅیدل، وجود مې د یو انسان په روح ړسې تړلی و او ساه یې د هغې له یوې زړه وړونکې موسکا اخیسته.

داسې مې انګېرله چې نړۍ ټوله زمونږ د دواړو په ننداره ده.

انسانان، حیوانات، نباتات، پیریان، ملائکې او د نړۍ هر ژوندی او پټ موجود مونږ ګوري او ټول راته زما او د خوږې مینې مبارکي راکوي.

خوږې مې د شپې تر ناوخته په سینه سر ایښی و، غوښتل مې خپلې کوټې ته لاړ شم او حسن ته زنګ وکړم، خو د خوږې له پنجو مې ځان نشو خلاصولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شـپه یې زما مخ په نازکو نریو شـونډو ښـکل کړئ و، خوب هسـې هم نه راته، ځنګه چې پوی شـوم خوره ویده شـوه، ورو مې د هغې له لاسـونو ځان خلاص کړ.

په بیړه له کوټې ووتم، سیده حمام ته لاړم، غوښـتل مې مخ او لاس وکړم، په حمام کې لګېدلي آئینې ته مې وکتل، په مخ مې د خوړې د شـونډو رنګ ځای ځای پروت و.

یوه شـیبه مې خپل مخ ته وکتل، تېرې شـیبې مې سـترګو ته شـوې، موسـک شوم، اوبه مې مخ ته واچولې.

موبایل مې رواخیست، د حسن شمېره مې پیدا کړه، زنګ مې ور ووهه، په اول زنګ یې اوکې کړ!

- هیلو حسنه !

- هه مشره!

- څه دې وکړل؟

- بس اوس ورسېږم.

یوه شیبه غلی شوم، ورو مې وویل:-

له قاچاقبر درسره یو دوه کسان هم راوله.

حسن غلی شو، ورو یې وپوښتل:-

په هغه څه کوو مشره ؟

- نور دې دلته پوهوم خو صرف دومره ورته ووا یه چې هغه خلک چې خپلې ویزې او پاســپورټ نلري، دلته یې ډېر وخت تېر کړئ، په قاچاق راغلي، د هغوی څخه دوه کســان مونږ ته راکئ، لګې پیســې به ورکړو، زمونږ لپاره دې بس یو ټکر وکړي.

حسن جدي وویل:-

ټکر؟ هغه ځنګه مشره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صرف د یوې دروازې سره ټکر، موټر هم زه ورکوم خو هغه دې صرف ټکر وکړي بس.

حسن د هو وویل، ما بیا ورغبرگه کړه:-

او هغه وسله دې هېره نشي، شُرطې (پولیس) سره هم پام کوه.

حسن په سړه سینه وویل:-

ته بېغمه شه مشره ! ستا دعا پکار ده.

پسې یې موبایل قطع کړ، زه د شپې تر ناوخته ویښ وم، د سبا ورځې په پلان مې یو نظر واچوه.

کاغذونه مې سره وسپړل، بیا بیا مې ولوستل چې کوم څه رانه نیمگړي پاتې نه وي، هر څه سم و او بالکل د پلان مطابق روان و.

ساعت ته مې وکتل، ځلور بجې کیدونکې وې، غوښتل مې لږ سر واچوم، ترڅو سبا لږ تازه دمه وم.

په خیالونو او فکرونو کې د خوبونو غېږې ته تللی وم.

یو نا څاپي مې یوه چیغه واور یده، په کټ کې مې ټوپ کړ، تېزې ر ڼا مې سترگې وبرېښولې، سترگو ته مې لاس ونیو، ورو ورو مې له رڼا سره سترگې آشنا شوې، سهار و او لمر خپلې وړانگې کوټې ته خپرې کړې وې او مخامخ راته خوړه په غریو ولاړه وه.

ویښته یې ببر و، ساه یې ژر ژر اخیسته، ببرته په کټ ولویدم، په خوبجن اواز مې وویل:-

اه جان! پرېږده لږ خوب دې وکړم.

هغه راوړاندې شــوه، په کټ کې کېناســته له غوړه یې ونیوم، په لوړ غږ یې وویل:-

تا بیگا یوازې ولې پرېښي وم؟ هه! ولې رانه تښتیدلی وې؟ ووایه؟

ور وخویدم، سر مې د هغې پر زنگون کېښود، ورو مې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم و کنه ! که اصغر دوی ليدلي وای نو سم به يې ډنډوره کړي وو.

خوره غلي شــوه، زما په ويښــتو کې يې په مينه ګوتې تېرې کړې، ما ســترګې پټې وې، خورې غلي وويل:-

زما د ژوند لوی آرمان همدا چې تا زما په زنګون سر ايښی وي او زه دې په مينه پر ويښتو ګوتې وهم.

ما هيڅ نه ويل، غلی وم، خورې خپل زنګون وخوراوه، وويل:-

ولې غلی شوې هه؟ يو څه ووايه کنه.

له خوب ډکې سترګې مې ورپورته کړې، په ټوکو مې وويل:-

حسن راغلی کنه؟

خورې تندی تريو کړ، قار يې وښود، اوربوز يې کوږ کړ.

ما نری موسکا وکړه، لاس مې ور اوږد کړ، په پاسته غومبورې کې مې ونيوه، خورې هيڅ ونه ويل.

ړنګ بنګ قدمونه مې واخيستل، مخ مې ورته راواړوه، ورو مې وويل:-

زما عالي جناب ! زه لاړم حمام ته، چې بيا راشــم بيا د په مينه پخلا کوم او ډېرې خبرې درسره کوم.

خورې همداسې شونډې ځړيدلې وې.

دهليز ته مې وکتل، حسن د چايو پياله ور پورته کوله، زما په ليدو له خپله ځايه جګ شو، مخکې راغئ، ورو يې وويل:-

مشره! کار وشو، هر څه مې تيار کړي او هغه کسان هم راسره دي.

سر مې وخوځاوه، په مټ مې وټپوه، ومې ويل:-

دغسې آفرين ! او هغه نفر کوم دي؟

- هغه چمتو دي، صرف زمونږ د امر په انتظار دي.

- پيسې دې ورکړې؟

- نه مشره ! خو د کار تر سره کولو سره سم به پيسې هغوی ته ورسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او موټر؟

- اوو هوو وبښه ! له یاده مې وتي و، هغه ته به اوس زنګ وکړم.

په مټ مي بیا وټپوه، په موسکۍ خوله مې ورته وویل:-

ویارم درباندې !

هغه موسک شو، مننه یې وکړه.

شــکیل زمونږ ټول حال له حســن څخه اخیســته، ماته یې یوازې یو ځل زنګ کړئ و، شي شکې راته دوه درې ځله زنګونه کړي ول او هر ځل به مې د پلان په اړه پوهوله.

پیســې مو ډېرې خرچ کړې خو مقابل کې بیا د هغه غلا کولو پیســو ته دا هیڅ وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د شـــېخ په کور زمونږ پلان د جمعې ورځ د شـــپې لخوا و، ځکه هلته اکثره د جمعې په ورځ خلک میلو او چکرو ته ووځي.

پدې ورځ هم همداسې وشول، د شېخ ټول کور یوازې له نوکرانو او څوکیدارانو ډک و.

د پلان مطابق مونږ ټولو ځانونو چمتو کړي و او د شـــېخ کور څخه لیرې په دوهم سړک باندې په موټر کې ناست و.

حســن موټر ته ناســت و، زه مخکې ســیټ کې، خوږه، اصــغر، زوبېر او فرهاد شاته ناست ول.

هر یوه خپل ځانګړی لباس اغوستی و.

ټول غلي وو، د ټولو په تندي ګونځې ښـــکاریدې، چوپتیا وه، دا د وارخطایی علامه وه.

هر یوه همدا فکر کاوه چې نیم ساعت او یا ساعت وروسته به څه پېښنه کیږي؟

مونږ به په کوم حال کې وو؟

چیرې به وو؟

څه به کوو؟

هیڅوک نه پوهیدل تقدیر به مو څه وي؟

حسن خواته مې ورمېږ کوږ کړ، ورو مې وویل:-

هغه دوه نفر هلته چمتو ناست دي؟

حسن به بیړه وویل:-

هو مشره ! یوازې زمونږ د امر په انتظار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې وخوځاوه، ما ورته پلان یو ځل بیا تکرار کړ او هر یوه ته مې خپله دنده په ګوته کړه، ټولو مې خبرې په غور واوریدې.
یوه شیبه ټول غلي و، د سړک په غاړه د موټرو د تلو او راتلو شنها اوریدل کیده چې ګڼ ګڼ تیریدل.
څه ویره شوه او څه دا سخت انتظار، زوبیر ستړی شو، په قار یې وویل:-
یار ! نو دلته د څه لپاره منتظر یو؟ راځئ چې پرې ورځو؟
ما لاس پورته کړ، ومې ویل:-
بس لږ نور صبر هم!
زوبیر هیڅ ونه ویل، ټول زما د امر په انتظار وو او زه د خپل یوه نفر په انتظار چې د شېخ دروازې خواکې ناست و.
لږه شیبه نوره هم تېره شوه، یو ناڅاپي د موبایل کړنج شو، مسیج و.
خلاص مې کړ، په سکرین لیکلي شوي و:-
دوه موټر له کور څخه راووتل، یو بې ایم ډبلو موټر دی او دوهم یو رېنج رو ور، دواړه د ناداشیبې په سړک لویدیځ لور ته روان شول.
د شېخ کورنۍ له کوره وتي وه، حسن ته مې په بیړه وویل:-
درځه!
دروند او ډډ اواز راغی، موټر مخکې کش وکړ، په یوه شـــیبه کې د شـــېخ کور شمال لویدیځې غاړې دېوال خواکې د سړک په غاړه په بیړه له موټر څخه شپږ کسان چې تورې دریشۍ او مخونه یې په تورو مخ پوټو پټ و، ښکته شول، په لاس کې ورسره تورې تمانچې وې او په چابکو قدمونو د دېوال خواته لاړل.
دوه نیم متره لوړ دېوال ته فرهاد زینه واچوله، حســـن ته مې د مخکې کیدو اشاره وکړه.
مونږ شـاوخوا په بیړه مخونه اړول، ورو شـپېلک مې غونۍ ځیږ کړ، پورته خواته مې وکتل، حسن د دېوال په سر غلی ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس يې اشاره وکړه، ورپسې فرهاد او اصغر هم له دېواله څخه واوختل.

د خوږې وار شو، ما زينه په لاس نيولې وه، هغې د زينې لومړی کړۍ ته پښه کړه، ورمېږ يې کوږ شو، تورې غټې سترګې يې ماته ونيوې، ډېره مينه پکې رغړيده، ډېرو ارمانونو سره يې د سترګو غشي زما په لور ګوزار کړل، مخ يې واړوه او په زينه له دېواله واوخته.

د پلان مطابق مې زوبېر په موټر کې پرېښود او ورپسې زه هم له دېواله واوختم.

پنځه واړه د دېوال بېخ کې غلي ناست و، د باغچې روښانه ګروپ تتې رڼا ته مو سترګې ځليدلې، تمانچې مو په لاسونو کې جګې نيولې وې.

حسن ته مې په سترګو ا شاره وکړه، هغه په بيړه موبايل رواخيست، يو څه يې وليکل، يوه شيبه غلی شو، بيا يې ماته سترګې ونيوې، ما په لاس د مخکې تګ اشاره وکړه.

فرهاد د دېوال په بېخ کې پاتې شو او مونږ ځلور واړه په باغچه کې په ملا کړوپ د زيرزمينۍ خواته روان شوو.

ځوک نه ښکاريدل، په ارام سره تر زيرزمينۍ دروازې ورسيدو.

ما او اصغر دېوال ته جوخته شا کړه، چمتو ودريدو، تمانچې مو په دواړو لاسونو کې کلکې په ټټر پسې ونيوې.

د يوې شيبې لپاره مې د غلي پاتې کيدو اشاره وکړه، دربواړه چوپه خوله ولاړ ول، ساه يې تنګه ښکاريده.

يو ناڅاپي د ودانۍ هغې بلې غاړې څخه د يو څه ټکر کيدو اواز راغی، اصغر او خوږه وويريدل، ماته يې وکتل، ما د چوپتيا اشاره وکړه.

دا اواز د ساتونکو پر دروازه و، زمونږ يو نفر له دروازې سره موټر ټکر کړئ و، ترڅو د ساتونکو پام ټول پر هغې خوا شي.

همداسې وشول، ساتونکي هلته مصروف شول او مونږ پخپل کار باندې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه ورو پر دروازه زور وکړ، د دروازې غنجا مې په زړه لکه د چاړې غوندې تېره شوه.

په بېړه راتاو شوم، ورپسې اصغر هم زما شاته قدمونه ورو کېښودل.

تمانچه مې په دواړو لاسو د دروازې مخامخ ونیوه، ورو ورو مخکې تېر شوم، د زیرزمینۍ تته رڼا مو پر تورو مخ پوټو ولګیده.

ښنو ته مې وکتل، لویې زینې ښکته شوې وې، په احتیاط مې قدم واخیست.

ورو ورو ښکته شوم، دوه لارې راغلې، یوه ښۍ اړخ ته او بله چپ اړخ ته.

لږ فکر مې وکړ، شکمن شوم، په بېړه مې له څنګ جیبه نقشه رواخیسته.

اصغر راته د لاسي څراغ رڼا کوله، په زینو پسې ښۍ اړخ لیکلی شوی و.

نقشه مې جیب ته واچوله، ښۍ اړخ ته لوی دالان و، توره تیاره وه، څراغونه مو د تمانچو سره جوخت ونیول.

مخکې په ګړندیو ګامونو روان شـو، په یوه شـیبه کې له لوی دالان څخه تېر شو.

څه ګورو نوره لاره ختمه شوه یوازې یوه سپینه دروازه ښکاري.

په دروازه پاس څه لیکلي شوي و، سم نه ښکاریدل، ما څراغ ورته ونیو، په تور رنګ غټ لیکلي شوي و:-

درویشت.

دروازې ته مې زور ورکړ، خلاصه نشوه، یو قدم شاته شوم، اوږه مې د دروازې سپینې تختې ته برابره کړه، په ټول زور پرې ورغلم، درب شو خو دروازه بیا هم خلاصه نشوه.

حسن ته مې وکتل، د هغه په تندي د خولو غوټې ځلیدلې.

جیب ته یې لاس کړ، یو نرۍ میل یې د تمانچې خولې پسـې واچوه، کوم چې د تمانچې غږ دب کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې قلف ته یې ونیوه، یو ټس اواز راغی، له قلفه تورې دوړې پورته شوې.

پر سپینه تخته مې زور وکړ، دروازې ټکا وکړه، له بلې کوټې سپینه رڼا راغله او ورو ورو دروازه خلاصه شوه.

ما په بیړه وړاندې قدم واخیست، تمانچه مې په دواړو لاسو مخکې نیولې وه، په ځیر ځیر سره مې کتل.

کوټې ته دننه شوو، ټوله کوټه په سپینې رڼا روښانه وه، هیڅوک نه ښکاریدل، د کوټې په بل سر کې مخامخ یوه لویه اوسپنیزه دروازه وبرېښیده.

پاس پرې غټ په تور رنګ لیکلي شوي و:-

ځلرویشت!

په اصغر دوی مې ځغلنده نظر واچوه، په تمانچه مې د اوسپنیزې دروازې خواته اشاره وکړه، په خوښۍ مې وویل:-

هغه دی زمونږ منزل!

د ټولو په سترګو کې خوښي په څپو شوه، رنګونه یې وځلیدل، ځانونه مو کابو نشول کړی، له یو بل مو لاسونه تاو کړل او په سترګو کې مو یو بل ته هیلې ور وښنلې.

په ګړندیو ګامونو مخکې تېر شو، دېوال ځای ځای راټول و، کونجونه یې درلودل، دا سې چې یو نفر ترې په آسانۍ پټیدای شو، ګرده دایروي کوټه وه، کیڼ لور ته لویې زینې راښکته شوې وې.

په یوه شیبه کې تر اوسپنیزې دروازې ورسیدو.

دوه فټه غټې او شل فټه پلنې اوسپنیزې دروازې ته مې وکتل.

ټوله له ستیل جوړه شوې وه، ماتول یې کومه ا سانه خبره نه وه، خو د دروازې په څلورو کونجونو غټ غټ مېخونه موجود وو، سم نه برېښېدل څکه دروازه په ارغواني رنګ پوخل شوي وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ته مې ا شاره وکړه، هغه له ملا سره تړلي تورې کڅوړې ته لاس کړ، یو کوچنی گلېنډر یې رواخیست.

د دروازې لاندیني کونج ته مې گوته ونیوه، حسن ورته په گونډو شو، د گلېنډر څخه راوتلی اوږده نری اوسپنه په تېزی سره تاوه شوه، نری اواز یې په کوټه خپور شو.

د دروازې کونج ته یې نیږدې کړ، په مېخ ژېړې سپرغی بلې شوې، کړی کړی لوگي ترې پورته شول، په یوه شیبه کې مېخ وایستل شو.

ورپسې په دوهم او درېیم سوری کولو لگیا شو.

د گلېنډر نري اواز مې د زړه درزا لا نوره پسې ډېروله.

د ټولو په څیرو وېره او جدیت ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیستـه او دروازې ته یې سترگې وې چې اوس ژر خلاصه شي او بس.

حسـن د ځلورم مېخ په سـوری کولو لگیا کیده چې د چا د پښـو ښـکالو مې تر غوږو شوه، حسن مې په اوږه وټپوه، په بیړه یې ماته وکتل، ما د لاس په اشاره د ځیرک کیدو وویل.

اصــغر او خوږې د زینو په لور تمانچې ونیوې او ما او حســـن د دروېشـــتمې دروازې په لور تمانچې په لاسونو کې کلکې کړې.

د پښـــو اوازونه ورو ورو زمونږ خواته رانیژدې کیدل، ټپ ټپ اواز سره مې د زړه دربیدا هم ډېریده.

ساه مې ژر ژر اخیسته، ناڅاپه په زینو کې یو څوک ښکاره شو، ا صغر وار خطا نکړ، ماشـې ته یې زور ورکړ او ډز شـو، ورپسـې د خوږې له تمانچې هم گولی ووته.

سـړی په زینو کې یوه شـیبه ولاړ و، ټولو مو ورته په حیرانی کتل، ورپسـې ورو ورو پوړیو خواته کوږ شو، ما چیغه کړه:-

هله نو ځانونو مو وباسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ددې خبرې سره ســـم په درویشـــتمه دروازه باندې درې نفر رانږوتل، ما د شاته تلو چیغه کړه.

اصغر تمانچه د ساتونکو خواته ونیوه، ډز شو، د هغې خوا هم د تمانچو ډزې پیل شوې.

ما د دېوال کونج ته رسولو کو ښښ کاوه، حسن ور وړاندې شو، ما شې ته یې زور ورکړ، دواړو خواو سره مخامخ ډزې روانې شوې.

ما حسن او اصغر ته د دېوال ګوټ ته د پټېدو چیغه کړه.

خوږې ته مې وکتل، هغې په ګوټ کې ځان غلی کړی و او په غوږونو یې دواړه لاسونه ایښي وو.

اصغر ټوپ کړ، په یوه ثانیه کې د دېوال کونج ته غلی شو.

مټ ته یې وکتل، په وینو سور ښکاریده، لاس یې پرې کېښود.

پوخ دیوال ته یې ولي ولګول او له درده یې شونډې وچیچلې.

یو ناڅاپي ډزې بس شـــوې، په ټوله کوټه کې خاموشي خپره شـــوه، لکه د وحشت او مرګ غږ چې وشي، هرې خوا چوپتیا وه.

ما د دېواله له کونجه په یوه سترګه وړاندې وکتل، یو څوک پړمخې پروت دی، څنګ کې ورسره تمانچه هم پرته ده او په سپینو سیمټو د وینو لیکه روانه ده، سترګې مې رډې راوتې.

ساه مې ژر ژر اخیسته، فکر مې کاوه زړه مې خولې ته راغلی، لکه ښه تېښته مې چې وهلې وي.

هغه پروت سړی حسـن و، په زړه کې مې درد احســاس کړ، د هغه څېره راته سترګو ته شوه، اوښکې رانه بې اختیاره روانې شوې.

اصغر په اوږه لاس ایښـی و وینه یې درولې وه، ورمېږ یې کوږ کړ، د دېواله له کونجه یې په ښې سترګه شاته ولیدل، په حسن یې سترګې ولګیدې، هغه د ژوند آخري سلګۍ وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســاتونکي يې وکتل، دوه کســان د دروازې خوا کې پراته ښــکاريدل او ځلورو نورو زمونږ خواته تمانچې نيولې وې.

ســترګې يې رډې راووتې، وارخطا شــو، په بيړه يې پر ځمکه لاســونه وتپول، تمانچه په لاس ورغله، ما چيغه کړه:-

اصغره مکوه !

اصــغر پاڅيد، د ديواله له کونجه د ســترګو په رپ کې راتاو شــو، تمانچه يې مخامخ ونيوه، ډز شو، ورپسې يو بل ډز هم شو.

زه له خپله ځايه په بيړه راپاڅېدم، تمانچه مې ســـاتونکو ته ونيوه، په چيغو مې ماشې ته زور ورکړ، داسې چې د اصغر خواته په ځنګ ځنک روان وم.

خوړې چې زه وليدم، وار له واره را پاڅېده، تمانچه يې ســـاتونکو ته ونيوه، دربواړو مو پرې د ګوليو باران پيل کړ.

په يوه شيبه کې شپږ کسان د درويشتمې دروازې په خوا کې پړمخې پراته ول.

زما د تمانچې ګولۍ ختمې شوې وې، همداسې مې ماشه وهله، ټس ټس اواز يې کاوه خو ګولۍ پکې نه وې.

غوسه وم، په زړه مې اور بل و، د حسن مرګ راته د زغملو نه و، سترګې مې له اوښکو ډنډ وې.

اصغر په وينو سرې اوږې باندې لاس ايښی و.

خوړه رانيژدې شــوه، مخ پوټۍ يې له مخه ليرې کړ، وړه پزه او خړې شــونډې يې ښکاره شوې، په تورو غټو سترګو کې يې ويره راټوله وه، ماته يې په ناهيلی کتل.

ما د تېښتې چيغه کړه، ورپسې د کښې لور زينو ځخه ډز شو، ورپسې نورې ډزې هم وشــوې، دومره موقع برابر نشــوه چې تمانچې ته لاس يوســم، ما په ځمکه ګونډې وهلې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وارخطايۍ مې ورمېږ کوږ کړ، اصــغر ښــې خواته ړنګ شــو، په لړزيدونکو شونډو مې چيغه کړه:-

اصغره!

په زړه مې سور اور پورې شو، سترګې مې رډې راوتې، ټوپ مې وکړ، يو بل ډز هم شو، نرۍ درد مې په چپ اړخ اوږه کې تېر شو، تر اصغر مې ځان ورسو.

ستونی ستغ غزېدلی و، له تندي يې وينې روانې وې، خوله يې خلاصه وه، په رډو راوتو سترګو يې ماته کتل.

د هغه سر مې پخپلو زنګونونو کېښود، ومې خوراوه، غږ مې پرې وکړ:-

اصغره! ای اصغره ! ماته وګوره.

اصغر يوه اوږده ساه واخيسته، خړې شونډې يې ولړزيدې، ما چيغه کړه:-

اصغره! ای ماته وګوره! تاته وايم، سترګې دې پټې نکړې.

اصغر کوم حرکت ونه وکړ، خوله يې خلاصه پاتې شوه، په زوره مې وويل:-

اصغره! خبرې وکه!

اصغر يوازې خلاصې سترګې ماته کتل، اوږو ته مې ځنډ ورکړ، ومې خوراوه، د هغه مخ کېڼ لور ته کوږ شــو، زما له خولې يوه زوروره کريغه ووته، لاســونو مې يې له پلنې ملا تاو کړل، په سينه پسې مې کلک ونيو، په ژړا کې مې په چيغو ويل:-

نه نه ! دا امکان نلري، ته داسې نشې تللی! ته داسې نشې تللی!

لکه ماشوم داسې ژړا واخيستم، ورو ورو سونګيدم او اصغر مې پخپل ټټر پسې نيولی و.

دلته يو له درده ډک اواز راغی، ســترګې مې خلاصــې کړې، مخ مې ور پورته کړ، دا اواز د خوږې و، په ځنګ کېږه پرته وه، له خولې يې وينې روانې وې، په وينو لړلی لاس يې زما خواته نيولی و او ځانته يې غوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا صغر مې پرېښود، د پورته کېدو کوشش مې وکړ، اوږه کې مې دروند درد تېر شو، غلي مې اوږې ته وکتل، په وينو سره ښکارېده، پروا مې ونه کړه.

په ټول زور پاڅېدم او خورې خواته ورغلم.

غېږې ته مې راکش کړه، د هغې ګرد مخ مې په دواړو لاسـو کې ونيو، سـلګۍ يې وهلې، د وليو منځ کې يې ګولۍ خوړلي وه.

خورې د يو څه ويلو کوښښ کاوه، غوږ مې ور ټيټ کړ، لړزېدونکې شونډې يې وخوځېدې:-

مدثره ! زما له تا څخه د تلو زړه نه کيږي، ما مه پرېږده له تا لاړه شـــم. هيله کوم، ما مه پرېږده!

په بيړه مې وويل:-

نه نه! په تا به هيڅ نه کيږي، زه درسره يم، په تا به هيڅ نه کيږي.

د خورې پر شونډو يوه زړه وړونکې موسکا غوړېدلي وه، په زحمت يې وويل:-

مينه درسره لرم!

ســـترګې مې همداســـې لکه د اوبو چينې خوټېدې، زما لاس يې کلک پخپله سينه پسې نيولی و، په ژړغوني غږ مې ورته وويل:-

زه هم درسره مينه لرم ګرانې!

خورې وټوخل، پر ســـپينه غاړه يې وينو څاڅکې وغورځېدل، شـــاته ځړېدلې ويښتو کې مې يې لاس دننه کړ.

سر مې يې سـم کړو، خوله يې له وينو ډکه وه، سـپين غاښـونه يې د شـونډو له رنګ سره يو رقم شوي ول.

خورې ته مې په ځير ځير وکتل، په مينه مې ورو وويل:-

ای ګرانې ! خبره يې؟ زمونږ واده دی.

د هغې ســـترګې پټې پټې کيدې، سر ترې ټالی وهلې، ما يې مخ ځانته واړوه، هغه موسکه وه، په زوره مې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته وایم ماته ګوره! راځه چې ځو واده کوو.

خوږې پر شونډو همداسې موسکا غوړېدلې وه، یوه شیبه غلی شوم، د هغې له خولې کېنې خواته د مخ له له خالیکه وینو لاره وکړه او زما پښـو ګوتو سره خوا کې پر سمیټو سره ځاځکې ښکاره شول.

په مخ مې رنې اوښـکې بهیدلې، له ډېره درده مې ټول وجود لړزیده، بیا مې په مړاوي غږ وویل:-

خیر دی ګرانې! ته له ما مه ځه، زه به ستا بغیر یوازې دلته څه کوم.

د خوږې په خړو شونډو یوازې یوه موسکا پرته وه، د ښۍ سترګې له کونجه یې اوښکه روانه شوه، د غوږ له څنګه په تورو ویښتو کې ننوته.

زما صبر ونه شو، غو ښتل مې له دې ځایه یې وبا سم، له غټو ولیو مې ورڅخه لاس را تاو کړ، ما د پورته کیدو هڅه وکړه خو یوې چیغې مې ټول پام هغې خواته واړوه.

سر مې ور پورته کړ، پر دروبشـتمه دروازه کې دوه کسـان په ګونډو ناسـت و، لاسونه یې شـاته خوانه تړلي شـوي و، ددواړو په ککریو تمانچې نیولې شـوې وې.

دا دواړه فرهاد او زوبېر و، په ډېرې عاجزۍ یې ماته کتل.

شـــاو خوا مې ځغلنده نظر واچوه، ټوله کوټه له ســـاتونکو ډکه وه او د ټولو د تمانچو په نښه کې زما ځیره وه.

هک پک ولاړ وم، له ســترګو مې بې اختیاره اوښــکې روانې وې، پخپل ځای لکه بوت ولاړ وم.

هیڅ کوم حرکت مې نه کاوه، لکه زړه کې مې چې څوک په زوره زوره چاړې وهي او زه ورته صرف ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت ڤهرجنې برېبوکۍ داســې تیت پرک کړو چې د ځان پیدا کول یې رانه هیر کړل، د وجود ســتنې یې راته ماتې کړې، په ســترګو یې ړانده کړو، په غوږونو یې درانده کړو، لاسونه او پښې یې رانه غوځ کړل.

د خپل تېر ژوند انځور مې راته مخامخ د سترګو په وړاندې وځړید.

لومړی مې د پلار غوسه، بیا مې د مور مینه او د خور ګرانښت ولیدل.

بیا مې له مســتیو ډکو خنداګانو شــور واورید، لړزه یې راباندې راوســته، د خپلو دوو ملګرو سره د کلي پر ویالې د سیورې لاندې ناست وم.

په ورو غږ مې وویل:-

اه تیره ساعته !

زما ژوند تر همدې ځایه و او تر همدغو خلکو تمام شــو، بیا مې هیڅکله ونه خندل، بیا مې هیڅوک په زړه کې ځای نه کړل، هیچا مې زړه ته لار پیدا نکړه، هیڅ وخت مې ونه ژړل.

داسې مې حس کوله، د زړه غوښې مې په کلک کاڼي بدلې شوي، هیڅ کومه هیله مې نه لرله او بس یو ارمان مې لرلو، په ابدي خوب ویده کیدل.

پای

خوست، متون تپه ۱۷/۱/۱۳۹۵

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library